

Haveriet

Haveriet

en romantisk mordutredning

av Magnus Aurelio (2007)

1.

Jag trodde inte mina ögon. Jag visste inte att han levde fortfarande. Vi hade alla uppgett honom som förlorad.

Jag satt med min reskamrat på en tibetansk sylta av det billigare slaget tillsammans med allsköns löst folk, som arbetslösa sorgliga tibetaner, envist och evinnerligen övervintrande hippies, freaks från hela världen och andra utbölingar och åt *momos*, när det kom några extra långhåriga tibetaner in på krogen. Dessa unga pittoreska tibetanska män, som kunde vara hur granna som helst och som utgjorde attraktiva partners för i synnerhet rika amerikanskor, hade dock i regel under ytan ett sorgligt vittrande inre. Landsflykt är aldrig lätt att bära, och dessa var det sedan barndomen om de inte var födda i landsflykt. Det flydde 2-3000 tibetaner varje år över 6000 meter höga pass i Himalaya till Nepal och Indien för att kineserna gjorde det omöjligt för dem att leva i sitt eget land, som sedan 1950 var lamslaget av en järnhård och brutal ockupation. De var utan medborgarskap i Indien, kunde inte hindi, förblev ofta arbetslösa på livstid, och om de inte hade anlag för att studera väntade dem ett liv av melankoliskt dagdriveri med alkohol och droger som enda lättnad.

Det var en grupp av fyra sådana långhåriga granna unga tibetaner med turkoser i öronen som kom in på krogen, och det var ingenting ovanligt med dem på en ort som MacLeod Ganj i Dharamsala, där de hörde till den vardagliga gatubilden, men den fjärde av dem var enklare och mindre tibetansk. I stället för turkoser hade han silverringar i öronen, hans hår var inte längre än till just nedanför skuldrorna och var tyglat till en hästsvans, och han verkade inte övertygande tibetansk. Jag betraktade honom närmare och forskande, och så vände han sin blick mot mig. Jag blev som träffad av blixten. Det var Lionello Vecchio.

Han kände också genast igen mig och blinkade som tecken därpå, men han gjorde inget väsen av saken utan ägnade sig åt sina tibetaner, medan jag fullbordade min måltid med min reskamrat. Han hade inte märkt någonting.

När vår måltid var avslutad sade jag till honom att inte vänta på mig utan gå före hem till vårt sjaskiga hotell, då jag måste göra något. Han lydde och gick. Samtidigt blev Lionello av med sina tibetaner. Vi vände oss mot varandra. Fastän flera år hade gått var det som om vi senast hade setts igår.

"Det var inte jag som mördade henne," inledde han vårt samtal.

2.

Jag slungades tillbaka i en malström av minnen, som drog mig ner i ett träsk av det förflutna, som jag trodde jag hade övervunnit och klarat mig levande ifrån, men som nu, likt ett malariaanfäll just när man äntligen trott sig vara slutgiltigt botad, drog mig ner i den svarta avgrunden av depressivitetens hopplösa förtvivlan igen.

Vi hade alla älskat henne och inte bara det. Vi hade avgudat henne och dyrkat henne, vad hon än hade gjort, vem hon än hade bedragit vem med, vilka lösaktigheter hon än hade kastat sig ut på och hur somliga än hade hatat henne. Jag hade alltid trott att Lionello varit en av dem, ty han hade minsann haft skäl för det, men hans öppningsfras i vårt första sammanträffande på flera år tog mig genast bryskt ur alla föreställningar jag haft om honom och tydde i stället på motsatsen. Följaktligen hade vi mycket att prata om.

Han var alltså inte död utan levande begravnen och hade själv begravt sig. Jag kunde nästan förstå det. Han hade varit så insyltad, att han hade haft fullgoda skäl för att vilja framstå som död för alla sina vänner. Att han då här och nu framstod som livs levande och bara för mig upplevde jag därför som något av en uppenbarelse av så sällsamt slag, att jag vägrade släppa den ifrån mig.

"Vem gjorde det?" frågade jag.

"Det kan ha varit flera." Det svaret tydde på att han inte visste.

"Men du tog på dig bördan av ansvaret genom att du försvann och samtidigt var mest komprometterad."

"Hade jag stannat hade det aldrig blivit slut på helvetet."

"Du gav dig alltså av för att du inte kunde bevisa din oskuld."

"Och eftersom de eller den skyldiga inte kunde påvisas var det lika med att jag måste vara den mest skyldiga."

"Jag hade svårt för att tro det om dig."

"Tack."

Vi slappnade av.

"Vi måste prata ordentligt om det här," fortsatte han. "Ödet har fört dig i min väg, och jag ser det som min chans till att förklara mig. Av alla som kände henne var jag den enda som aldrig ville henne något illa."

"Och därför gjorde hon dig mera ont än någon annan."

"Det var inte så enkelt."

"Alla hennes kärleksförhållanden var komplicerade."

"Och mitt kanske det mest komplicerade."

"Låg ni tillsammans?"

"Aldrig."

Jag häpnade.

"Men du stod närmare henne än någon annan."

"Kanske just därför. Jag respekterade henne."

"Det gjorde verkligen ingen annan."

"För att jag förstod henne."

"Det gjorde heller ingen annan."

"Som du ser, jag var mer ansvarig för henne än någon annan, och därför hade jag inget annat val än att försvinna efter hennes död, då det var det enda med henne jag inte kunde ta ansvar för."

"Du låter som om du hade hemsökts av henne oavbrutet sedan dess."

"Du vet inte vad du säger eller hur sant du talar. Jag slipper henne aldrig. Jag pratar med henne oavbrutet fortfarande, och vi till och med grälar ofta. Det är som om hon aldrig hade dött."

"Då blir du aldrig av med henne förrän vi har fått veta vem som gjorde det och varför."

"Det är kanske det som är meningen med hennes spökerier."

"Hon vill att du utreder saken och är arg på dig för att du rymde fältet?"

"Du måste förstå situationen. Jag kunde inte utreda saken med alla misstankar koncentrerade på mig och med chocken av hennes död som en bestående paralysering av hela min intelligens. Jag kunde inte göra något. Jag måste bara försöka få distans till det med att försvinna. Det var min enda chans att överleva och komma vidare. Annars hade jag tagit på mig skulden som den enda misstänkta och gått under."

"Du var inte den enda misstänkta."

"De andra var för diffusa. Bara jag var tillgänglig."

"Nåväl. Jag tror dig. Kanske du gjorde rätt i all din feighet. Tror du att du kan återvända till traumat nu och utreda saken?"

"Kanske du vet något som jag inte vet? Kanske du kan hjälpa mig?"

"Det är kanske därför ödet har sänt mig i din väg."

3.

"Hur kom du undan med det? Jag menar, hur kunde du försvinna så spårlöst?"

"Det var enklare än jag trodde. Jag ville bara försvinna totalt. I Sverige är det svårt att göra det, men man behöver inget pass till Danmark. Där försvann jag i Christiania på ett par dagar medan jag funderade över min fortsatta verklighetsflykt. Min högsta strävan var att fullständigt utplåna mig själv, mitt liv var ändå värdelöst när jag inte hade något kvar att leva för, men jag såg självmord som en alltför enkel lösning och framför allt som höjden av feighet. Det gällde att försvinna så totalt som möjligt utan att lämna några spår och utan att dö, men tiden var kort, och vad som helst var bättre än att bli nådd av de svenska spaningarna."

"Men du måste väl ha vetat att ingenting gjorde dig mera misstänkt än att du smet så totalt och genast från olycksplatsen, i synnerhet som det inte fanns någon annan omedelbar misstänkt?"

"Just därför gällde det att komma så långt bort som möjligt så fort som möjligt."

"Hade det inte varit vettigare att stanna kvar och förklara saken? Om du var oskyldig kunde ingen bevisa dig skyldig."

"Men manglingarna. Förhören. Påminnelserna. Ältandet av det outhärdliga. Polisen skulle lämna mig i fred så litet som möjligt. Jag orkade inte. Nina var allt för mig, det enda jag levde för, den enda jag kunde älska och betrakta som min vän. Med hennes död blev mitt liv bara ett enda tomt svart hål."

"Så vad gjorde du?"

"Jag stack till Indien. Det gick ett billigt Aeroflotflyg dit, och jag fixade snabbt ett visum på indiska ambassaden i Köpenhamn utan att de ställde några frågor. Det var riskabelt, men jag har aldrig varit rädd för att ta risker. Vanligen klarar man sig bara man vågar, och om man är medveten om vad som kan gå fel har man ingenting att frukta. Blev det någon undersökning av mitt försvinnande?"

"Jag tror att polisen snabbt kom fram till att fastän du var huvudmisstänkt så fanns det inga bevis. I avvaktan på om du skulle återkomma till sinnevärlden eller inte lades fallet på hög, då ingen annan misstänkt kunde identifieras."

"Det var troligen ett proffsjobb. De kunde konsten att inte lämna några spår efter sig."

"Så du tror att det var 'de'?"

"Jag är nästan säker på det."

"Har du några misstankar?"

"Vi kommer till det senare. Hur gick det med begravningen? Vilka infann sig? Kom hennes föräldrar?"

"Alla var där utom du."

"Jag förstår. Vi tar det senare."

"Men hur har du klarat dig här? Det har ju gått flera år."

"Det är lätt att överleva i Indien om man är vit och kan något. Jag har mest varit lärare inom olika områden, engelska, *Tai Chi*, meditation och allt möjligt. Lärare behövs alltid och är världens viktigaste arbete."

"Men ditt visum gick väl ut efter sex månader?"

"Det är lätt att förnya det. Ödet förde i min väg en kamrat som levt på falska pass i hela sitt liv och kunde konsten. Han var ryss ursprungligen men talade svenska. Han har levt här i mer än tio år och har nära kontakt med alla skumma och utsatta organisationer, flyktingsällskap, underjordiska rörelser, buddhister och tibetaner – alla buddhister är spioner och väldigt nyttiga att ha att göra med."

"Vad hette han? Hade han något namn?"

"John Westerberg. Han uppträder mest som tibetan eller gammal hippie."

Var hade jag hört det namnet förut?

4.

Jag drog mig till minnes en äldre lärarkollega, som jag haft mycket att göra med i samband med hans hustrus död, en genialisk dikterska, som lämnat alla sina samlade verk i en enda kaotisk röra efter sig i osorterad manuskriptform. Jag hade hjälpt till i redigeringen av en liten bok av henne, en deckare i James Ellroy-stil men före hans tid, och hade även efteråt försökt hålla kontakten med min lärarkollega, en sympatisk humanist som bara råkade värre ut ju mer han försökte dra sig tillbaka. När han dragit sig tillbaka till Sveriges lugnaste ställe och skaffat sig ett fridfullt hus långt utanför staden fick han påhälsning av en huligan som sköt sönder hans dator, brände upp hans doktorsavhandling och försvann spårlöst. Min vän änklungen hade sedan tagit en längre semester i Indien och då haft så mycket att göra med en övervintrad hippie därstädes, att de till och med arbetat på en bok tillsammans. Jag hade fått läsa den i manuskriptform, en omfattande passionshistoria om vilsna västerländska outsiders i Himalaya och tibetanska flyktingar involverade i intrikata personliga förhållanden. Den övervintrade hippien, som min kollega funnit så mycket gemensamt med, hade varit denne John Westerberg.

Men detta var nu mina sista dagar i Himalaya, och detta ödesdigra uppdykande av Lionello var för mig som en försynens fingervisning, och jag fick genast ett oemotståndligt infall.

"Kom med mig hem till Sverige, och vi skall lösa mysteriet med Ninas död."

"Menar du allvar?" Han var tagen på sängen.

"Naturligtvis menar jag allvar. Jag menar alltid allvar."

"Men jag kan inte ge mig till känna för polisen."

"Du har ju en annan identitet här. Behåll den, och vi ska bevara ditt inkognito i Sverige så länge du vill det. Jag har kontakter som kan hjälpa oss och skydda dig."

"Du menar tydligen allvar. Jag har ibland drömt om en möjlighet som denna men aldrig betraktat den som reell."

"Nu är den reell. Kom med."

"Formaliteterna på vägen är inte värre än att de kan överbryggas."

"Just det."

Och preliminärt var vi överens. Han ville komma med mig hem, och jag ville ta mig an honom. Några dagars förberedelser, och vi gav oss av ner från bergen till Delhi för att ta flyget hem.

Det var så det började.

5.

Jag trodde att det spökade. Det var sent en kväll när jag var på väg hem från en fest, som jag råkade passera den gatan, där Nina haft sin lägenhet, och av ren gammal vana sneglade jag upp mot hennes lägenhet, för att se om hon var hemma. *Och det lyste i hennes fönster!*

Jag trodde inte mina ögon och förblev stående en stund. Så kom jag fram till den enda möjliga förklaringen, att det naturligtvis måste vara andra hyresgäster där nu. Ändå plågade mig minnena så, att jag måste gå in och kontrollera saken.

Porten var öppen som den alltid hade varit. Det förekom ett portlås, som aldrig fungerade. Som på de flesta håll i detta vårt paranoida samhälle måste man vara utrustad med koder för att ta sig in i en enkel vanlig portuppgång, så var fallet även här, men just hennes port hade aldrig fungerat på det sättet. Den hade alltid stått öppen ändå.

Så jag gick in, mest, som jag förmodade, av ren nyfikenhet, för att se vem som nu bodde i hennes lägenhet, men det var samtidigt något annat som drog i mig. Och när jag kom upp till hennes dörr högst upp förstod jag vad det var, *ty hennes namn stod fortfarande på dörren.*

Det var nästan rena skräckupplevelsen. Likväl tvingade jag mig till att ringa på dörren, bara för att försäkra mig om att det inte var hon själv som kommit tillbaka. Det dröjde inte länge innan dörren öppnades, och den öppnades naturligtvis av – Lionello.

"Vad gör du här?" frågade jag genast. "Vad gör du själv här?" frågade han genast. I nästa ögonblick släppte han in mig.

Det hela var mycket enkelt. Hon hade brukat betala sin hyra per autogiro, och detta hade fortsatt att fungera efter hennes död, då hennes släktingar aldrig sagt upp lägenheten. Av någon anledning hade de velat ha den kvar, kanske av sentimentala skäl, kanske för att ha kvar något ställe att kunna ha alla hennes saker på, eller kanske var det ren obeslutsamhet över vad de skulle göra av hennes fina insatslägenhet och alla hennes vackra saker.

Lionello hade haft nyckel till lägenheten, och han hade behållt den efter hennes död. Kanske också detta hade varit av rent sentimentala skäl. Det var då absolut inte av egoistiska skäl – han hade inte rört en grej av hennes ägodelar utan tvärtom vårdat och dyrkat allt som bara erinrade om henne. Men hennes släktingar visste inte att han fortfarande hade nyckel till lägenheten.

"Du tog mig på bar gärning," sade han, "men du kanske kan förstå mig. Du vet ju att jag var den enda som verkligen älskade henne."

Samtidigt var det så uteslutande patetiskt och smärtsamt. Hela hennes liv rullades upp för mig genom Lionellos olyckliga kärlek till henne, som fortsatte oförminskat efter hennes död. Det var så trist att se alla hennes tillhörigheter, de vackra kapporna hängande helt öppet i tamburen, som om de väntade på att hon när som helst skulle svepa dem om sig igen, och framför allt de enkla men genom sin tystnad alltför talande musikinstrumenten.

Det var för smärtsamt och melankoliskt. "Jag står inte ut." Sade jag till Lionello.

"Det gjorde inte jag heller," bekände han. "Ändå fortsätter jag att komma tillbaka."

"Har du alls någon aning om vad som egentligen hände? Du om någon borde ju veta det."

"Skam till sägandes vet jag minst av alla."

Det var det enda han sade. Sedan teg han.

6.

Han hade själv insisterat på att få organisera sin underjordiska existens i vår stad. Tydligt hade polisen glömt honom efter två år, vilket underlättade saken: han behövde inte vidta extraordinära säkerhetsåtgärder. När han såg bekanta ur sitt förflutna på gatan kände de inte igen honom, då han förändrat sitt utseende på två år till oigenkännlighet genom sitt långa hår och då han aldrig visade sig på gatan utan mörka glasögon. Mer än så behövde han inte maskera sig.

Han bodde hos vad han kallade en pålitlig vän, som han dock inte ville säga vem det var, men jag anade det värsta: en så kallad suspekt figur eller farlig bekantskap. Han hade dock ganska snart kommit under fund med att Ninas lägenhet fortfarande fungerade, som om hon fortfarande använde den eller bara var bortrest, hennes släktingar hade lämnat den så orörd och fin att man fick det intrycket att hon när som helst kunde komma fram ur garderoben, och så att man allvarligt måste tvivla på att hon faktiskt var död. Dock hade hon ju ändå begravts, men så levande var hennes hem att man måste tvivla på rena fakta i saken.

Lionello hade allt oftare besökt den, i synnerhet när han upptäckte att han aldrig blev störd där. Jag blev den första som kom på honom i den, och han menade att jag även var den enda som hade varit välkommen. Samtidigt var det något sjukt med hans dragning till detta ljus av ett spöke, då det var så uppenbart självplågaraktigt. Det kunde inte vara hälsosamt, och jag kunde se på honom att han bara led där och inte kunde upphöra med att därmed plåga sig. Det verkade handla om renaste masochism.

Det enda jag kunde göra var att prata med honom. Vi satt länge där och pratade första kvällen jag kom förbi. Vi hade inte pratats vid mycket efter vår återkomst till staden, han hade genast försvunnit ur sikte och sökt sig till gamla skumma bekantskaper som jag inte kände, men nu fick jag tillfälle att ta skadan igen. Jag föreslog att vi som ett första led i vårt projekt att utreda mysteriet skulle kartlägga hela hennes bekantskapskrets och hela hennes liv.

"Det blir omöjligt," sade han genast. "Jag vet inte med vem hon verkligen hade förhållanden, jag vet inte om någon alls gick i säng med henne eller om alla gjorde det, jag vet inte vem hon verkligen älskade, och jag vet inte hur många som hatade henne eller vilka. Tyvärr måste jag misstänka att hennes enda verkliga fiender var sådana som aldrig lät det synas. Hon hade ju den farliga ovanan att för dem som verkligen älskade henne alltid berätta hur mycket hon uppskattade andra vänner, hur trevligt hon haft tillsammans med dem, vad de gjort för henne och nästan ansträngt sig för att göra sin älskare vanvettigt svartsjuk. Det skulle inte förvåna mig, om det fanns någon okänd som hon verkligen älskade och som var hennes livs bäst bevarade hemlighet, som ingen kände till utom hon själv."

Just så brukade det verkligen förhålla sig med kvinnor som verkligen hade stor kärleksförmåga.

"Men någonting måste du väl ändå veta om henne?" insisterade jag.

Han blev till ett frågetecken i plötslig pinsam självrannsakan. "Ju mera jag tänkt på henne efteråt, och jag försäkrar dig att det varit dagligen, desto mer har jag förstått att jag egentligen inte kände henne alls och kanske rentav var den som visste minst om henne."

Jag var säker på att motsatsen varit fallet, men fastän han var den som känt henne bäst och närmast och älskat henne mest hade han alltså egentligen varken känt eller förstått henne alls.

7.

Vem var hon då, denna märkliga lilla Nina, den kanske vackraste och mest utmanande unga damen i staden, som alla älskat och dyrkat och åtrått som galna men som hon egentligen aldrig låtit någon komma nära inpå sig och inte ens Lionello, vår stads mest romantiske ungtkarl? Frågan är omöjlig att besvara tillfredsställande.

Mysteriet tätnade ju mera man tänkte på det. Dock fanns det i sådana hopplösa situationer en gammal regel som sade: "Säg mig vem du umgås med, och jag skall säga dig vem du är." Vi hade ju faktiskt en lång lista över hennes talrika vänner, och deras mångfald var nästan oöverskådlig. Det var bara att leka fiskdamm och vara säker på att få napp.

Den som vi först båda kom att tänka på var Gerhard. Han hade försvunnit bortom horisonten för en längre tid sedan men utgjorde ett praktexempel på den sortens vänner hon hade dragits till och missbrukat.

Gerhard var en skön ung man med blont änglahår ner till midjan, en sentimental idealist som gärna gett efter för sina svagheter, gärna blivit kär och gärna tagit hand om vilsna individer och framför allt sådana som haft det verkligt svårt. Med sin ömhet och naturliga änglalika tålmod hade han haft en helt naturlig fallenhet för att ta hand om handikappade och invalider och hade länge arbetat som hemsamarit och slutligen blivit professionell kurator.

Vi tog kontakt med honom. Han levde numera i Helsingborg men tog hjärtligt emot oss när vi kom på besök. Det var med en viss försiktighet vi framlade vårt ärende, då vi visste hur djupt förälskad han varit i Nina och hur illa hon hade behandlat honom – hon hade helt enkelt utnyttjat vad hon kunnat utnyttja hos honom och sedan nonchalerat bort honom. Han visade inga tecken på upprördhet eller bitterhet när vi drog fram henne, utan tvärtom förvånade han oss med att helt sakligt konstatera: "Själv tror jag aldrig att hon dog. Det var något lurrt med hela den mordhistorien från början. Jag tror att hon kommer att komma tillbaka."

Som numera garvad och erfaren kurator hade han ingenting emot att gå psykologiskt djupare in på fallet. Han upphörde inte att förvåna oss, då han framlade sin analys av hennes läggning:

"Det finns heterosexuella och transsexuella, homosexuella och lesbiska, asexuella och bisexuella, nymfomaner och hopplöst kroniskt frigida, men Nina var ingenting av allt detta. Hon hade en helt annan läggning, som helt enkelt var narcissistisk. Hon älskade bara sig själv och var nöjd med sig själv och behövde ingen annan sexuell stimulans än sin egen, som var den skönhet hon fann i sina ideal, som hon aldrig svek. Man träffar ofta på denna sortens läggning hos kvinnliga musiker, främst gamla pianofröknar, som alltid förblir perfekta som sig själva. De åldras inte, de förbrukas inte, de kan behålla sin jungfruliga attraktionsförmåga långt upp i åren, men deras kännetecken är att de behandlar alla friare och män som blottar sin kärlek

för dem med förakt. Ingen älskade henne så mycket som jag, och ingen föraktade hon djupare än mig. Hon behövde helt enkelt ingen annans kärlek då hon älskade sig själv helt tillräckligt.”

Naturligtvis var han oskyldig till att ha mördat henne. Han saknade både motiv och hade alibi och hade redan flyttat bort och förlorat all kontakt med henne vid mordets inträffande. Dessutom trodde han inte på att hon var död, och ingenting kunde få honom att acceptera det. Ändå hade hans bidrag till vår utredning varit ytterst värdefullt, då han faktiskt känt och kanske förstått henne och därmed hjälpt oss komma närmare någon förståelse.

8.

Av hennes många konserter är det kanske en jag särskilt minns som mera märklig än de flesta. Hon gav i regel bara gratiskonserter, hon brydde sig inte mer om pengar än som ett nödvändigt ont, som man helst aldrig skulle ha mer av än vad man till nöds behövde, då allt överskott bara måste medföra problem. Hon hade ju som alla andra haft problem med taxeringsmyndigheter, vars huvudsakliga strävan tycks vara den att tvinga folk till att för säkerhets skull ha så små inkomster som möjligt, då de annars måste få hundkoppel efter sig i form av blodvädrande taxeringsintendenter vars enda andliga näring i livet var att få sätta fast så oskyldiga som möjligt i rättsmaskineriet helst för alltid, som för att tvinga dem till bankrutt, som om detta skulle vara det bästa för alla inkomstagare. Allt sådant stod Nina över med att vägra ta betalt för att hon bjöd på sig själv.

Konserten i fråga var en av dessa som hon organiserade utan att själv delta. Hon kände ju alla de mest utblottade och nödlidande i staden, hon var engagerad i frivilligorganisationer och stadsmissionen, och genom Gerhard hade hon också kopplats in i invalidkretsar. Denna konsert jag talar om var just en konsert för invalider med enbart invalider som solister.

Alla var välkomna, den organiserades genom en frikyrka, men man fick ge frivilliga bidrag, som då oavkortade gick till ett handikappsförbund. Det var främst rullstolsbundna som framträdde, pianister, violinister, cellister, en klarinettist och en annan violinist på kryckor som Jitzhak Perlman, där var även en sångerska på kryckor som sjöng alldeles bedårande och några blinda som spelade tillsammans. Det var den mest gripande konsert jag varit med om, den var nästan outhärdlig att se på, då alla dessa handikappade musiker utgjorde en sådan hjärtsönderslitande samling av gudabenådade förmågor som tvingats mer eller mindre begrava sig själva och praktisera endast i smyg på undantag och under ohyggliga plågor och ansträngningar; men om man slöt ögonen var det en oförliknelig njutning. Att de spelade fel ibland, att tekniken var ofullkomlig, att de kom av sig och till och med tappade instrumenten ibland gjorde ingenting, ty uttrycket var fullödigt och hundra procent äkta, och det var egentligen bara det som hade någon mening alls i någon musik. Det visste Nina, därför hade hon organiserat alla dessa stapplande och vanskapta musiker för att ge dem en chans att få vara sig själva och få visa den kärlek till musiken som kanske räddat deras liv, och det var omöjligt att inte gripas av denna upplevelse som måste förbli oförglömlig för alla som var med och förstod något av musikens väsen. Och fastän hon inte uppträdde själv utan bara förde fram alla de ofullkomliga var det ändå hennes konsert alltigenom, hon besjälade den och lyfte alla dessa arma själar från deras vardagliga helvete, och jag minns den som mera hennes konsert än någon av alla dem då hon uppträdde själv.

Det var med den yttersta bestörtning vi mottog nyheten om Gerhards självmord. Vi stod just och tvekade över den långa raden av Ninas vänner på vår lista när en av dem fått nyheten om Gerhards död. Det var bara två dagar efter att vi varit nere hos honom, och naturligtvis lamslogs vi av fasa inför prospektet att vår påminnelse om Nina inför honom kunnat påverka honom i en fullständigt oavsiktlig riktning.

Vi återvände till Helsingborg nästan genast och fick tala med hans moder. Hon var ensam, fadern var död sedan länge, och hon hade ensam skött hela utredningen och visste allt. Hon var alltför säker på sin sak för att det alls skulle kunna råda något tvivel. Han hade hängt sig i en taklampskrok mitt i sin salong med en lapp i handen där han själv skrivit: "Förlåt mig, Nina, men jag vet att du lever."

Modern visste allt om hans olyckliga kärleksaffär med Nina, då han skrivit talrika detaljerade brev till henne som för att få hela skeendet dokumenterat. Dessa brev lät hon oss få läsa så fort hon förstod att vår primära uppgift var att utreda Ninas död.

Naturligtvis var Gerhards avskedsbrev ytterst förbryllande. Hans definitiva död fick henne att framstå som levande. Detta gick Lionello mycket djupt till sinnes, och när han sedan också fick läsa Gerhards brev och hans dikter till Nina kom jag på Lionello med att ofta fråga sig: "Kan det vara möjligt att han älskade henne lika mycket som jag?"

Förhållandet mellan Gerhard och Nina hade varit så olyckligt som ett förhållande kunnat vara. Det hade varit hopplöst och dödfött från början, då det varit konsekvent ensidigt från hans sida. Han hade verkligen älskat henne med en äkta oförblommerad och generös kärlek utan gränser, den saken var omöjlig att tvivla på när man läste hans dikter, men den hade inte varit besvarad alls. Lionello visste att Nina avfärdat honom som omöjlig "då han inte var en musiker". Han hade därmed saknat nyckeln till hennes själ och hjärta, och då spelade det ingen roll hur mycket han hade avgudat henne och hennes musik. Han hade helt enkelt aldrig förstått henne men ändå krampaktigt försökt, och grubblat över henne oavbrutet även efter att han brutit sig loss från henne, för att inte göra situationen mera plågsam. När vi uppsökte honom hade han lyckats skaffa sig någon distans, som tydligen genast rämnat när vi påminde om henne och därmed rev upp alla hans sår, som han troligen med en övermänsklig kraftansträngning lyckades dölja för oss hur våldsamt vi omedvetet lyckats riva upp dem. Det var bara för Ninas skull och för hopplösheten i deras affär han begick självmord. Det fanns ingen annan anledning.

Jag kunde inte låta bli att fråga Lionello: "Vad tror du att Gerhard egentligen menade? Tror du att Nina verkligen kan vara levande och verksam fortfarande, eller menade han det bara bildligt och själsligt?"

Lionello avfärdade min fråga. "Naturligtvis menade han det bara bildligt och själsligt. Nina är ju död, och det visste Gerhard mycket väl."

"Men han accepterade det aldrig." Och längre kom jag inte med den frågan.

Här är några av breven:

"Det går bra med Ninas installation i Göteborg, hon är helt inställd på att etablera

sig i Göteborg som sin bas, och hon har ett helt gäng av riddare omkring sig som bistår henne – förra torsdagen bar vi ett piano till hennes studio, som vi lyckats inrätta åt henne i en kolonistuga i Guldheden, där hon nu har alla sina instrument – piano, synth, violin, cello, och allt utom sin flöjt, som hennes man pantsatte på pantbanken och som blir svår att få ut.

Hon har gått igenom en tvåårig mycket svår skilsmässa, jag har själv fått träffa den förra, en mycket mjuk och sympatisk musiker, som naturligtvis hette Paddy – det hela är en mycket irländsk historia och samtidigt ett mysterium. Vad som hände med honom var att han på något underligt sätt tog slut, han bara försvann som personlighet, medan han samtidigt hängav sig vilt åt ändlösa superperioder, vilket ständigt åter och åter bragte Nina till den yttersta förtvivlan – under två års tid, tills hon äntligen bestämde sig för att släppa taget om honom. Ingen vet vad som hände med honom sedan, och ingen vet hur eller var han lever idag. Han hade två barn från två tidigare äktenskap, en numera fullvuxen son på 20 och en liten på 3, Johnny och Lenny, helt förtjusande söner. Hon är liten och spröd och har gråtit mycket – en helt annan sorts människa än vad någon blivit van vid inom vår familj, och är mycket irländsk. Hon behöver vara mycket för sig själv, och det är naturligtvis enbart musiken som räddat henne. Hon är mycket äldre än vad hon ser ut och är mycket självständig.

Kort sagt, ett vackert skeppsbrottshotat fartyg har räddats ut på fritt vatten och seglar nu på rätt bog efter mycket svåra stormar. Det är planerat att hon helt skall förvalta min lägenhet medan jag är borta, medan vi samtidigt gör allt för att hon skall få arbete till hösten. Hon ville följa med mig till Goa, men det visade sig vara omöjligt (med pass och visum och sådant), och hon kan nog knappast följa med på mina resor liksom jag inte heller kan följa med på hennes turnéer, vilka torde ta fart igen till vinterhalvåret.

Jo, din förhoppning om att hon skall stanna omfattar vi alla, och hon vill det verkligen själv och anstränger sig för att rota sig här och vill till och med bli svensk medborgare. Vi umgås alla dagar men längtar efter att få göra det mera med musik, då just nu alla formaliteter med byråkratiska handlingar, myndighetsbesök, ekonomiska frågor och annat pekoralia tyvärr blockerar henne och stjälar mycket tid och energi. Om hon bara grät i början (genom de mest fruktansvärda gråtanfall) så är hon nu dock tämligen glad och visar nöje med mitt sällskap och kan till och med skratta gott. Alla de formella problemen är dock ingenting mot det enda spöket i hennes garderob – den förra mannen gör fortfarande anspråk på henne. Han dök upp i sinnevärlden igen när det visade sig att han var på torken, och när han nu blir bättre gör han sig ständigt påmind. Alla damer jag har haft sällskap med i livet har haft samma problem med en alkoholist släpande efter sig som de offrat allt för och aldrig helt kunnat överge, utan ett enda undantag, och här är nu en till. Det är därför jag aldrig blivit gift. Min klara inställning är, att om hon vill fortsätta dela något med honom så kan jag dock inte göra det. Alltså hänger allting i luften.

Det mesta är dock positivt, och vi tar en dag i sänder. Vi skulle kunna ha utomordentliga utvecklingsmöjligheter tillsammans.

Nu känner jag hela familjen utom den legendariske pappan, en känd Londonmålare. Ninas bror Jim är gift med en kanadensiska från Montreal som är hemma från Quebec. Hon är mycket vacker, de har en liten dotter, och Jim är lik mig

i det att han har samma djupt liggande ögon. Paret arbetar hårt i London och har mest kommit för att tillbringa några semesterdagar hos sin morbror vid havet utanför Strömstad.

Jims och Ninas far och mor skilde sig redan när barnen ännu var små, varefter modern tog barnen till Irland. Fadern var kronisk arbetsnarkoman och är det fortfarande vid 70 års ålder och gifte sedermera om sig, varför barnen också har en halvbror, medan deras mor fann sitt eget liv och sedermera återvände till Sverige efter Irland för att slå sig ner i Göteborg. Hon är dalkulla, Nina och Jim är alltså brittsvenskar men uppfostrade på Irland utan det svenska språket, medan Jim som vuxen sedan etablerat sig i London som teknolog medan hans vackra fru är kurator. De arbetar hårt.

Därmed är jag inne i familjen och har fått grepp om den, en mycket kultiverad mångspråkig familj med exotiska inslag av enbart trevliga, vackra och intressanta människor.

Därmed tror jag att krisen i Ninas liv kan sägas vara över. Hennes Paddy förekommer fortfarande men närmast som narr. Han lever helt på socialen och behöver inte göra någonting för att anstränga sig då socialen tycker synd om honom för att han är alkoholist och ger honom pengar. Vi väntar bara på när han ska börja supa till igen, men han har aldrig varit våldsam och verkar tycka mer om mig än jag om honom.

När jag nu är borta en månad har Nina sin stora chans att få ordning på sitt liv och få fast fot i Sverige helst genom något jobb som är henne värdigt med hennes unika utbildning. Hon kan vara helt fri och ensam i min lägenhet medan jag håller tät e-post-kontakt med henne, så får vi se om de hittills oavbrutet positiva framgångarna i vårt mellanhavande kan fortsätta.

Att hon (som den äkta konstnär hon är) aldrig kan säga nej har alltid skaffat henne problem på halsen i form av folk som hängt sig på henne med sina besvär och som hon sedan aldrig har sluppet. Detta problem lär fortsätta. Samtidigt som hon är beroende av sällskap tenderar det att förtära henne, då hon är så extremt känslig och sårbar och har ett mycket ömt hjärta, vilket för hennes del lätt leder till att andra missbrukar hennes krafter och hon blir psykiskt slutkörd, så att det tar sig direkt fysiska uttryck, som till exempel att hon inte orkar spela längre, att hon får ont i ryggen och lederna, att musklerna ger vika och andra sådana typiskt psykiska utmattningsbesvär. Att hon är så extremt känslig i sin utomordentligt fint utvecklade mjukhet leder för min del till att jag måste vara extremt rädd om henne. Hon är lika spröd som flickorna Brontë, där ju två av dem dog av tuberkulos och den tredje (och äldsta, Charlotte,) avled på grund av sitt första havandeskap, vilket hennes pappa förutsett och varnat för och därför vägrat närvara vid hennes bröllop. Även Nina har lungbesvär och kan ibland vid nervös överbelastning inte andas.

Samtidigt är hon det vackraste jag vet. Hon besitter en djupt personlig skönhet som är obeskrivlig, just för att den är så förknippad med hennes så ytterst speciella personlighet. Hon parar den djupaste klokhet, människokänedom och förståelse med en extremt högt utvecklad estetik, som är lika fin som sårbar och spröd. Hon är som en ny version av Irene Forsythe men mycket ömtåligare.

Hon har försökt anpassa sig i Sverige, men det har inte gått så bra. Det svenska språket passar henne inte så bra som franska och italienska, och det svenska kulturklimatet upplever hon (inte underligt nog) som fientligt och den svenska mentaliteten och samhället som osunda och nästan omöjliga att ha att göra med. Här

är hon som en orkidé mitt i granskogen.

På det personliga planet fortsätter mitt engagemang i min skyddslings liv på gott och ont – hon har fortfarande inte fått arbete och väntar nu på besked om en egen bostad, vilket är vad hon behöver mest av allt. Om hon bara skulle få det skulle det viktigaste problemet vara löst, och hon skulle verkligen kunna använda Göteborg som bas, där hon ju även har sin mamma, som är en något vimsig men fullständigt godhjärtad kvinna. Problemet kvarstår med hennes engagemang i den f.d. kavaljeren, som börjat supa igen och uppvakta henne igen, vilket distansierat mig från henne, då jag inte kan ha någon medkänsla med en far med två söner som sumpat två fruar (deras mödrar) och supit bort sitt liv. Dessutom är hon engagerad i ett annat kommande skilsmässofall, en annan slarvig musiker, vars 'sambo' anklagar Nina för att ha förstört hennes förhållande. Alla dessa hennes engagemang i problematiska skeppsbrottstyper bidrar till min svårighet att kunna hjälpa henne. Vi fungerar bra rent själsligt, vår vänskap är perfekt, men rent praktiskt fungerar ingenting – jag erbjöd henne min bostad, hon använde den inte alls medan jag var borta, jag är som aktivast på kvällen då hon är som tröttast, medan hon vill ha sitt socialliv på morgonen, när jag alltid arbetar som hårdast...

Mest turbulenta har dock turerna kring min skyddsling varit. Vad hon behöver är att bli fri från alla karlar som har varit, är och förblir galna i henne. Hon betecknar turerna kring henne som rena farsen, och nog är det tragikomiskt ibland – när Paddy söp till senast gick han hem till henne, och när hon inte var hemma lade han sig i hennes säng, där hon hittade honom stupfull när hon kom hem... Vad gör man då? Vi är bara goda vänner, och det kan knappast bli annat, om dock vår vänskap är av ett slag som gör att vi praktiskt taget kan läsa varandras tankar – en sorts tvillingsjälslig gemenskap som är helt naturlig, som gamla själar som mötts på nytt... Nu har hon i alla fall äntligen fått ett lägenhetserbjudande, och om hon bara får igenom det kan hon äntligen få något eget, där hon inte behöver släppa in vem som helst...

Här kämpar jag på som vanligt med alla fortgående datorhaverier och punkteringar, men Nina tycks äntligen ha fått sin lägenhet, och därmed blir jag ett ansvar friare. Allt går åt rätt håll om ändock ack så långsamt och bara ett steg i taget...

Tyvärr gick det inte vägen med lägenheten. Allt var klappat och klart, och det var bara för henne att flytta in, en idealisk lägenhet, ljus och fin med ypperligt läge nära mig, men hyran var för hög. Det var bara det som det strandade på. Så nu är läget nollställt igen.

Det är inte lätt för en vacker utländska att skapa sig ett nytt och eget liv i ett land som Sverige, i synnerhet inte om man som kvinna lider av det syndromet att alla blir kära i en och vill ha en för sig själva som sin bästa vän. Så länge hon är utan egen bostad känner jag mig ansvarig för hennes liv och måste jag förbli engagerad. Under sommaren har hon kunnat bo i familjens kolonistuga, där hon också fått in sitt piano, som har varit en idealisk tillfällig lösning, med bara det problemet att hon aldrig fått

vara i fred där, då vem som helst kunnat besöka henne när som helst, med det problemet som följd att det tenderade att bli för många karlar hos henne samtidigt, vilket försvårades av hennes oförmåga att säga nej, vilket hon måste lära sig göra. I november kan hon inte bo kvar där längre, nu reser ju jag till Indien 23 oktober, så då kan hon tillfälligt flytta in i min bostad, om hon bara får en säng dit...

Till problematiken kommer att hon inte känner sig hemma eller väl tillfreds i Sverige, mentaliteten här är för jobbig för henne, och de nordiska relationerna är aldrig problemfria, i synnerhet inte i det mentalt helt förstörda svenska samhället. Nu stundar hennes turnéer till Tjeckien och Grekland i november, och jag förstår henne fullkomligt när hon säger, att hon från Grekland inte vill komma tillbaka hit igen... I bästa fall kanske hon kan skapa sig en plattform i Grekland, där hon skulle passa bra in, hon ser ju nästan grekisk ut, och hon har tidigare trivats bra i Ungern och Rumänien, men Grekland är väldigt likt Italien, och det gick inte så bra i Italien i somras. Det var därför hon kom hit.

Huvuddelen av årets mycket spännande och dramatiska bokmessa är nu över, och det sista jag hörde idag var Fabian Dahlström och Katarina Stenius om Sibelius. Det är professor Dahlström som redigerat dagböckerna, som kom ut förra året efter att de sista protesterna från Sibelius barnbarn lagt sig, och Dahlström kunde på ett tidigt stadium konstatera, att det finska folket genom dagböckerna hade två besvikelser att vänta: inga skandaler, och dagböckerna var på svenska. Det har inte ens diskuterats att översätta dem till finska, medan engelsmännen vill ha dem på engelska.

Han skrev dem mest medan han var tvingad till nykterhet (mest under de påtvingade nykterhetsåren under 10-talet efter hans strumaoperation) varför de mest bara gnäller och klagar. Han påstår själv i dagböckerna att han inte kunde komponera utan sprit. Det återstår att läsa dem.

Under tiden fortsätter min roman även den utan skandaler men mest på engelska och med lika stora ständiga pendlingar mellan Himalaya och Hades som Sibelius drastiskt känslomässigt berg-och-dal-baneåkande dagböcker. Hon avreste i morse till Prag, och ingen vet hur mycket hon kommer att förtjäna på turnén. Liksom Sibelius och andra musiker har hon alltid haft ekonomiska problem, men ändå har lägenhetsproblemet nu tillfälligt löst sig. I veckan fick hon en billigare lägenhet åtminstone fram till juni nästa år, så nu har hon en fast och varm bostad åtminstone över vintern. Dessutom och samtidigt kom hon in på en avancerad kurs i muskdatorbehandling till vilken endast 12 deltagare blev antagna från hela landet. Därmed kan hon även förbättra sin svenska, som redan är betydligt bättre än i våras, och om hon bara klarar kursen (som blir mycket tuff, 9-17 dagligen i två månader) kan hon sedan komma vart som helst musikaliskt inom datorbranschen.

Hon spelade för mig igår sin senaste komposition, en mycket stämningsfull höstmeditation, mycket expressionistisk och uttrycksfull, vilket är det bästa och märkligaste jag hört av henne hittills. Hon har en helt egen stil som inte liknar någonting annat, medan den kanske närmast är besläktad med Michael Nyman, om du minns hans musik till filmen "Pianot" från Nya Zeeland. Den är helt tonal men samtidigt mycket djärvt expressionistisk, som en vidareutveckling av Debussy. Hon blev barnsligt glad när jag gillade den.

Hon står mycket nära sin mor, som ställer upp för henne i allt och gör vad som helst för henne, och som jag även har mycket god kontakt med. I själva verket är hennes mor mera tacksam för allt vad jag gör för Nina än hon själv, som tydligen är

van vid att vem som helst gör vad som helst för henne och att allting ordnar sig av sig självt, utan att hon för den sakens skull har några later alls. Tvärtom, hon är fullkomligt enkel och naturlig om dock mycket komplicerad och svår att komma under fund med genom sin extrema känslighet. Till detta kommer den märkliga "Nina-effekten", som inte minst hon själv förbryllats av, då hon aldrig upplevat något liknande i något annat land, medan här i Sverige hon haft ett mycket märkligt inflytande på i princip hela sin omgivning. Hon är extremt själslig, och detta har haft till följd att alla stackars förtryckta och hämmade människor här i Sverige hos henne funnit en anledning till att öppna sig på vid gavel och ge henne vilket förtroende som helst. Det är främst två exempel som är markanta. Det ena är den stackars lilla jazzflickan Magda, en klar begåvning med sång och piano som sina färdigheter men med hopplöst alkoholiserade föräldrar, som förstört hela hennes barndom och grunden för hennes liv. Magda har i Nina funnit allt vad hon saknat och behövt i mänsklig kontaktväg tidigare, så att hon blivit helt och hållet beroende av Nina och av hennes sällskap, hälsar på henne varje dag, tröttar ut henne och är fullkomligt galet förtjust i henne, som om hon i henne funnit den goda äldre syster som hon saknat i hela sitt liv.

Det andra exemplet är Valdemar, som levt tillsammans med en iranska och fått barn med henne, varpå barnet dog efter två månader och förhållandet inträtt i en traumatisk fas, som han bara ville komma bort från men som iranskan vägrade släppa honom ut ur. Så träffade han Nina och blev (som alla andra) djupt förälskad i henne och kunde inte leva utan henne, medan indiskan samtidigt blev havande en andra gång och nu är i andra månaden. Ändå kan han inte släppa Nina, som har moderskänslor för honom, fastän han är äldre men ack så mycket barnsligare och omognare. Naturligtvis måste han ta ansvar för sitt andra barn. Iranskan i fråga har jag inte fått träffa själv ännu, så jag kan inte bilda mig en uppfattning om henne, vilket jag gärna vill kunna göra innan jag tar slutlig ställning i saken.

Vi hoppas att det ekonomiska ska lösa sig genom mitt brev till Socialen, som borde kunna gripa in i ett fall som detta och hjälpa till med ren medmänsklighet, vilket är det enda den är till för: -

"Jag beklagar, men Nina kan inte bo hos mig längre. Hennes boende hos mig var bara en tillfällig lösning tills hon skulle finna en egen bostad, vilket hon behöver för sin yrkesutövning, så att hon kan ha sitt eget piano i en egen bostad och där kunna ha pianoelever. Hennes boende hos mig var olämpligt från början, då här inte ens finns någon säng utan hon måste ligga på en madrass på golvet, vilket varit högst olämpligt för henne med hennes ryggskada (*skolios*). Ni kan själva komma hem till mig och titta och konstatera olämpligheten för hennes boende här utan plats för någon säng. Jag rekommenderar därför varmt att ni hjälper henne komma på egna fötter med en egen bostad, så att hon kan börja bedriva sin pianistiska och pedagogiska yrkesverksamhet i en värdig, trygg och bekväm miljö utan störningar."

Skrivet naturligtvis med hennes godkännande, och nu har vi alltså bostaden, medan den dock måste betalas för.

Vi kan inte bli bättre vänner och blir det ändå hela tiden, men det stannar därvid, då jag är för gammal för att kunna vara hennes man eller älskare och för ung för att kunna vara pappa åt henne, medan jag väl snarast är ungefär som en äldre bror. Som de 'gamla själar' vi båda är har vi det gemensamt, att samtidigt som vi är så gamla själsligt att vi knappast kan åldras mera så blir vi heller inte äldre utan förblir på något sätt kroniskt och oföränderligt unga. Hon är inte 30 ännu men har redan börjat

få sina första gråa hår, och jag är ju som jag är, precis som Pappa, av oföränderligt obestämbar ålder. Det är bara att göra det bästa av saken.

När hon kommer hem igen blir det inflyttningsfest.

Ursäkta att jag belastar dig med dessa långa följetongavsnitt, men det är samtidigt en dokumentation av en intressant händelseutveckling som kan visa sig vara mitt livs viktigaste....

Turnén i Tjeckien blev framgångsrik, det var första gången hon var i Prag och Tjeckien över huvud taget, och hon tyckte mycket om den tjeckiska publiken. Dock blev det under den korta tiden ingen tid över för teater och sådant, men det gav mersmak, och det blir troligen Polen nästa gång.

Greklandsturnén är bekräftad, men hon kan själv bestämma när den blir av. Den svåra kursen i datorhantering av musik pågår 9.10-24.11, så hon kan uppskjuta Grekland till efter det och då, om hon vill, om kursen inte varit tillfredsställande eller om hon misslyckats med den, stanna i Grekland efteråt och över vintern. Emellertid är lägenheten hon fått idealisk, hon kommer inte att behöva frysa i vinter (som hon gjort de senaste åtta vintrarna på Irland utan värme inomhus), och det är bara kostnaderna för den som bekymrar. Hon vill helst inte hamna i ett beroendeförhållande till Socialen, (vem vill det?) men det finns alltid unga musikstuderanden som hon möjligen kunde hyra ut ett rum till. Hennes utsikter till att få svenskt medborgarskap har inte förbättrats, och ingenting har gjorts i den riktningen.

Hennes före detta kavaljer från Irland, som hon bott samman med i åtta år, kom här förbi på ett kort besök, men det blev så kort att jag tyvärr inte fick träffa honom. Han heter Morris och är tydligen i filmbranschen. Filmmusik har alltid legat Nina varmt om hjärtat, och det är mycket möjligt att hon kan slå sig fram i just den riktningen. Vad hon behöver ägna sig åt är sina konsertturnéer och sina inspelningar, och det ska kunna gå att leva på det. Det är bara här i Sverige man inte kan leva på att vara frilansmusiker. Man måste ha tentakler i utlandet om det skall gå.

En bidragande anledning till att hon valde att slå sig ner här var en svår operation som hennes mor gick igenom här i våras. Det gick bra, och hon har återhämtat sig väl sedan dess, det är en stark och modig kvinna, men Nina kände att hon ville vara nära henne åtminstone under den mest kritiska perioden. De står mycket nära varandra och har ett gott förhållande men kan inte bo tillsammans.

Under tiden gäller det för Nina att brottas med sin svåra kurs, och frågan är just hur hon skall klara det. Då kursen börjar redan 9 oktober kan man på ett tidigt stadium se hur det verkar, och om det bara börjar bra är det inga problem. Men under kursens gång kommer hon att inte få någon tid över för övning eller annat eget musicerande, vilket blir en prövning. Jag kan hålla e-postkontakt med henne men inte mera, det fungerade i augusti, men efteråt fick jag veta att det varit svårt för henne. Även om vi inte har något direkt förhållande är vi på något sätt beroende av varandra, hon är mycket självständig och strävar ständigt efter mera självständighet men är samtidigt mycket osäker och frågar ständigt om råd och är mycket obeslutsam, så inför denna sista resa för i år finns det för mig anledning att oroa mig för henne.

Det har varit en mycket uppslitande weekend, det går ständigt upp och ner, men vi har varit och tittat på lägenheten, och den kunde inte bli mera perfekt och idealisk.

Två problem: Socialen bråkar och har avsiktligt saboterat allt för henne, varför hon måste vända sig till högre myndigheter och överklaga.... Massiva pappersexerciser, och hon kan ju inte ens skriva ordentligt på svenska. Hela hennes hittills tre månader långa vistelse här har marterats av duster med myndigheterna, som envist inte ens velat ställa upp med någon att prata med... Det andra problemet är dock värre. Hon trivs inte i Sverige, och det kan man förstå. Det är mentaliteten här som hon finner vedervärdig, och hon har bara utsatts för besvikelser och trakasserier, värst från myndigheterna. Det är egentligen bara jag som hållit, då hon till och med saknar förståelse från sin mor, som är alltför svensk och inordnad i systemet (socialdemokrat) och dessutom omusikalisk. Hennes mor gör allt för henne och så gott hon kan, men hon kommer helt till korta inför problematiken med Ninas kulturkollisioner och svårigheter med den hopplöst nedslående nordiska mentaliteten....

Idag var det något bättre, då hon hittat några nya rumänska vänner här, som helt delar hennes problematik, och det är bara att skriva nya brev till de högre myndigheterna och påtala de lägre myndigheternas avsiktliga schabbel och fullständigt undermåliga hantering av hela ärendet...

Efter allt som varit har hon inga planer längre på att bli svensk medborgare. Vi får se hur det går med kursen.

Därmed är vi äntligen uppdaterade.

Under den tid hon nu varit här har hon haft tillfälle att studera Sverige närmare och kommit fram till massiv kritik och invändningar. Hon saknar allting här i form av fördelar hos andra länder, typ Irland och Italien. Sverige är fullständigt hopplöst kulturellt underutvecklat och bakåtsträvande, mänskorna är hopplöst tråkiga, blodlösa och temperamentslösa, här finns ingen livsglädje, och de enda levande människor hon funnit här är galningar och asociala undantag som lider av problem med myndigheter och förtryck. Hennes underkännande av den svenska mentaliteten är förkrossande, och det värsta av allt är att hon har fullständigt rätt på alla punkter.

Hennes kurs som börjar på måndag med tuff utbildning 10-17 varje dag i tre veckor blir utslagsgivande. Om den kursen kan ge henne en utbildning som hon kan ha nytta av och som kan ge henne en morot att leva för i Sverige i form av någon sorts motivation och möjlighet för henne att kunna arbeta exklusivt med sin musik som frilans, så kanske hon stannar. Annars är det högst troligt att hon stannar i Grekland när hon en gång kommit dit senare i november.

Som sagt, vad som helst kan hända imorgon. Situationen har inte förbättrats av att cirkusen omkring henne börjat komma upp i allvarligt skenande högvarv. Jazzflickan Magda, som jag berättade om tidigare, började ta sig sådana hutlösa friheter (till exempel att kräva att få festa med sina kompisar i hennes nya våning när som helst på natten) att Nina för en gångs skull (för första gången!) sade ifrån, gav henne en rungande örfil och körde ut henne. Alla hennes andra karlar och parasiter ska vi inte tala om – de är som nattfjärilar kring ett brinnande stearinljus, och hon upphör aldrig att förvåna sig över all denna svenska dårskap. Den kommer sig av två problem: hon är (som så många överpositiva godtrogna naiva musiker, som alltid levt skyddade i sina toners bättre värld) dålig på att genomskåda folks verkliga avsikter, och hon kan inte vara ensam. Det är lite samma syndrom som en annan känd skönhet ur mitt förflutna, som gav sig åt vem som helst bara hon slapp vara

ensam, som därför fick en massa psykopater över sig, som hon utmanövrerade mot varandra, varpå ett stort antal blev hennes fiender medan hon fick väldigt få vänner kvar. Nina har ännu inte skaffat sig några fiender någonstans, men med den utvecklingen av hennes cirkus som är på gång blir det oundvikligt.

Till detta kommer den ökade stressen med de tredskande sociala myndigheterna, och de många sömnlösa nätterna bidrar knappast till hennes välbefinnande. Om hon inte klarar av kursen under all denna press blir det bara till att sjukskriva sig. Det är i stort sett bara jag och Greklandsalternativet som nu utgör ljuspunkterna i hennes liv, och jag framhåller alltid det ytterst nödvändiga för henne i att hålla kvar frihetsalternativet utomlands (i Grekland) i bakfickan om det skulle bli för svårt här. Hon har aldrig upphört att klaga över hur osunt det andliga klimatet här är för henne (då det inte finns något eller mest består av dårar), men för hennes känsliga, genuint ärliga och dessutom överbegåvade själ vore det lika illa var som helst norr om Alperna.

Ack, alla dessa stackars utsatta kvinnor...

Årets sista Indienresa närmar sig med stormsteg, men än så länge har jag lyckats hålla jämna steg med framryckningen... Troligen hinner jag fullborda allt som måste fullbordas innan jag åker. Min medresenär "groovar in sig" och lovar allt gott, även om det är fel person – det skulle ha varit Nina, vilket hon säger också själv, men det är ju tyvärr omöjligt och måste bli en annan gång.

Kursen har visat sig en succé och precis vad hon behövde, ehuru den är mycket tröttsam, och hon är fullkomligt uttröttad efter varje dag och hinner inte ens duscha mellan varven – hon har ändå samtidigt uppträtt två gånger den här veckan, igår kväll tre timmar i sträck på en restaurang för bara 700 kronor – det är en av hennes invändningar mot Sverige, att uppträdande musiker i den seriösare branschen är så dåligt betalda...

Det var inte bra för henne att gå arbetslös här i fyra månader, medan nu hon har välgörande dagliga rutiner och samtidigt Greklandsturnén att se fram emot och planera. Hon vill helst inte komma tillbaka hit efter Grekland utan stanna där, vilket man mycket väl kan förstå. Det tråkigaste har varit slagsmålet med taskiga myndigheter, som jag nu i veckan fick rycka in för att delta i – hon har råkat ut för dess värsta avigsidor och verkligen fått se Sveriges avskyvärdaste drag. Mitt brev till hennes socialassistent belyser något situationen:

"En viktig anledning till att hon över huvud taget kom till Sverige var hennes moders sjukdom, som innebar att hon låg på operationsbordet i våras. Självfallet ville då dottern vara nära till hands, och jag ställde upp med att erbjuda henne boende hos mig. Det var dock aldrig meningen att bli permanent. När hon så sökte bostad ville hon sannerligen samråda med Er, men hon fick aldrig tag i Er, Ni hade aldrig tid, utan allt hon bemöttes med var stängda dörrar, slutna väggar och ingen att tala med. Så fann hon äntligen en bostad varpå Ni nekar henne hjälp med ursäkten att hon inte samrått med Er om saken. Det är att stjälpa i stället för att hjälpa och liktydigt med att tvinga henne ur landet.

Ni har själva fått se min lägenhet och hur olämpligt det är för en ung dam att sova där på golvet någon längre tid. Ni är anställda av staten för att hjälpa folk men har i detta fall i stället bidragit till ökade bekymmer för Nina och hennes moder. Jag ville bara meddela Er denna befogade protest."

Vi vet alltså ännu inte idag om hon kan betala för sin bostad eller inte, och nästa steg in i tröskmaskinen är ett överklagande till Länsstyrelsen av Socialens avslag, då detta egentligen är lagvidrigt, då Sverige enligt lag är skyldigt att se till att en boende i landet får bostad och uppehälle betalt om hon inte kan göra det själv. Enligt en äldre erfaren kollega beror socialens obegripliga agerande bara på att den kvinnliga socialassistenten, som fått hand om Ninas ärende, blivit avundsjuk på Ninas skönhet och begåvning – typiskt Sverige i så fall! Där sådant i andra och särskilt sydligare länder uppskattas leder det i Sverige mest bara till bråk genom avundsjuka och dårar som förföljer henne. Detta slipper hon åtminstone så länge kursen pågår, men hur blir det sedan? Vad som helst kan hända medan jag är i Indien, men hon reser i alla fall inte till Grekland förrän efter min återkomst, och i nödfall har hon under tiden tillgång till min lägenhet, där hon åtminstone säkert får vara i fred...

Jag har lovat henne att ställa upp för henne med allt vad hon önskar och vara för henne vad hon vill, vilket innebär att hon får bestämma över allt i vårt förhållande. Hon har en utsökt klädsmak, och jag hade turen nu under min senaste resa att i Indien finna en sja som passade henne perfekt, som hon fick till sin födelsedag och som hon nu bär när hon konserterar...

Det var allt för den här gången.

Annars går allt bra, förberedelserna för resan flyter på, och jag ser verkligen fram emot att få komma bort igen. Jag tror aldrig jag arbetat så hårt som det sista halvåret, och nu under hösten har jag ofta vaknat på morgnarna med en ihållande huvudvärk, vilket aldrig förekommit tidigare. Annars har dock hälsan varit helt perfekt hela tiden.

Nina bor i min lägenhet medan jag är borta. På grund av de enastående turerna kring myndigheternas vägran att hjälpa henne med hennes lägenhet måste hon hyra ut den för att klara ekonomin, åtminstone tills de sociala myndigheterna tar sitt förnuft till fånga och börjar göra vad de är till för. Länsstyrelsen, som vi överklagat till, har lovat tala med Socialkontoret, men ingen vet hur länge det kan dröja innan något händer och hur länge därmed Nina och hennes mor skall hållas fastspända på sträckbänken.

Här har alltså två damer kommit hit från England från en utomordentligt fin kulturell miljö av idel humanitet och hög uppfostran och bildning och ramlat in i detta svenska system av systematisk lemlästning av alla medborgare som vågar komma någon myndighet för nära. De har ingen erfarenhet av något sådant förut, i England fanns det alltid folk att prata med, myndigheterna där bestod av mänskliga människor, det fanns alltid någon som tog hand om saken, inga stängda dörrar eller omänskliga attityder. Ninas mor Laura lämnade Sverige 1963 när landet ännu stod på sin högsta nivå (före Palme) och har alltid behållit sin bild av Sverige som Ideallandet. Nu först börjar det gå upp för henne hur detta under 40 år har förändrats nästan hela vägen till motsatsen – åtminstone vad gäller myndigheter och systemet, som är helt förvridet till ett slags kronisk sjuklig osundhet. Hennes läge har inte blivit ljusare av att hon nödgats låta operera sig, och hon är nu mycket trött och måste sova både natt och dag – efter ett långt hårt liv av hårt arbete är hon nästan utbränd. En god vän till mig, naturläkare, försöker göra vad hon kan för henne.

Nina tycks dock klara sig väl på kursen, men hon är mycket trött (efter åtta timmars intensiv digitalundervisning varje dag från 9 till 17) så att vi knappast hinner träffas alls.

Båda damerna är spensliga och sköra, jag tror inte någon av dem väger mycket mer än 50 kilo, här är de helt utlämnade åt ett Orwellskt samhälles alla automatiska hemskheter, som de aldrig haft någon erfarenhet tidigare, då de alltid levt i en skyddad och mänsklig miljö, och ingen vet hur det kommer att sluta.

Jag ska försöka ringa på söndag innan jag reser.

Kram och hälsningar,

Gerhard"

11.

Naturligtvis frågade vi modern vad som hänt sedan. När Gerhard kom hem från sin resa hade allt förändrats. Nina hade flyttat hem med en ny kille, och Gerhard erbjöds arbete i Helsingborg. Han tvådde sina händer, flyttade till Helsingborg och gav upp men blev aldrig fri från henne.

Vi kände oss som smygtittare vid läsningen av dessa dokument. För Lionello var det som en helt ny värld som öppnades – han hade aldrig kunnat ana omfattningen av Gerhards engagemang. Han kände igen en del av turerna i Ninas fall men hade inte varit så detaljerat insatt i dem som Gerhard. Lionellos verkliga engagemang hade inträtt senare.

Ninas omfattande härvor såsom de framstod ur dessa brev tydde på att hon i stort sett haft problem med alla hon alls haft att göra med utom just med Gerhard. Var detta en ensidig tolkning, var Gerhards syn på Ninas problem ensidig, eller hade det verkligen varit så, disharmoni och friktion med alla men bara harmoni med Gerhard? Modern nickade. Det hade varit just så.

Ej heller denna moder hade funnit nåd för Nina eller Nina för modern.

"Det var en oförskämd flicka, alldeles för vacker och bortskämd, överbegåvad naturligtvis och därför så besvärlig. Ju vackrare, desto besvärligare. Denna var dessutom den totala fackidioten. Hon kunde bara musik och ingenting annat och dög ingenting till rent praktiskt. Hon blev döden för Gerhard. Han hade inte kunnat råka ut för en farligare fälla än en extrem skönhet utan praktiska kvalifikationer. Det var hon som tog livet av honom – på lång sikt."

"Men han hävdar att hon alltjämt lever."

"Han föll inte för henne utan för sin egen idealisering av henne. Läs dikterna så får ni se. Han försökte genomskåda sig själv men lyckades aldrig nyktra till helt och hållet. Han förgicks i sina illusioner om henne."

En Werther i ny version? Dess värre har det funnits för många Wertherfall för att de någonsin skulle kunna upphöra med att göra sig påmind och upprepa sig.

Och vi läste dikterna. Här är de allesammans:

Gåtan

Jag älskar
 och kan inte hata.
 Jag ger och kan inte ta.
 Jag lever och kan inte dö.
 Jag blöder
 och kan inte sluta att blöda
 men kan ej förblöda.
 Panikångest är min eviga sjukdom
 och mitt livselixir.
 Jag försmäktar beständigt
 men njuter av det
 och kan inte upphöra därmed.
 Jag brinner
 men är själv mina lågors rov
 och kan inte förbrännas
 hur smärtan därav än förtär mig.
 Vad är jag då mer än kärlek och lidande?
 Den eviga törsten
 efter mera kärlek och lidande.

Kärleksdrömmar

Jag drömde blott om dig,
 min älskade och särskilda
 personligaste vildmarksblomma
 som igen i drömmen tog mig med
 på halsbrytande äventyr
 på gränsen till det icke acceptabla
 och förbjudna, det anstötliga och farliga
 men utan att för något ögonblick gå över den;
 ty allt är tillåtet, om man blott mänsklig är,
 och håller man sig inom kärlekens rāmärken
 kan man spränga hela universums gränser
 blott med att slå vakt om dem.

Den patetiske älskaren

Tro inte att hon älskar dig.
 Hon bara leker, retas och är grym
 och tycker du är löjlig
 som kan med att älska henne
 till förbannelse så som du gör.
 Låt du blott henne gå till sängs med andra
 och ha roligare med dem än med dig,

din tråkmåns, som går under i din egen blyghet
och förgås i narcissistisk överkänslighet och ömklighet,
som är din tröst, ty narcissism är blott naturligt:
om ej någon annan älskar dig, fast du är älsklig,
har du inget annat val
än själv beundra dig och älska dig –
i synnerhet om den du älskar skiter i dig.

Förträng icke minnet

Förträng icke minnet,
ty allt vad du förtränger skadar dig.
Frossa i din nostalgis bitterljuvhet
och låt dess feber rasa ut
snarare än fräta sönder dig inifrån
som en kräftsjukdom genom fåfäng undertryckelse,
som bara måste explodera desto värre
i desto hemskare metastaser
om du ej låter dem blomma
i sitt naturliga raseri.
Njut av spänningens ögonblick
och låt det aldrig mer gå över,
det absoluta sanningens ögonblick
när kärleken steg över tröskeln till ditt liv
för att aldrig mer lämna dig i fred.
Låt känslorakanen rasa och aldrig sakta ner,
ty vem kan sätta sig till motvärn mot vinden?
Man kan stilla stormar,
man kan gå på vatten och stoppa forsar,
man kan släcka solen och stoppa himlavalvets gång,
men man kan icke hålla tillbaka kärleken.

Kärlekens meningsfulla självlågeri

Mina dikter gråter av smärta
men jublar samtidigt
i en kaotisk blandning av eufori och frenesi,
av tårar och självlågeri,
av delirium in absurdum,
medan kärleken bär mig utanför verkligheten
och samtidigt berövar mig henne som jag älskar henne,
fjärmar mig från henne och ger mig henne på samma gång,
i ett kaos av blandade känslor av rus och vilsenhet,
av extatisk visshet och turbulent besinningslöshet,
av svindlande besatthet och fullständig hopplöshet,
som om kärleken bara var ett fall ner i en avgrund
utan botten, utan slut, utan sans och utan mening
medan samtidigt hela livets enda mening

finns koncentrerad i detta enda:
i kärleken till en annan än sig själv.

Entré

Jag väntade med spänning,
ty jag hade ju ej sett dig på så länge,
icke på ett halvår
och ändå umgåtts regelbundet med dig
hela tiden genom dina närmaste
och ständigt mera intensivt
ju närmare din ankomst ryckte an.
Hur ofta drogs ej mina ögon ängsligt
till entrén och mänskorna som där kom in
av vilka vilket ögonblick som helst
en skulle vara du,
en levande legend
som valt bort livets goda
säkerhet och trygghet
för att satsa helt på själen endast,
skönheten och poesin,
på jakt efter dess kreativitet och uttryck,
vilken sökan lett dig till att korsa mina vägar
som om dessa kunde vara någonting för dig.
Det återstår att se.
En korsväg är det
och i dubbel måtto,
ty samtidigt som vi möts
och korsar blygt varandras vägar
framstår dessa båda som blott desto klarare
och ängsligare i sin kritiska natur
av enbart törnbeströddhet utan ände.

Vad är kärlek? Det är allt som är gott.
Det är varken strid eller tvedräkt,
det gör aldrig ont men gör bara gott,
det bara ger och tar ingenting ifrån dig,
det är ensidigt positivt och konstruktivt,
det är vad som bygger upp och aldrig river ner,
så man kan aldrig gräla och kritisera av kärlek.
Det är själva livets kreativitet
och själva livets innersta väsen
och allt som livet har att leva på
och därför så ömtåligt och skört.

Så ta väl vara på och odla din kärlek
som livets mest kostbara skatt,
och dess fundamentala generositet
kommer då att reciprocera utan gränser.

Den sårade tigern

Jag skriker ut av smärta, kärlek och förbarmande
av ödets grymhet handikappad
utan hopp i mitt helvetiska tillstånd
som en gammal invalidiserad dåre
som blott duger till att dricka och dilla
i förnedrande ovärdig imbecillitet
såsom ett lejon döende och utan tänder.
Det sägs att tigern blir en kannibal
och feg människoätare när han blir gammal
och har inget annat kvar att hålla sig till
än sin vanäras misär.
Men kom ihåg: så länge han alls ännu lever
har han ännu rätt att älska
och kan använda sin kärleks rätt till någon fördel,
ty man kan ej älska vildare än så som tigrar älska.

Martyr för avgrunden

Mörkrets svindel virvlar ut ur huvudet
i avgrundsdån av bitterhetens vanmakt
över kärleken som river med dig ner
i uppslitandets eviga martyrium
av alla sår du nånsin fått som älskare
för din lojalitet och trohet
i ditt tysta svidande i ödmjukhet
för dina känslors helvetesorkan.
Hur kan man lida så och ständigt bara värre?
Därför att man älskar blott så måste skadan
ofelbart bli bara värre hela tiden.

Älskaren

Han är inte löjlig.
Han bara lider.
Han kan inte nå henne,
så han kan inte lita på henne,
så han lider desto mer

förföljd av hennes minne
som plågar honom mera
än något rivjärn kunde göra.
Är han då en självplågare,
eller är det hon som plågar honom?
Problemet är att båda är oskyldiga
vilket blott förvärrar läget för dem båda.

Problemet

Problemet är inte att vi är så olika,
att vi är oförenliga,
att jag ingenting kan göra för din karriär
eller hjälpa dig på något sätt,
att vi båda är så fattiga som rännstensungar
och för starka individualister
för att någonsin kunna förenas
i något gemensamt mål.
Nej, problemet är något helt annat.
Problemet är att jag älskar dig.

Besatthet

Sömlösa nätter av förföljande fantomer
dominerade av en enda envis tanke:
min oro över våra utsiktens omöjlighet,
som fullbordar korsvägssyndromet
vilket verkar oupphörligt i sin feber
i sin berg-och-dalbana av turbulenser.
Men detta helvete är genomgående njutbart,
självplågarens paradiset och fullkomliga dröm
av skönhet och njutning i oändlig smärta,
som om en tandläkares offer kunde njuta av pinan
med till och med någon lustfylld läcker eftersmak,
som om självplågarkärleken var den mest idealiska.
Och kanske den är det, eftersom jag inte känner någon annan
och denna här är här och nu....

Min älskade, vad kan jag mer bekänna
än att min konstanta omsorg
visar dig mer hänsyn än vad den kan visa
eftersom din känslighet förbjuder mig demonstration,
så att jag ej ens vågar röra dig,
då blommor ju är vackrast fria

och orörda i ofotbeträdda ängar.
Kan jag då mer älska dig? Ja, och det konstant,
så länge jag kan dela med dig av din frihet
och beundra den i njutning av dess skönhet,
så att därmed vi kan odla den i fred
och få den att konstant tillväxa i sin skönhet.
Kan vår kärlek bli mer idealisk?
Det är frågan,
men dess svar tycks vara positivt,
då dess konstanta fromhet än så länge
bara fått den att tilltaga
i sin underbara mognad.

Veliga fruntimmer

De köar för att få ställa till med oreda
och propsar samtidigt på sin fullkomliga oskuld
medan de släpar på sina garderober fulla med skelett
av avgrunder av olika "ex" utan tal
som haft med sig barn in i förhållanden
av tidigare avlagda fruar
som de nya inte har en aning om
och aldrig får veta något om
medan de ärvda barnen
ständigt får byta mamma
som blir allt veligare
ju senare de kommer in i bilden,
ty det skall ett veligt fruntimmer till
för att falla för en slarvig fader
som tappat eller skrotat sin fru.

Krisen

Gyllne drömmar parade med blodets tårar,
sådant är ditt liv och öde,
aldrig att få känna lugn och säkerhet,
men alltid ångest inför dödens närhet,
för att ut ur fullständig och bottenlös förtvivlan
höja dig på härlighetens vingar i triumf
för att måhända rädda civilisationen
genom tusen möjligheter av oändlig framgång; –
ett liv av svindlande kontraster,
svävande på moln över en avgrund
för att alltid blicka ner och delta i eländet
för att aldrig finna säkerheten i ett fridfullt hem
fastän om något du förtjänade ett sådant.
Härdad sålunda i visdoms stålbad

kan du möta vilken kris som helst och överleva,
och att gråta ut skall hjälpa dig att nå ditt mål,
den slutgiltiga trösten i en äntlig återlösning.

Kolingens frieri

Välkommen till mitt råttbo.
Det är väl ingen risk att du skulle acceptera en inbjudan?
Jag har ju faktiskt ingenting att bjuda på
och inte ens en säng att ligga i,
för jag ligger ju bra på golvet.
Du får stå ut med mina ovanor,
för dom får jag ju stå ut med själv,
då jag ju måste börja varje dag
med att brottas med mitt handikapp
för att alls komma på fötter.
Men jag behöver någon som tvättar åt mig,
för det orkar jag aldrig göra själv.
Jag behöver någon som byter mina kalsonger,
för dom är för skitiga för att jag skulle göra det själv.
Inte heller har jag mycket kärlek att bjuda på,
för all min kärlek går åt till flaskan.
Det gör mig visserligen öm och go',
sådant kan jag bjuda på hur mycket som helst,
men det leder ingenstans
då det bara slutar med fåneri.
Så det är lika bra vi glömmer hela saken.
Låt mig bara snusa i mitt hörn
så blir jag kanske nykter någon gång
så jag slipper plåga gatunymfer
med ett gagnlöst frieri.

Sex utan kärlek? – avlyssnat

"Sex utan kärlek?
Som tillfredsställelse av rent naturbehov?
Varför inte?
Sex är ju inte mer än att använda organet för dess naturliga ändamål,
och vad spelar väl känslorna eller könet då för roll?
Vad spelar det då för roll vem man har sex med?
Ju fler, desto bättre,
och det räcker med en gång per skalle,
så får man dessutom omväxling varje gång,
så kan man glömma alla dom förbrukade genast.
Sex är ju inte värre än att skita och pissa,
rent vetenskapligt sett,
och blanda för all del inte in några känslor,
och om någon då blir havande av misstag,

så är det hennes eget fel –
så mycket värre för henne!
Kör hårt!
Och det har ju afrikanerna levat högt på,
att Aids bara är rena bluffen.
Det är bara att tvätta sig,
så kan man ta nästa.”

Kärlek utan sex?

Varför inte? Hellre det,
då all kärlek börjar utan sex
och då den vanligen slutar med sex som ballar ur.
Kärleken börjar med vänskap
och slutar aldrig förrän vänskapen tar slut.
Alltså är vänskapen viktigare,
då allt kan byggas på den
men ingenting kan byggas på sex allenast.
Låt sexualdårarna runka i motvind
och knulla ihjäl sig med analsex
och frossa fåfängt i sexismens morbidity
som aldrig kan vara något annat
än missbruk av det liv som gavs oss
för att vi skulle utnyttja det konstruktivt.

Ur djupet

Varför är världen och tiden så mörk?
De rättfärdigas orättfärdiga lidanden
skriker oavbrutet mot den tyste Guden
som så länge han har existerat har betvivlats
och det på goda grunder,
då han aldrig har levt upp till sina ideal;
ty skurkarna har alltid dominerat etablissemanget
medan de oskyldiga och fattiga
beständigt har förblivit i sin fattigdom och därtill utan skuld
utan något ingripande någonsin
av någon så kallad rättfärdighetens Gud
som snarare och konsekvent har visat sig
en Gud av tystnad och av grymmaste likgiltighet
helt okänslig för mänskligt lidande,
helt utan något annat hjärta än en hård och frusen sten.
Så vad kan vi göra utom att uthärda allt det outhärdliga
och stå fast i trots mot gudlöshetens dystra verklighet
i den mest onaturliga och grymma, omänskliga värld
och stolt förakta den.

Våra nakna själar

Som själar står vi alltid nakna,
vi kan ej klä på oss, gömma oss eller maskera oss
men måste alltid stå rakt upp och ner så som vi är
i oundviklig och fullständig nakenhet
med alla våra fel och sår och synder,
all vår fulhet och vårt lass av lastbarhet, –
men samtidigt står uppenbar vår verkliga natur
i all sin nakna skönhet,
som ej någonting kan dölja,
avklädd till det endaste väsentliga,
i vilken skönhet ingenting kan döljas
av vad som är sant i oss
då denna nakenhet är reducerad
till blott och bart vad som hör evigheten till.

Du stal mitt hjärta
men jag hade ingenting emot det.
Jag var mer än villig därtill,
så du kan behålla det
i gott förvar, ty det är säkrare hos dig
än hos mig själv,
då det är bättre utom mig
än att det bränner ut mig
blott för dig;
så det är ditt
att blandas med ditt eget
i vår kärleks harmoni
helt ifrån våra sinnen.

Poetens bön

Gör vårt liv till bara skönhet
och låt allt icke-skönt förvisas.
Fyll vårt liv med poesi
så mycket att blott poesin tar all dess plats.
Låt våra liv få vara fria ifrån krocker och konflikt,
så att blott endräkten och harmonin må härska.
Släpp aldrig något ont in på vår väg och i vårt sinne
men må bara gott bli resultatet av vårt liv
och låt dess godhet spridas vitt omkring oss
och så göra varje mänska något bättre
oavbrutet och kontinuerligt
med vår mänsklighet och all vår värld.

Vägen ut

Det finns alltid en väg ut.
Det finns alltid möjlighet till flykt,
en spricka och ett hål i varje instängdhet,
en möjlighet att smita,
en utvecklingsmöjlighet till flykt från varje fängelse,
och särskilt för din ande
att undvika kroppens invaliditet och lura den,
då varje ointaglig fästning har sin svaghet,
allt som stoppar dig är fåfängt,
allt omöjligt är absurda lögner bara,
då allt liv består av bara öppenhet,
där själva döden bara är en annan möjlighet.

Frågor som icke bör ställas till erfarenheten

Vad vet vi mer än ingenting?
Vad är all kunskap värd utom luft?
Vad är sant i min kärlek när du ej är här?
Vilka drömmar kan någonsin bli realistiska?
Lämna ej någonting kvar av mig utom bestående sanning,
och allt mänskligt av mig försvinner,
en slumpartad tillfällighet, en förgänglig förbindelse,
ett slag i luften, en vindpust av spårloshet,
bara en alldaglig nonsensdröm att utraderas direkt,
liksom sucken av en länge bortglömd förgångenhet.
Är då ej kärleken mer än det lägsta självbedrägeri?
Varför älskar vi om ej för att bli bedragna?
– Så frågar man inte, min son,
ty det finns bara ett svar på sådant, som är den oändliga tystnaden.
Älska så länge du kan blott, och använd din kärlek till godo,
så kanske i bästa fall du kan få ut någon god poesi ur den.
– Nej, gamle man, du har fel, och jag måste få invända,
eftersom erfarenheten har fel om den bara får ut poesi,
för om någonting är poesi låg det någonting bakom det,
då var det värt det och kan aldrig mer reduceras
till någonting mindre än sanningen av dina känslors dynamiskhet
av mera universella betydelser än supernovornas samlade kraft.
– Och vad är då den kraften värd, samtliga novor tillsammans?
– Precis, det är just vad jag menar:
ett ögonblick bara av kärlek och den allra kortaste dröm
är av större betydelse än någon Big Bang i allt universum.

Gatnymphens gomorron

Måndagmorgon – spymorgon.

Dålig natt i dåligt sällskap
– spy gärna ner mig!
Din jäkla gatslinkeslickare!
Lämna mig i fred med mina baksmällor,
din förbannade rövklåpare,
jag har nog av mina egna!
Klättra på nån annan apa som omväxling!
Jag är inte till för att bara spys ner!
Men det är det enda jag duger till
efter en helg som denna
med bara baksmällor och stjärnsmällor,
blåa ögon och rännstenshaverier,
låt mig åtminstone få ligga kvar här,
din jävla rännstenstittare!
Stoppa din kikare i nån annans fitta,
trampa in i någon annans liv,
men lämna mig åt mina spyor
att få blanda dem med mina tårar,
lika bittra dom men saltare.
Morsan knarkade ihjäl sig,
gott åt henne,
så hon fick kola av i saligt tillstånd,
medan en annan måste leva på kredit
som bara växer, alltså skulderna,
så man kan hälsa hem till kronofogden
som tog de sista resterna av hemmet
sådant det nu var,
med skräpig morsa som bara blev debilare
och senilare av sina salighetens droger...
Fan också! Dom kunde väl åtminstone
ha kommit på hennes begravning!
Jävla likbesiktigare!
Lämna mig i fred med min rännsten,
och spy bara ner mig, hela världen,
så som jag ville spy ner hela världen,
som bara duger till att spy ner sig
i all oändlighet i en evig jävlig måndagsmorgon
som bara blir värre hela tiden....

Längtan

Min längtan övermannar mig
vartenda ögonblick som mina tankar dränker mig
liksom en virvelstorm av nostalgi
som koncentreras på en enda sak i hela världen
som naturligtvis är bara Du.
Om all denna monstruösa smärta
och försmäktande av längtan ej är kärlek
i all ärlighet och yttersta och renaste innerlighet,

– den som kan tänka något sådant är ej mänsklig,
eller är okunnig intill hopplöshet,
ty ingen som är kunnig om vad kärlek är
kan misslyckas med att igenkänna och se dess lidande.
All kärlek är blott överspönt självplågeri
men av blott njutbart och sympatiskt slag
då den är bara självförnekande och äkta generositet.

Hur många dikter måste skrivas
för min kärlek att få komma till rätt uttryck?
Jag är rädd att min förmåga ej är tillräcklig
för att uppfylla dessa evighetsvolymer.
Eller ska vi säga, att ej världens finaste poem
förmår att rättvist skildra denna kärlek
då hon är så mycket mer fullkomlig
än vad något konstförsök kan åstadkomma?
Eller, då hon i sin mänsklighet ljuvt övergår all konst
då skönheten är något andligt
som följaktligen ej kan ges någon form.
Så låt oss finna oss i detta och fromt resignera
ifrån vidare försök till att förklara denna kärlek
och dess sanna väsen, då den är alldeles för intim
för att avklädas inför oinvigda ögon.

Diskretion

Drömmarnas förklädnads språk
är känsligheten själv och dess antydningar
i poesins försåtlighetens väv
i vilken varje skald förlorar sig för evigt,
då han har för mycket att uttrycka
och kan bara finna detta dunkelhetens kluvna språk
alldeles för användbart för att kunna överges.
Lägg ännu till vår kunskap om ett ännu högre språk
i vilket det outtryckliga finner stämning och kontakt
i högre än förgänglighetens form och melodi,
och vi kan då slå alla världsrekord i diskretion.

Passionsanalys

Vad är du för ett diaboliskt spöke,
svarta mörker av passioners vilda urkraft,
hopplöst okontrollerbara som en obotlig epidemi,
den värsta pesten i historien,
som alltid åstadkommer katastrofer
inferniskt och hypnotiskt
omedvetet undermedvetet

som en förstulen hjärntvätt,
en objuden gäst som smusslats in i hjärtat
som en själens parasit,
en Sinbads vidrig man från havet
som utlöser hysteri och äckel utan gränser
så att man blir kroniskt helt ifrån sig
utan annan bot än ren självdestruktivitet.
Är denna djävulska besatthet
då ett resultat av kärleken
som därmed icke skulle vara mer
än bara en mentalsjukdom?
– Nej, se det bara som en vanlig storm,
ett oväder som drar förbi,
ett anfall av naturens nyckfullhet
och som försvinner som ej mer
än bara en tillfällig nonsensdröm.

Et in inferno ego

Gamla drömmar
Gamla synder
Tiden rinner
Själén brinner
Lustfyllt patos
Stankens matos
Allt är över
Själén blöder
Gruvlig längtan
Evig väntan
Faslig möda
för att döda
själens ångest
fåfångt och traumatiskt
i ett evigt skri
av outhärdlig smärta
som blir bara värre
oavbrutet hjärtlöst
blodigt och hysteriskt
utan nåd i grymma dåd
och ändå är all denna fasa
värd att låta världen rasa
som vår kärlek till en trasa.

Kulturarbetaren

”Vi ser mycket allvarligt på det här.
Kan du inte försörja dig som kompositör får du väl bli tidningsbud i stället
eller ställa dig vid löpande bandet som alla andra.”

Var det Socialen eller Försäkringskassan?

Svar: Båda.

”Och vill du inte samarbeta finns det andra metoder.

Det är inte statens fel att du fick en bestående arbetsskada, och för resten är musik inget arbete utan bara en hobby.

Försäkringskassan kan inte ge ersättning för hobby-skador.

Möjligen kunde du få förtidspension

om du får intyg från psykiatriker om förståndshandikapp, alltså papper på att du inte är klok.”

Det var det första han fick höra i karriären:

”Musikhögskolan låter meddela,

att som kompositör kan man bara sluta som socialfall.

Det spelar ingen roll hur god musik man gör.

Det är bara pengar som räknas,

alltså likriktning enligt den etablerade atonala musiken

eller professionell prostitution som rockmusiker,

men då måste du kunna göra bra vålds- och drogtexter.”

”Författare? Det finns skrivarskolor för författare,

som får alla författare att skriva samma sak,

då förlagen bara har en mall att följa.

Faller man utanför ramen är man ett hopplöst fall.”

Och så vidare. För staten och kulturen gäller Görings lag:

”Hör jag ordet kultur osäkrar jag min revolver.”

Paria i exil, fattigdom och soppök,

hopplös kronisk utslagenhet, kanske uteliggare,

kort sagt, kulturen, om den tänker själv,

är hänvisad till rännstenen.

Kyrkråttan

Han går på kryckor.

Ingen vet vem han är

längre, men en gång var han något,

en gång var han på toppen,

när han från skyskrapans högsta terrass

skulle tala Gud till rätta

och ramlade ner,

dvs. togs av polisen och spärrades in

för brott en annan hade begått.

Det var höjden på hans karriär.

Han klagar fortfarande på Gud,

säger att det är Gud som lagt honom på mattan,

men vi vet bättre,

för vi vet vem han är.

Han är den han en gång var

innan han föll

från himmelens hybris till jordens grav

som vi människor aldrig tröttnar på

att ständigt gräva djupare för varandra

medan de som reser sig
alltid kommer att fortsätta resa sig,
även fast de till sitt yttre
bara framstår som kyrkråttor på kryckor.

Nostalgisk tripp

Ta mig hem till hippieland,
det glada och förryckta lyckolandet
där vi alla var rebeller och det ej fanns myndigheter
men blott skönhet som regerade i sol och färger
med en färggrannhet av praktfull oslagbarhets generositet
som färgade all världen överallt i psykedelisk praktfullhet
och dränkte oväsen och fulhet i musik och fantasi
uppmuntrade av intriganta kryddor som experiment
som bara var brillianta explosioner
av ren fantasi och kreativitet,
som lovade en bättre värld för alla,
för all framtid och all mänskligheten
med fantastiska innovativa kläder
och dekorationer med ett överdåd av smycken,
örhängen och längsta håret i historien
och expansioner utan gränser.
Låt mig stanna där i landet ingenstans
och överallt i alla tider
där fantasin är lag
och skönheten är drottning
och vår enda religion är kreativitet
med ingen gräns för toleransen
eller allra minst för vår universella kärlek.

Amerika

Nya massakrer i Song My,
fast det är i Irak den här gången.
Är du verkligen så naivt, Amerika,
att du trodde dina soldater inte skulle brutaliseras
i ett rättframt och hederligt krig
för demokrati och mänsklighetens fromma?
Ja, det trodde du, för Iraks olja skulle ju ge pengar
som ursäkt för vilka brott och plåster på vilka sår som helst.
Allt löses ju med pengar, som ju är det enda som räknas.
Därför dränks all världen i kommersialism,
ty miljöförstöringen är ju fortfarande lönsam.
Växthuseffekten gäller inte för Amerika
som ju bidrar mest till den så länge det är lönsamt.
Därför är det bara action, våld och porr som räknas
i kulturutbudsbranschen

vilket genom kommersialismen blivit lag i hela världen.
Glöm det där med kvalitet, som aldrig lönar sig.
Låt litteraturen gå under. Låt den vackra musiken gå under.
Låt hantverket gå under. Låt språket gå under.
Låt analfabetismen och okunskapen ta över.
Glöm historien. Vi har ju allt vad vi behöver i datorn,
och med ett chip i hjärnan slipper vi längre tänka själva.
Mera dollar, mera skval, mera skräp i maten och kulturen,
mera skit i naturen, mera skratkörer i TV,
och glöm det där med de nya massakrerna i Irak.
Framhållandet av sådant är ju aldrig lönsamt.

Kränktheten

Man blöder för resten av livet,
och ingen kan göra det minsta åt saken,
ty blodflödet kan aldrig hämmas,
ty det är blott själen som blöder
i stumhet och osynligt, ohämmat
i ett långt hemskare och mera utdraget skri
än vad någon kan uppfatta någonsin.
Kan då ej detta dilemma på något sätt avhjälpas?
Nej, det är obotligt då ingen annan kan känna det
då det är så extremt känsligt personligt
att det blott kan uthärdas själv
och privat måste uthärdas dagligen
och det på livstid.

Niagara

När något dyker upp
som ökar och accelererar kärleken hos dig,
så kasta dig blott utför,
överge ditt liv och själ och allt
och låt dig svepas med i strömmen
även om den för dig utför Niagara,
för vad högre mening kan du finna i ditt liv
än att för en gångs skull få unna dig det privilegiet
att med glädje störta utför i en slutlig självutplåning
i kaskader av omätlig prakt
i avgrundsunderbar hängivelse
åt livets entusiasm och kärlek
i den yttersta extasen av fullkomlig skönhet?
Låt dig föras upp till himlen
bara med att falla ner så långt som möjligt
längs med hela Vintergatan
för att sluta i en ny gestalt
triumferande med hela evigheten.

Vad kan jag mer än älska dig
när du är som mitt andra jag
men många år mer ung och vacker?
Hur kan jag väl annat än blott älska dig
när hela världen går emot oss,
separerar oss med hav och kontinenter
och håller oss med våld från kärleken och nöjet
genom den brutala arbetsverkligheten och ekonomin?
Hur kunde jag väl annat än att älska dig
när vi är lika och har samma ideal
och delar samma skäliga koncept
av skönhet, ärlighet och känslighet?
Hur kunde jag väl motstå att jag älskar dig
när jag är man och du är kvinna?
Det är alltför tydligt. Vi behöver slätt varandra.
Det är bara ett problem: vi kan ej få varandra – ännu.

En kärleksdikt för mycket

Kan det bli en kärleksdikt för mycket?
Aldrig. Det är just problemet,
att kärleken kan aldrig bli för mycket.
Därför är det som ni damer aldrig kan bli tillfredsställda,
eftersom ni bara gjorts för kärlek,
och kärleken kan aldrig bli tillräcklig.
Därför kan vi män ej heller någonsin förbruka oss
då vi kan aldrig ge tillräckligt av vår kärlek –
ty ju mer vi ger, dess mera finns det kvar för oss att ge;
sålunda växer bördan av vad vi skall ge
ju mer vi ger det, och vi har ej något val.
Vi måste bara hålla på, helt sönderstressade och överlastade,
då det är bara denna kärlekslag som håller oss vid liv.
Den enda flykten därifrån är att avlägsna sig.
Vi måste hålla på tills vi går hädan,
vilket bara är en temporär och flyktig lättnad,
eftersom all kärlek blott består av evig kontinuitet.

Didaktisk dikt

Jag är ingen rimmare
men tycker dock att dikten borde ha en mening.
En dikt av bara ord, hur väl och snillrikt funna,
och hur elegant välrimmade och snidade de än må vara,
är för mig helt värdelös om den ej har en mening.
Meningen är allt – ju högre mening, desto högre poesi.
Den högsta meningen kan endast kärleksdikter hava.

Därför är de flesta dikter kärleksdikter,
och där för är det så lätt att skriva kärleksdikter,
ty kärleken är alltid meningsfull,
och meningen med kärlek är att få bli uttryckt.
Därför är de dikter uttrycksfullast
som är kärleksfullast
och blir dessa de mest meningsfulla.

Gycklaren

Jag är inte rolig,
en grinig surkart på väg ner,
med masken flagande och smetig,
rinnande av smuts och gammalt slem
från näsan, som där stelnat
till en surnad gegga
liksom ett förfelat liv
som ämnat var att glädja andra
men som bara blev till sorg och tårar
för den evigt grinande karikatyren
av en clown, som snart väl bara
har det sista smajlet kvar:
dödskallens slutgiltiga hångrin.

Ny sida

Hur kan vi stå ut med denna värld av grymhet
där människorna mest ägnar sig åt överkörningar
och lever hänsynslöst som parasiter och opportunisterna
med blott egenkärlek som sin enda ledning,
höjden av okunnighet och blindhet,
mot den enda säkra undergången?
Skall vi bara stå vid sidan om och se på denna dårskap
passivt utan att ge några goda råd?
Ja, min kära, det är nog det enda vi kan göra.
Om ej de kan hjälpa sig så kan vi det än mindre.
Allt vad vi kan göra är att troget vandra vidare
på stråten av vårt fromma flit och ansträngning till konstruktivitet
och arbeta i fred som eremiter om vi måste,
och då kanske en dag de skall kunna se
den bättre värld vi byggde åt dem.

Den eviga konflikten

Den eviga konflikten mellan verklighet och ideal,
de eviga motsatserna kan aldrig sluta fred,
det drömda och det önskade blir bara alltid transformerat

till det brutalt oönskade och självbedrägerier,
skönheten kan aldrig finna sig i fulhet;
som denna alltid söker vända skönhet till,
och själ kan aldrig bli till kropp,
då kroppens existens tenderar att förstöra själen.
Det är blott att acceptera kriget
som ett evigt oupphörligt outhärdligt faktum
och att kämpa i det tappert tills man dör;
ty trösten är, att just det sköna och det själsliga
kan aldrig dö i motsats till det andra.

Missionären

Vår tids missionärer hamnar som alltid i grytan
men naturligtvis numera med andra metoder,
mera raffinerade och försåtliga,
då ju missionärerna nu för tiden avkristnats.
De kör inte längre med frälsningsbudskap
då de gett upp inför tjugonde seklets totala ursparning
då precis allting bara gick åt helvete,
vilket även inkluderar musiken (Schönberg),
konsten (Picasso), litteraturen (Joyce)
förutom precis allting annat inklusive hela mänskligheten.
Då det goda uppsätet så totalt körts över av hela världen
genom två världskrig, atombomber, global miljöförstöring,
betongisering, cementering och asfaltering av samhället,
så att nästan ingen mänsklighet och humanism finns kvar
får därför vår tids missionärer verka i det tysta,
närmast som kloakrättor i underjorden.
Där kan de i fred få predika sina subversiva budskap
om skönhet, språkvård, musikmelodik, klassicism,
och ännu farligare läror som renlevnad, biodynamik,
naturnärhet, cyklism, bokläsning och stressfrihet.
Låt missionärerna verka i underjorden,
så gör de ingen skada.
Ingen lyssnar ju till dem ändå,
då ju mänskligheten alltid varit vanvettig
och förnuftet sattes på undantag från början.
Och skulle någon förnuftsmissionär ändå sticka upp huvudet
ovanför underjorden, så finns ju alltid Jantelagen,
med vilken man lagligt kan slå ner vad som helst,
mobbningsprincipen, som alltid fungerar effektivt,
och, om förnuftet ändå skulle försöka göra sig hört,
mera gedigna metoder genom AMI och psykvården.

Dr Jekyll och mr Hyde

De är samma person men varandras motsatser.

Sig själv är han en gentleman, sympatisk och god,
en nästan idealisk människa, som ingen kan annat
än tycka om. Men han har sina perioder,
och de kan pågå länge.
Har man otur att då träffa honom
kan man bli mördad,
han blir då ensidigt destruktiv,
och ingen kan annat än frukta honom.
Hans unga vackra fru, som gjort allt för honom,
som nästan skapat hans karriär
och älskat honom över allt på jorden,
kan aldrig bli fri från problemet:
"Vad gjorde jag för fel?
Hur kan en man som jag älskade så mycket
bli så destruktiv? Hur kan det enbart konstruktiva
ge ett så enbart destruktivt resultat?"
Och hon blir aldrig fri från problemet.
Det kommer att förfölja henne tills hon dör,
ty problemet är just det,
att hon inte gjorde något som helst fel.

Våldtäkt

Fråga mig ej hur det känns.
Du känner det ej mera efteråt,
om du dock blöder och för alltid.
Enda sättet att undkomma smärtan
är att fejt förtränga den och tygla den med stoicism.
Det stoppar ej den ständiga förblödningen,
men det är enda sättet att stå ut och överleva:
acceptera vandrigen igenom livet på en rakknivsegg
och låtsas att det ej gör ont.
Det finns ej någon medicin, du kan ej suppa bort din smärta,
inga droger hjälper, det finns ingen lindring eller flykt.
Att söka döva smärtan är blott fåfängt självbedrägeri.
Håll bara ut, begrava din ångest levande
och låt det inte märkas hur ditt hjärta genomborras
av ett spjut var dag på nytt i outhärdlig smärta
i ett sår som aldrig helas och som en gång gavs
blott för att ständigt bli förnyat oupphörligt,
som den orättvisaste av livstidsdomar
för blott oskyldiga offer.

Problemet med sanningens kompromisslöshet

Det finns sanningar som icke tål att sägas –
var går gränsen mellan det som måste sägas

och det icke uttalbara?
Sanningens prekära kompromisslöshet
kan upplevas som alltför hänsynslös
men kräver ändå utlopp till förbannelse.
Man kan få fiender för livet med ett obehärskat ord,
men frågan är om icke just det ordet ändå måste sägas.
Man kan ej förtränga allt,
att kräva självbehärskning in absurdum är omänskligt,
men det hör till nog det allra svåraste
att inse var den gränsen går
som åtskiljer den fruktansvärda sanningen som måste sägas
från nödvändigheten av en diplomatisk tystnadsplikt.

Förening

Ett stilla melankoliskt regn
uppfyller våra hjärtan med en fuktighet
som följd av skurars utbrott,
som din gränslösa förtvivlan härom dagen,
som rev sönder fullkomligt mitt hjärta.
Jag vill aldrig såra dig, blott värna om dig,
trösta dig och älska dig,
varunder jag kan vältra mig i din magnificens,
ditt hjärtas generositet och din själs dynamik,
vars rikedom så tydligt är uttalad
i det underbara överflödet av ditt långa hår.
Låt mig med mitt förödda liv
få gömma mig och drunkna i den syndafloden,
frossande i ymnigheten av din skönhet
under sanslös dyrkans hänryckthet
i våra själars jublande förening
i den gränslösa extasens kärlek
som i flöde dränker oceanerna.

Dårskapens lov

Är jag galen som älskar dig?
Naturligtvis, men ingenting är viktigare
än att vara kär.
Det finns ingen högre visdom
än kärlekens dårskap,
och ju galnare du är som älskare,
desto sundare och klokare är du i sinnet
oberoende av vem det är du älskar,
ty kärleken för kärlekens egen skull
till en annan är allt som räknas,
och det kan aldrig bli för mycket
eller ens tillräckligt.

Gatumusikanten

Alltid med ett ärligt älskvärt leende
stod han där med sitt dragspel uti snabbköpshörnet
och filade på sina melodier
troget, enkelt utan pretentioner,
rena melodier, rena harmonier,
bara njutbar sjungande musik;
men slantarna var inte generösa,
och han kunde inte annat än musik,
så han blev tvingad till socialen
av de goda myndigheterna,
som skönstaxerade och skickade på honom kronofogden,
som blev något av en årlig stamgäst
hos vår musikanter i hans av skräp uppfyllda etta,
så att kronofogden aldrig annat fann där
än kringströdda travar av olästa tidningar
och bruna osorterade öppnade kuvert med fönster
utom drivor av den generösaste reklam.
Han gick då till socialen
och bekände sitt livs fasansfulla brott:
att han ej kunde annat än musik.
"Då får du väl ta jobb då på MacDonalds,
för i detta land är det förbjudet att parasitera,
ty musik är blott parasitism då ingen kan betala för den."

—
Musikanten ställde sig på nytt då i sitt gathörn
och fortsatte fila på sin melodirepertoar
för sparsamma men ej föraktliga små kopparslantar
som kanske räckte till en smörgås,
kanske till och med till någon öl,
och struntade i att betala hyran,
så att han blev vräkt;
men det betydde ingenting då längre,
ty han bodde ändå inte längre kvar
och lämnade beredvilligt sin lägenhet
åt nästa hyresgäst med alla sina fallna travar av reklam
och sina generöst tilldelade öppnade kuvert
i drivor, bruna prydliga kuvert med fönster
som aldrig någon människa har bett om.

Är exhibitionismen bara fåfänga och dårskap eller dumhet?
Problemet är att kärleken ej någonsin kan hållas under skäppan.
Kärleken är äkta bara när den kräver utlopp
med en kraft som måste få all världen att vibrera
för att inte säga skälva inför äktheten av högre känslor
som är mera mäktiga än någon världslig makt.

Kärleken är mer än bara en jordbävning,
mer än bara supernovors explosioner,
mer än blott avgörande förändringar i världshistorien,
då den är så mycket mer subtil i sina hemligheter
som blott kan förstås, igenkännas och iakttagas
av de älskare som känner säkerhet i vad de känner
och som därför kan behärska denna yttersta naturkraft
och som därför vet att ingenting kan vara större
än allt livets mest fundamentala hjärtpunkt,
som är driften att blott fortsätta gå på och expandera
i denna mystiska och underbara kärleksakt för evigt.

Låt mig dela dina tårar
och utgjuta dem med mina egna
och så gråta ut med hela mänsklighetens elände
och så rensa världen genom oceaner av medlidande.
Låt mig blanda min sorg med din egen
och så kanske neutralisera den på något sätt
för att bestå ett bättre läge för en framtid
ej för oss allena men för livet.
Inga tårar någonsin kan utgutas i onödan,
ty de är medlidandets sanna manifestation,
och det finns inget medlidande utan kärlek.
Låt det aldrig bli en gräns för empatin,
men låt den flöda fritt i tårar för att översvämma oceanerna,
låt vår sorgs generositet ej någonsin ta slut
men bli en fromhets källa för en framtid och för livet,
för det finns ej något bättre liv än det som medlidandet väcker.

Josef K.

(Josef K. Är huvudperson i Kafkas roman "Processen", där processerna manglar ihjäl honom och avslutas med hans 'hämtning', varefter man ej vet mer om Josef K.s öde...)

- efter hämtningen

Jag är pantad, död, begravd,
utbränd och förbrukad, sparkad ner i graven
i det glömskans svarta hål som väntar på oss alla,
som en gammal sorts skelett utan identitet,
en dödsballe av tomhet blott och nonsens,
uttjänt, utbränt, utsorterat,
vägrat tillträde i samtliga instanser,
formalistiskt bortglömd, levande begravd
förutan gravsten och ceremonier,
för min älskade har jag förlorat all kontakt med,
jag är lämnad ensam som ett ensamhetens vacuum,

som en vilsen satellit i tomma rymden
utan mål, som en förlorad sak i universum,
dömd att bara vandra miserabelt
som en zombie eller spöke genom mörkret,
dömd till existens i ett förtvivlans limbo;
för ej något annat återstår mig
än att överleva död.

Ordens otillräcklighet

(om hur litet vi räcker till...)

Det är så mycket vi behöver tala om,
det är så mycket mer att säga,
att ej orden räcker till,
de fyller icke våra känslor,
inget uttryck kan motsvara vad vi önskar,
och de ord vi säger blott förminskar vad vi ämnar
och drar ner det till trivialiteter
och gör blott vår kärlek orättvisa.
Gärna skulle jag ge strömmar av mitt blod fritt utlopp ur mitt hjärta
om det kunde antyda vad jag vill offra för dig
genom fromma böners ädla önskningar,
men ej ens oceaner av mitt blod vore tillräckliga
men blott en skugga av vad sanningen utkrävde av mig
för att göra kommuniionsbehovet mellan oss alls någon rättvisa.

Paradisdröm

Min älskade är som en kärleksdröm
för sann för att blott drömmas.
Hennes drömmar är om skönhet och om kärlek,
men hon är för ren för att ge luft åt dessa drömmar.
Min älskade är den perfekta underdriften
och det utan överdrift:
ty ingenting avslöjar hon
om vidden av den sanna verklighet
som är en dröm som endast småningom
och gradvis blir manifesterad,
liksom en den mest försiktiga ridåöppning
som endast långsamt bit för bit avslöjar
mer och mer av något oerhört
som överträffar alla drömmar
som i paradiset någonsin kan drömmas.

Feminismens fördelar

Du var aldrig vackrare
än nu i detta ögonblick,
och låt det dröja kvar för alltid
och beständigt fortsätta bli bättre.
Min älskade, du är inkarnationen
av vad som är bäst med feminismen –
charmen, klokheten och dess moderlighet,
dess själ, behag och dess eteriskhet i estetiken,
och allt detta är för mig det allra mest kostbara
som väl någonsin har korsat min bekymmersamma väg
som hittills bara bjöd på tragedier och besvär.
Min älskade, var fri från mig och mitt förflutna
och låt oss blott leva för vår kärleks framtid.

Inga nekrologer mer

Inga nekrologer mer.
En älskad vän för mycket
bortstulen av ödets orättvisa,
älskad moder, idealisk kvinna,
alltför ung och alltför god,
alltför trevlig, alltför glad....
nej, det är för mycket.
Nekrologerna tystnar av bedövning,
gråten dränks i hjärtat av sig själv,
den oersättliga förlusten ruinerar livet,
sorgarbetet överträffar allt man orkat med
så att man inte orkar med
det minsta längre,
allt är fel,

– men ändå finns du kvar.

Skönhetens ursäkt

Det är svårt att vara vacker
i en värld där fulheten regerar
och just därför bara trakasserar
den som vågar vara vacker
utan att hon rår för vad hon är.
Hon föds ju sådan,
det må vara en belastning
eller en begåvning, kanske ansvar,
tungt, på gott och ont, besvärligt,

därför att ju mer man sticker av,
desto mera ställs det krav
på att man ej skall sticka av,
som då blir en ond cirkel
till att än mer sticka av,
för man kan ju ej rå för
vad man går för
då det inte var ens eget fel
att man blev född.

Morgonbön

Du är min morgonbön
liksom en symfoni av skönhet.
Du är mitt uppvaknande
till verklighetens större skönhet än en dröm.
Du är känslighetens oantastlighet
som bara kan bli älskad och förnummen men ej känd.
Du är mitt liv
förutan vilket bara döden finns.
Du är mitt ansvar
som jag alltid måste sträva för och leva upp till.
Du är min bästa vän och enda vän
som jag beständigt diskuterar med
fast även du ej är närvarande.
Du är min älskade, min kärlek, och jag måste älska dig.

Musikern

Ett offer för sin egen skönhet och sin överbegåvning?
Många musiker har varit detta, och ej endast Mozart,
som bara var den första.
Genom sin initiering i en skönhetsvärld
som transcenderar alla andra
äger musikern den fallenheten
för att värre bli bedragen av sig själv än andra.
Genom sin harmoniska uppfattning
och förmågan att uppfatta livet som musik
kan hon tyvärr bli grymmare bedragen
och på ett mer djupgående plan,
då hennes satsning ej är bara livet utan själen,
och om den då blir bedragen,
till exempel av en utnyttjare eller livsmissbrukare
måste fallet, katastrofen bli långt mer förödande
än om den bara var materiell.
En musiker kan genom sina musikaliska insikter
blott se sina medmänniskor positivt,
då hennes grundinställning är idealistisk,

så idealistisk att den utesluter möjligheten av dess motsats.

Därmed uppstår fall som Schubert, Schumann,
Hugo Wolf, Tjajkovskij, Mendelssohn, Bellini,
krossade av vad som väckte dem ur deras drömmar
som var goda och det högsta goda
och som bara kunde väckas av dess motsats,
av vad som kan liknas bara vid en dödlig våldtäkt.
Det är musikerns dilemma: hennes ideal
kan ej förstås av vad som saknar detta ideal,
hon ser en extra skönhetsdimension
som grymt förnekas av de som ej fattar den –
av okunskap, av dumhet eller av ligkiltighet,
det dumaste av allt.

Och ändå, trots så många musikers personliga fatala katastrofer,
så är de så långt lyckligare än de stackare
som aldrig kan förstå musik.

Att vara fria och tillåtas all frihet
medan samtidigt bundna till den älskade;
utan löften, plikter och ceremonier
med tilliten som enda grund;
att kunna lita på den troheten
och alltid hålla kommunikationen öppen
oberoende av avstånd eller vilsna resor;
det vore något av det idealiska förbundet,
men det skulle kräva något underhåll:
i synnerhet den ständiga närvaron
av båda i varandras tankar
manifesterad i stabil kommunikation
per brev, per mail eller hur som helst,
till och med genom telepati om inte annat skulle gå;
men vore ett sådant idealiskt själsäktenskap möjligt?
Det är vår utmaning.

Du kommer till mig som i blixtar
liksom skymtar av ett rampljus flammor
i bevisning av att du är hela tiden före mig
fastän jag vinnlägger mig om att ha initiativet,
och så blir vårt umgänge en tävling:
vem är det som visar vägen, och vem leder?
Detta gör vi båda för varandra, vilket är miraklet,
som om vi var inne i varandra hela tiden.
Jag såg dig från början såsom något av mitt andra jag,
förstår och känner dina tankar,
vilket måste vara ömsesidigt om det skall fungera:
sammanledes måste du ha insikt i mitt sinne
och förstå det även när vi är åtskilda.
Sålunda utgör vi något helt och kan ej skiljas

ej ens genom någon ovidkommande realitet
som denna futtiga absurditet
som kallas fysiskt universum.

Tårar

Gråt, min älskade, gråt ut
och låt världen renas i dina tårar,
låt smutsen rinna ut från kloakstäderna
och låt mänskligheten renas från sina brott.
Vad är alla människans överflöd och rikedomar
mot en enda kvinnas tårar av medlidandets smärta?
All makt förlorar all rätt och förlorar sig i fåfänga
när världen spolats fri genom moderliga tårar,
den största kraften på jorden, då den är så naturlig
och flödar fram från den yttersta renhetens källa,
själva hjärtat av själens omåttliga känsloliv.
En man som ej kan gråta är värdelös och dömd
då han inte kan få sina känslor att fungera,
den enda mänskliga kraften som motsvarar någon naturkraft.

Intima viskningar

Skönheten i vinden
som bär våra kyssar genom öknar
för att trotsa alla avstånd mellan oss
tycks väl bevara friskheten
av våra ömma önskningar
och konservera våra kyssars helighet
i säkraste fodral och under högsta skydd
mot allt inkräktande av det profana
som försöker hejda våra tankars budskap
från att färdas mellan oss så långt
för att omsider efter vilsna resor
söka sig till våra hjärtans innerliga värme
för att där i trygghet och förvaring
hållas väl vid liv för evigt.

Natti natti

Dödstrött, utrangerad, utslagen och manglad
stapplar jag med blinda ögon genom gränden
blindgjord genom livet, som en bortglömd narkoman
helt plötsligt slagen av den grymmaste totala amnesi
med fullständigt förlorad karaktärsidentitet som resultat,
helt ruinerad som något slags misslyckad zombie,
men vad har då i all världen hänt med mig?

Jag bara fick ett ryck, ett vanligt anfall,
det kan hända och det händer vem som helst,
ty det finns ingen människa så fullständigt perfekt
att han ej då och då får något anfall,
och jag är blott en av dem,
en dödlig nolla, som emellanåt och esomoftast
inte duger annat till än bara gå och lägga sig.

Hur mycket får jag älska dig?
Låt mig inte komma dig för nära,
för undvikande av övertramp,
men låt mig få beskydda våra känslors helighet
så att de aldrig må bli skadade.
Låt mig ej få komma till dig utom på din inbjudan,
så att jag alltid blott må älska dig med omsorg.
Ge mig det heliga ämbetet att bevara kärlekselden
men med måtta, så den ej för vilt må brännas
men ej heller någonsin få brinna ner,
men brinna lagom för att hålla oss tillräckligt varma
för att kunna njuta av den och få bara glädje av den,
så att den må göra konstruktiviteten lättare
i vårt heligaste värv av skapande.

Alkoholisten

Självförnedringen i alkoholens lusta
ledde till semester på den exklusiva freak-kliniken,
det lokala lustiga huset, där alla är så lyckliga
i sin inbillning, då de tycker det är roligt att få vara gaggig,
då de får vara det i ostördhet, då alla är det,
medan de kan strunta i hur det ser ut, hur de går där och jollrar,
spyr på golvet åt de anställda att torka upp,
en fri asyl för bara vettlöshet, en tork som aldrig blir helt nykter,
då en på torken aldrig omfattar sin nykterhet som något annat
än en bluff, ett temporärt och övergående ont tillstånd,
då han så fort han får komma ut förfriskad och med bidragspengar
genast hänger sig åt dryckesorger igen på krogen eller hemma,
så att han som ett paket blir upplockad igen
och returnerad automatiskt till sitt sista och sitt enda hem:
den trogna rehabiliteringen, afgiftningshemmet,
där han har de sina, likasinnade förbunds- och ordensbröder,
som förstår honom och delar sina liv med honom
då de alla lever blott för samma sak: för odlandet av sina hjärnskador,
det enda som de lyckats åstadkomma genom sina liv,
med sin hängivelse åt självförgörelsens besinningslösa salighet,
det största självbedrägeriets sanslösa välsignelser
och livets högsta strävan att en dag få lyckas med det högsta goda
att få dricka sönder hjärnan och få dö därav.

Den grymma modern

Man kan ej kompromissa med fru Musica.
Hon kräver perfektionen eller ingenting,
och perfektionen är tortyr och tyranni.
I gengäld gör hon dig till något av en gudom,
du blir uppblåst av din musikaliska förträfflighet,
du känner dig oomkullrunkeligt självsäker
och slår givetvis dövörat till för allt ifrågasättande,
och så blir du en enkelriktad diva,
men vad gör det om du gör karriär på det?
Jo, det gör så mycket, att du därmed tappar bort din själ
som säljs till djävulen för priset av livegenskap,
och du blir så musikens träl och djävulens
men utan att du fattar det, ty du är ju förlorad i musiken
som har gjort dig blind och döv för andra än dig själv.
En sådan moder är ej någon riktig moder,
men hur kan man då som musiker undvika henne?
Skall musiken då blott bli en flykt på livstid
från musiken genom slavarbete?
Ja, om man är bara teknisk.
Men lägg kärlek och idealism till arbetet
och älska modern hur grym hon än är,
och man kan lära sig att älska hela världen
genom detta offer, som skall ge din själ en högre lyftning
än vad som är möjligt utan denna inblick
i den kärleksdöd som är musikens liv och väsen.

Omöjligheternas möjligheter

lugn i stormen – det går ändå aldrig över

Vår omöjliga förening firar triumfer.
Det finns ingenting förenligt i vårt förhållande,
ingen mark att stå på, ingen ekonomi att bygga på,
inga gemensamma världsliga intressen, inga familjeintressen,
ingenting annat än brist på lösningar och tunn luft,
och ändå har vår vänskap aldrig haft en rämna,
vi står lika fasta som allt universum,
och även separerade står vi tillsammans,
hopplöst strandade på ruinerna av våra liv.
Detta förhållande har fört oss fram till något liknande
en surrealistisk värld av absurdism, omöjligheternas kaos,
en ostrukturerad hippievärld utan någon ordning alls,
en fullständig oreda av allting som aldrig kan ordnas,

och ändå lever vi, och vi håller nästan helt ihop
fastän vi inte borde då allting talar mot det.
Så vad är vi till för? Att trotsa verkligheten, dödligheten, ytligheten
med kanske en omöjlig värld av kärlek och skönhet som ej kan definieras?
Då ändå ingenting kan vara värre än vårt förflutna,
så låt oss bara lugnt omfatta vad som blir ännu värre i framtiden.

Vad är sanning?

Sanningen är aldrig vad den synes vara
utan mycket djupare och ofta dold
och kanske även djupt begravnen.
Sanningen är ej för ord och ej definitioner,
då sanningen ej någonsin kan göras rättvisa.
Hur skall vi då nå fram till sanningen?
Sanningen är vad vi känner att är sant,
då känslor aldrig ljuger,
och man kan vara säker på att de är genuina.
Sanningen är vad som talar till dig från ditt hjärta,
och om bara du kan lyssna till ditt hjärta
skall du kunna genomsåda sanningen;
men även känslorna och hjärtat ger dig inte hela sanningen,
du måste alltid utforska den närmare,
och det skall du ha klart för dig,
att du blir aldrig klar med den,
då sanningssträvan är ett livstids jobb
som aldrig helt kan fullbordas.

Slutligen en liten tröst:
när du har hjärtat fullt av kärlek eller vänskap
av det slag som inte är för ytligt utan varar,
så är det ren sanning,
medan ovänskap och hat, forcering, egenkärlek,
självsvåld och allt annat skygglappsresultat
som ignorerar livslinjen med andra och ger negativa känslor
är blott lögn som går över och som ej kan tas på allvar,
vilket du förstår,
när dina känslor vaknar i ditt hjärta inför sanningen.

Varför alla dessa offer?

Inom lika många år har jag förlorat tre barndomsvänner,
alltför unga, alltför känsliga, alltför goda,
i den omänskligaste av sjukdomar cancer.
Varför skall just de oskyldigaste drabbas av det svåraste?
Vem är skyldig, och kan det verkligen vara ingens fel?
Nej, och det sade de själva, att det var hela naturen det var fel på,
det vill säga, människans hantering av naturen och sitt liv,

sin förstörelse av naturen och samhället
i avhumaniserande och denaturaliserande riktning,
vilket måste betraktas som hela mänsklighetens farligaste sjukdom,
i synnerhet då mänskligheten inte gör något åt saken
men bara låter den bli värre
med miljöförstörelsen, förgiftningen av våra städer,
ihjälstressningen av våra liv, vår alienering från naturen
och omänskliggörandet av hela det mänskliga samhället.
Skall vi då finna oss i detta och låta det få fortsätta?
Naturligtvis är det detta vi aldrig får acceptera.
De alternativa medborgarrörelserna,
som på 60-70-talen vände sig mot Vietnamkriget,
de gröna våg-rörelserna, som yrkade på sundare levnadsalternativ
var kanske hela mänsklighetens enda friskhetstecken.
De får aldrig upphöra utan måste tvärtom ständigt växa,
ty så som världen är idag med skenande global miljöförstörelse
utgör de nästan vårt enda hopp om någon framtid.

Alla de problem du har är dina egna.
Det betyder, att vad än som händer dig,
så är det ditt problem,
som du får bära ensam:
du har ingen rätt att lasta det på andra,
bara du kan lösa det helt ensam
på ditt eget ansvar – därmed basta.
Om du kan få hjälp från andra med det
är problemet fortfarande ditt eget;
du kan aldrig lita på att de skall lösa det.
Så lös på egen hand dina problem,
och du skall vara fri som människa
och kunna ha en egen fri integritet
att dela med dig med de andra.

Din plåga är min egen,
och de tårar du utgjuter för hans skull är mina tårar,
och ditt liv som han förstörde är mitt eget liv.
Jag liksom du har svårt för honom,
ändå måste vi stå ut med honom
med de vrak han gjorde av varenda mänsklig liv
som han kom in i.
Måste vi dras ner i en missbrukares hopplösa tragedi
blott för att någon en gång blint blev kär i honom
utan att förstå och inse att hans liv var fruktlöst
och förödande för alla som kom in i detta
tomrum av blott missbrukarsjälvd destruktivitet?

Förlåt mig, men jag vill ej ha någon del i detta,
och om du vill ha det får du ha det utan mig.

Samarbetet

Kort sagt, det fungerar, trots omöjliga påfrestningar.
Vi trampar ej varann på tårna
fastän prövningarna tvingar på oss skoskav,
och vi har ej grälat alls
trots motsättningar i allt möjligt.
Fastän banden redan bundits ganska hårt
är vi självständiga och ej beroende alls av varandra,
vilket kanske är det viktigaste:
vi har kunnat förbli fria konsekvent,
och det är nästan grunden för vårt liv och samarbete:
att vi slipper känna något tvång i relationen,
att vi är spontana som oss själva,
och att vi ändå kan lita på varandra
genom vad som nog är bäst av allt i grunden för vårt liv:
en ren och idealisk vänskap.

Transcendentalt kroppsspråk

Transcenderad kärlek är för hög för att förnärmas,
alltför helig för att vidröras och för gudomlig för att definieras.
Ändå är det bara kärlek som det handlar om
som kräver uttryck och fritt utlopp och respons.
Monologer är blott tragiska, men komedin är dialog
som leder framåt och uppmuntrar livet,
medan monologiserandet kan handla blott om döden.
Låt oss därför bara diskutera livet
och tillsammans hänge oss däråt
och aldrig ge upp dialogen,
utan blanda våra blod i det transcendentala
och lugnt ignorera om det är spirituellt eller reellt –
ty alla språk om kärlek är blott kärleksspråk,
och metafysisk transcendentalism är varken bättre eller sämre
än det vanligaste kroppsspråk.

Poesitävling

Jag beklagar, men jag kan inte tävla,
för jag anser inte poesi kan vara någon tävling –
juryn kan ju bara döma subjektivt.
Kriterierna är olika för varje enskild människa,
och smaken avgör allt – den ena tycker det är bäst
som nästa tycker att är bara skit – hur kan man tävla då?
Hur kan det då bli någon rättvisa? Vem har rätt,

och hur kan någon sakligt avgöras ha rätt?
Nej, jag tror mer på att de sista skola bli de första,
och de som kommer först skall komma sist,
så blir det någorlunda rättvist.
Poesi kan läsas, framföras och älskas,
men om det ska tävlas är det inte längre poesi.

Den falska musikern

Vad är väl hans skicklighet värd
när han dränker sin gåva i missbruk?
För mig är de musiker falska
som hänger sig åt stimulantia
och därmed förstör sin musik,
denna gåva av Gud som de gavs att förvalta.
För mig är det inte musik
om det driver sin musiker till självdestruktivitet,
som tyvärr blivit de flesta musikers öde
som blott tjänat jazzen och rocken.
Musik är för mig blott musik
om den ren är och leder till renhet
och så leder sinnet till en större klarhet
än blott nykterheten från spriten.
Musik som förleder till sprit och till missbruk
är inte musik utan ljudmissbruk endast,
och bättre är då vilken tystnad som helst;
ty den allra mest rena och sanna musiken
är den som hörs endast i tystnaden.

Ärligheten varar längst

Bara en dikt till
i väntan på att hon skall komma,
skriver denna outsider
som tror på givet ord
i avtal och förbindelser,
och i hopplös trogenhet
är hellre i god tid än sen
och hellre punktlig än att han riskerar
missa någon som kan komma
och som därför alltid väntar på dem som ej kommer,
och så har jag väntat hela livet
på väninnor som ej kommit
och på svar som aldrig gavs,
men det gör ingenting,
för jag kan vänta i all evighet
om blott min älskade är uppriktig och ärlig,
ty det är det enda som betyder något

och det enda säkra att prioritera,
detta enda absoluta kärlekens kriterium,
att man kan lita på att hon är sann,
så att du själv kan vara uppriktig och sann,
ty sanningens uppriktighet är allt som varar –
ett enda ord av sannings heder är mer värt
än tegelstensromaner fulla av spekulationer,
eftersom den högsta ärlighetens tecken och bevis
är att den, även när den tiger,
talar ett mer tydligt språk än några ord.

Kvinnans lag

Kvinnan kräver oändlig fördragsamhet med hennes nycker
och ett tålamod av icke denna världen
varför männen understundom nödvändigt kreperar,
ty de är ju ej som kvinnor
och kan därför aldrig någonsin förstå dem.
Detta är vad kvinnor aldrig kan förstå.
De fattar inte varför män blir arga
utan anledning, när kvinnan bara tillfredsställt sin fåfånga
och låtit männen vänta några timmar extra
då det veka könet ju har rätt att ta god tid på sig
i synnerhet när männen väntar –
det är ju vad männen blott är till för:
att behaga, passa upp och visa tålamod i all sinväntan.
Annars är de värdelösa och kan gå och hänga sig,
och därför gör de detta understundom,
vilket kvinnor aldrig kan begripa.

Otäckta karlar

Hur kunde du vara så dum, stackars kvinna,
att falla för en sådan misslyckad man,
en bedrövlig och ansvarslös odåga,
som bara dög till att parasitera på kvinnorna,
förföra dem, göra dem hopplöst på smällen
för att bara lämna dem sedan därhän,
som om det enda nöjet med dem var att få dem på fall!
Vad är mannens sexualdrifter annat än bara förstörelselusta,
en liderlighet till sitt eget förfall och dess sjukliga åstundan,
som om en längtan i graven och påskyndning av vägen dit
var det enda som livet var till för att erbjuda!
Ömkliga kräk, stackars karlar, förbannade dårar,
som med denna dreglande drift bara gör våra värnlösa damer
obotliga skador och vänder dem till alla mäns oförsonliga fiender,
som om ej livet var svårt nog ändå utan kärlekens komplikationer!
Gå bara och häng er och lämna ert offer i fred,

så en dag kanske hon kan förlåta er.

Bakgrundsälskaren

Ju mindre han syns, desto mer älskar han,
ju mindre han synes som älskare, desto större är han som älskare,
tvingad bakom kulisserna av erfarenheten
som lärt honom att aldrig vara öppen med sin kärlek,
då ingen är så sårbar som den som älskar,
och ingenting är lättare att missförstå
än äkta kärlek som uttalar sig öppet
för dem som den inte gäller och ej är ämnad för.
Otur har lärt honom den hårda vägen
att inte bråka med spöken ur det förflutna,
av hans älskades tidigare älskare,
skelett i garderoberna som fyllon och missbrukare,
vilkas kränkning av kärleken förblir en fläck och plåga för alltid,
ty inga sår går djupare än den missriktade kärlekens.
Därför nöjer han sig med sin älskarroll som beskyddare,
en hjälpare och skapare av trygghet, en pålitlig vän, –
och det är kanske den högsta formen av kärlek:
en konstant trogenhet utan pretentioner
utan reservationer och utan slut på sitt trofasta stöd.

Gamla vänner

Gamla vänner är ej blott som gammalt gräs
som alltid finns där kvar att trampa på,
ett trevligt grönt som alltid grönskar
och som efter snö och vinter kommer fram igen.
Nej, gamla vänner är som gamla rötter
och det nödvändigaste i livet.
Därför talar vi om gräsets rötter,
som ger nytt liv när vi tar av skor och strumpor
och går nakna på den friska jorden
i direktkontakt med mor naturen,
livets ursprung och den mull vi alltid återvänder till,
som pryds och kläds av gräsets trygga grönska,
all den vänskap som består och alltid finns där kvar,
hur mycket vi än trampar på den.

Min älskade är som en solros' jubel
som när solen har gått ner fortsätter stråla
som om aldrig det var någon solnedgång,
alltmedan hon samtidigt slår ut månen
i sin härlighet och skönhet, som om fullmånen ej avtog någonsin
och aldrig dalade för att ge plats åt morgonen.

Och samtidigt är hon såsom en trädgård full av blommor
som allenast blomstrar och ej någonsin kan vissna,
då hon själv är skönheten personifierad
som i härlighet uppfyller hela världen
överväldigande med de dofter som är månens egen charm.
Men mest av allt: min älskade är här och för att stanna
som den renaste musik som aldrig slutar sjunga,
och det är den högsta härligheten hos min älskade.

Fantasins förryckthet

Det sägs att det är farligt att försöka flyga alltför högt
på fantasins och kreativitetens vingar,
att man då kan bränna sig och flippa ut
och falla för inbillningssjukan och få dille
och tro att vad man upplever från en annan sida
då är verklighet när det är bara sjuklig fantasi.
Mitt herrskap, tillåt mig att le.
Skall man då ej ta det på allvar
att det existerar andra världar än den sinnliga,
att andar ej kan upplevas, att det ej finns telepati,
att metafysisk parapsykologisk överkänslighet
är bara något för neurologin,
att allting utom krassheten är bara nonsens?
Nej, man får ej vara rädd för det okända.
Tvärtom, flippa ut och balla ur och experimentera!
Inom andlighetens område får inget vara stängt,
det finns ej gränser, och om sådana sätts upp
så måste de forceras högst nödvändigt.
Allt man upplever är verkligt,
och det finns ej något dummare än att förtränga det.

Dina tårar är som diamanter då de ljuts för andra,
mera värdefulla som juveler än de kostligaste pärlor
då de icke ljuts för den som ljuter dem
men blott för andra, som hjärtuppslitande offer
ej så mycket genom medlidande och syndtyckande
som blott genom empati och medkänslan med ren förtvivlan;
vilket ger dem, ovärderliga som de ju är,
en regnbågsskimrande pärlemorglanssprakt
som oändligt ökar deras värde
då vi talar här om mänskovärdet,
värdighet, integritet och ädelmodets lyftning
som sig höjer från ruinen av självdestruktivt förfall,
alkoholistens desperata strävan att bli kvitt sin fälla,
som om det att hänge sig åt utbrändhet var någon lösning.

Den hopplösa kärleken

Överkänslighetens moras av förvecklingar
med neuroser in absurdum, hysteriutbrott,
vulkanutbrott av frustrationer och förtvivlan,
för att inte tala om desperation inför ett oblitt öde
är blott sorgkatalogens första sidor
av en dubbel telefonkatalogs digerhet,
Så fastnar kärleken i träsket och kör fast i hopplöshet,
och alla illusioner väcks brutalt ur drömmen
till en verklighet av tårar, tandagnisslan, mörker och förtvivlan.
Är då kärleken blott ett bedrägeri
som alltid måste sluta lika illa?
Var då allt det underbara bara lögner?
Varför fick vi inte ens en enda natt tillsammans?
Är då allting överkänslighetens fel, är den då fel,
och måste ödet alltid bara vara grymhet?
Nej, min kvinna, det var inget fel på dig
och inget fel på all den kärlek som bröt ut i blomsterprakt
emellan oss. Det enda felet låg ej alls hos oss
men bara i de överväldigande övriga faktorer
som vi var oskyldiga till
och som inte hade något alls med oss att göra,
men som bara störde vår musik.

Nederlag

Förtvivlans avgrund omsluter vår kärlek,
kväver den och hindrar den ifrån att andas
i en grymhets skoningslöshet utan rimlighet
som bara straffar meningslöst för intet brott och ingen skuld,
och ingen kan beskyllas för det minsta fel i härvan.
Hur skall denna kärlekens självdestruktivitets inferno
då kunna förklaras eller ens förstås?
Vi drabbas av den, oskyldiga som barn,
och den för med oss i en malström utan mening
för att bara dränka oss i kaos och förvirring
för att efteråt kvarlämna oss som vrakgods
nakna på en öde strand skeppsbrutna mitt i havet
av den överväldigande övermaktens övervåld
som ingen har gjort något för att drabbas av.
Jag ger mig, resignerar och tvår mina händer.
Jag är oskyldig till ödets brottslighet mot oss
och kan blott dra mig bort ifrån ruinerna med sorg.

Bara drömmar

Låt drömmen visa vägen,
detta obegripliga orakel
som är specialist på att förvilla
och att leda alla vilse
men som alltid har mer rätt
än vad man någonsin kan ha i livet.
Denna mystiska den andra sidans dimension
är bara liv och aldrig död
och talar ett helt annat språk
än vad vi dödliga kan missförstå
i form av ord och realismens lögner.
Det konkreta språket som vi kallar sanning
är blott till för att bortkollra våra själar
i den sinnliga förvirringen
som vi tror att är verklig då den dränker oss
så skickligt i förklädnader, kulisser och bedrägerier
att vi aldrig lyckas genomskåda den
och glömmer bort, att det är bara drömmarna
där bortom verkligheten någonstans
som är den enda sanna verkligheten.

Den radikale älskaren

Ingen ursäkt, ingen brasklapp,
bara ett beklagande
och konstaterande av fakta
att jag aldrig kan befatta mig med kärlek
om ej den jag älskar då får vara fri
och även jag får ha min hela frihet kvar,
ty jag tror ej på kärlek som trälbinder sig,
jag tror, att ingen kärlek finns som ej är fri.
I anden endast finns den sanna kärleken,
i fantasin och sinnesflykten
medan köttet bara binder den till plågor och problem.
Så är jag radikal som älskare
men är blott därigenom realistisk.

Den förbannade kärleksgudinnan

Kärlek, grymmast bland tyranner
slår ut skoningslöst den trognaste
och lönar bara rucklare och hänsynslösa parasiter
till fördärv för sina offer,
rucklarnas förförda damer,
som tar skada och blir bara plågade
så att de sedan lipar ner all världen
med sina besvikelsers och frustrationers tårar

för att de blott råkat ut för eller satsat på fel hästar.
Kärleken är bara god som ren och distansierad,
som en oåtkomlig jungfru i sin oantastlighet
av skönhet och integritet
som ingen sol-och-vårare kan imponera på.
Jag trotsar dig, du grymma aningslösa Afrodite,
som blott dragit fram igenom världen över lik
och lämnat bara offer efter dig
bland sådana allenast som ej någonsin förtjänat det.

Uppgörelse

(Too many fools and no sense at all)

Varför ballade allting ur?
Varför måste alla fester urarta?
Varför måste ordning alltid leda till kaos?
Varför fick vi inte vara lyckliga?
Varför existerar lyckan som begrepp
om den bara måste gäckas hela tiden?
Varför kan ej kärleken existera utan att bedra sig själv?
Varför kan man inte utge sig som seriös
utan att bara framstå som en desto större narr?
Varför pratar du om kärlek om du bara bedrar dig själv med den?
Varför måste alltid kärleken leda till så svåra turbulenser?

Allt är bara falskhet,
allt som utger sig för att vara äkta är bara bluff och båg,
och ingenting är sant då sanningen i sig blott är en lögn.
Det finns ingenting att tro på och att hålla sig till
utom altartjänsten för ens egna ideal i isolering hemma
som ej någon annan kan dela,
då de bara kan hållas heliga i ensamheten
fria från förljugna människors tarvliga besudling.

Särskilj mig från all den ruttna mänsklighet
som korrumperat hela världen,
och endast så kan något mänskligt räddas
genom det totala avståndstagandet
från mänsklighetens självdestruktiva fördärv.

Madame Butterfly

Mitt hjärtas egen melodi
är full av melankoli
liksom en fjäril om vintern
förlorad i en främmande värld
av futuristisk surrealism
som inte kan få någon att känna sig hemma,

och minst av allt en sjungande fjärl.
Men på något sätt håller melodierna mig uppe
då de bara ljuder av min längtan
efter bättre världar av mer skönhet,
efter innerligare kärlek och varmare mänsklighet,
efter allt som bara stödjer livet
och gör det mera uthärdligt
för alla stackars sjungande fjärilar
som kom hit in i denna värld liksom från främmande planet
för att med ömkligt fladdrande sårbara vingar
försöka få även denna den värsta tänkbara värld
att lämna sina sorger och problem för att lära sig flyga.

Reflektion

Du är en efterlängtdad fred
som kommit efter alltför många krig,
en harmoni som fått disharmonin att helt försvinna,
du är drömmen som har väckt mig
från en outhärdlig verklighet,
en andlig hälsa som har avlöst all min dårskap,
skönheten som svepte mina sinnen rena från all smuts,
en kärlek som ersatte allt som motsatt var,
en glädje som jag aldrig hade tidigare,
en förunderlig avslappning som förlöste alla spänningar,
och framför allt en människa jag kunde bry mig om
som motvikt mot vad allt jag grymt försummat,
och mitt livs ljus efter fångelse i mörker och på livstid,
kort sagt, vore jag då ej en dåre
om jag missade min chans att älska dig?

Enda sanningen i detta,
vår enda viktiga och hållbara konversation
är mumlandet i våra drömmar,
vad vi samtalar i sömnen,
liksom i en sorts sömngångarkärlek,
där de älskande i sömnen delar samma dröm,
som är den enda sanningen om deras verklighet.
Man finner dem i sanningen av deras ideal
som ingen utomstående kan dela
om ej dessa finner sig i samma dröm
som endast uppriktiga älskare kan drömma,
vilkas kärleks transcendens är sådant faktum
att i deras drömmar verkligheten blir en intighet
då allt som spelar någon roll är den perfekta ärligheten
som allenast står att finna i den dröm de delar
nattetid i sömnen, – och de behöver ej ens ligga med varandra.

Filosofi

När orden inte räcker till
är tystnaden mer uttrycksfull
än tusentals konversationer
och miljoner symfonier
om den tystnaden består av känslor,
vibrationer under tankens disciplin
som söker sig i riktningen
av kreativitet och kärlek.
Vibrationer av den kreativa tanken
är måhända universums högsta kraft,
och om den dessutom är väl disciplinerad
finns det inga gränser för vad den kan åstadkomma.
Harmoni och melodi är någon manifestation
av denna disciplin som fostrar grubblare
som i sitt tankedjup bär hela världen på sin skuldra
med allt ansvar för allt liv i universum.

Aftonbön

Må våra livs vackraste ögonblick
metamorfieras till eviga höjdpunkter
till att lysa upp våra liv i en aldrig upphörande solnedgång,
sanningens vackraste varmaste ögonblick
och ljusets intensitets mest färgstarka moment under dagen.
Låt stjärnorna stråla de stundernas sanning
igenom vårt livs alla nätter
att därmed förgylla dem med vackra drömmar
vars underbarhet månne trotsa historien.
Så lyder min aftonbön tillägnad dig,
att välsignelsen av dessa ljus aldrig må övergiva dig
men alltid vaka och lysa för dig såsom skyddsänglar
anställda av mig för ditt oupphörliga skydd,
att din sömn må bli lika berikande hälsosam
som dina ljuvaste drömmar.

Avsked

Ett skymningsmelankoliskt avsked är en trist affär
då avskedet förbjuder återvändo
och du lämnar bakom dig vad du ej alls vill lämna
för att möta okända destinationer av blott oro och osäkerhet,
av kanske lidanden och säkert svåra prövningar,
där svårast är att icke veta vad man sedan kommer hem till
efter prövningarna och oöverskådliga förändringar
av hela världen och ens egen karaktär,

ty man är aldrig mer densamma efter att ha gjort en resa.
Men det är samtidigt ett mirakeltest.
Det kan dock finnas något kvar vid återkomsten som ej har förändrats,
vars stabilitet i så fall är beviset för en kontinuitet
som överlever tiden och förändringar och världens gång
och som trots allt då utgör ett bevis
för att din kärlek aldrig kan förändras.

Nytt liv

Ett nytt liv börjar för oss som är svårare,
ett liv av prövningars separation,
som dock kan härda våra själar
till en större frihet och frimodighet
tillsammans inom vår gemensamhet i anden
genom trohet utan slut,
men dock finns någon oro:
jag kan inte skydda dig nu längre,
vi kan inte längre träffas dagligen,
vi måste hålla ut inför en hårdare realitet
och hålla oss till våra drömmar endast,
men det kanske är vår största styrka:
kunskapen om våra drömmars makt
mot vilken alla världens makter med sina konflikter
faller platt till marken som ett intet,
då allt liv blott erkänner en enda makt
som är den kärlek som består.

Långt hår

(ingen diskriminering, bara iakttagelse)

Låt mig slippa dessa frivilliga skinnskallar,
dessa självförfulande monster av anti-estetik,
som bara lyckats med att brutalisera sina utseenden.
Gavs oss icke håret som en prydnad?
Vad är hästen utan man och hästsvans?
Sikherna klipper aldrig sina hår och icke heller skägget
men menar att håret står för både andlig och fysisk kraft,
och det ligger kanske något i det,
när man betänker ett fall som Simson.
Framför allt är långt hår vackert,
och ju längre, desto vackrare,
oavsett vad kön det handlar om.

Den fredlöses hemkomst

Vad har den fredlöse att göra hemma?
Han var aldrig accepterad, han var aldrig önskad,
det finns ingenting att komma hem till för hans del än ensamhet
och strid, då han av sin familj föraktas och är skydd,
ursprunget till hans oacceptabilitet, ruinen som han föddes till,
hans orättvisa predestination till livslångt straff av utanförskap och exil,
som ärrat honom med fördomens stämpels orättvisa och fördömelse
av ingen annan anledning än hans personlighet
som verkar liksom alltför mycket av en annan värld;
och ändå måste han ju äta, sova, leva och arbeta någonstans
på något sätt, och det är räddningen för honom: han kan jobba;
och om hans personlighet är sådan att hans arbete kan bara vara kreativt,
så mycket bättre, ty då har han något stöd och uppbackning av evigheten,
och allt vad han då behöver göra är att envist hålla på sin kreativitet,
och han skall triumfera mera efter döden än vad någon dödlig karriärist kan göra.

Mater dolorosa

Det finns sår som aldrig kan bli helade,
och värst är hjärtesåren
som är dömda till att blöda ymnigt och för alltid
tills det arma hjärtat har förbrukat allt
och brustit ut i tusen skärvor av sin sorg.
Ej blöder hjärtesåren ut sig och ihjäl sig
utan gråter snarare ihjäl sig i de ymnigaste flöden
tills det stackars hjärtat, ömhetens fontän, har torkat ut
och inte längre orkar gråta mera blod ur sina tårar
eftersom de drunknat i sitt överflöd och torkat ut
i sin förtärande förödelse av sorg och smärta.
Om du träffar någon moder som ej mer kan gråta,
ha förbarmande med henne, ty hon har då gråtit
hela livet och allenast tåreblod och har ej längre något kvar
och väntar endast på sitt hjärta
att det äntligen skall brista.

Analys av själslighetens fängelses hopplösa fälla

Vi fann varandra djupt i själens avgrund,
båda fastnade i det mest hopplöst svarta hålet
utan utgång, känslsamhetsträsket,
känslöbrunnens bottenlöshet med dess mörker utan slut,
det mest hopplösa och obotliga av fängelser;
men i dess yttersta djups svarta mörker
finner vi vad som kan hålla oss i gång

i andra dimensioner som en nyckel till en bättre värld
av känslighet, tillspetsade antenner, andra extra underliga fenomen
som svindlande exteriorisering ut ur all normalitet och våra kroppar,
telepatiska och skumma kvaliteter matchade för freaks,
som faktiskt gör oss friare i detta själens fångelse
än alla dem som tyngs av motsatta sorts viktigheters hinder
såsom egendom och pengar, hus och bil och materiella ansvar
som fastkedjar dem till den galärslavstillvaro som kallas dödlighet,
till vilken hör de flesta i vår stackars ignoranta mänsklighet.
Så vad har vi väl då att klaga över? Såsom utomstående
med myndigheters stämpel av utbölingskap på livstid
är vi fullständigt befriade från denna dödlighetens ekorrhjul,
och i den här perfekta friheten som ger oss vingar
kan vi bara hålla på och flyga vidare tillsammans och för alltid.

Återförenade krafter

Det är inte med oss själva som vi har problem
men med den utomstående omgivningens okunnighet
som ej kan se och erkänna allt självklart,
skönheten och känsligheten, själens ädelhet och sinnets andlighet,
all den förfining som man brukar till att göra livet till ett konstverk med,
om man blott lämnar barbari och grovhet,
hänsynslöshet och vulgariteten bakom sig med all dess destruktivitet
och lever blott för kärleken med all dess konstruktivitet.
Det smärtar mig att se dig lida i det här fördömda Nifelhemsklimatet
av en karg förstelnad nordiskt hård mentalitet;
ty ditt så ömma hjärtas guld som så lätt gråter blod
kan aldrig passas in i något gråsamhälles stenhjärtans förfrusenhet
som döljer sig i anonymitetens maskspels feghet och ofelbara byråkrati
som aldrig lyckas göra något gott åt någon människa.
Men ta det som en utmaning: ty vi kan få den värsta öken till att blomstra
om vi bara håller oss till kärleken och gör rätt bruk av den.

Livets högsta lag

Gör poesin till livets högsta lag,
låt henne vara drottning i sin högsta suveränitet
som måste överleva allt skräp såsom fåfänga och fulhet
som blott förekommer i vår värld för att fördärva den
med inget annat resultat än bara tragedier,
fällan som all mänskligheten så entusiastiskt vandrar ner i
grymt bedragen av den kortsiktiga vinstens flyktighet
för vilken människan själv dränker sig i vilket vansinne som helst
helt frivilligt – och lyckas ännu mindre efteråt själv genomskåda sin förryckthet.
Men poesin består, med skönhet och idealism som outslitliga drabanter,
ingen romantikens sista hjälte kommer någonsin att finnas, ty han är ej född än,
dessa hör till Poesins och Skönhetens outsläckliga äras hov av ljus
och kan ej lockas ens till att nedstiga från sin suveränitet

för solidaritetens skull med denna sjuka, fula, infekterade och ruttna värld
som de politiska dagsländorna tror sig regera, oförmögna att förstå
att Politiken bara är Vansinnets Drivhus för Megalomaner,
vilket dårhus icke drivs av någon annan kraft än den mest fåfänga av alla,
den slutgiltiga och fullständiga egoistens opportunism och självdestruktivitet.

Blåst

Är du oceanens offer,
eller är du oceanen?
Alla dina känslor är blott dina egna,
men de kan ju blåsa dig fullständigt vart som helst
och utan att du någonsin kan motstå dem,
fastän som deras innehavare
du ensam är fullständigt ansvarig för dem;
så, är du då den blåst som du är så i blåsten av,
eller är du skepparen på bräckligt fartyg
som ska sätta seglen efter hur det blåser
och riskera skeppsbrott, utan garanti
för att du någonsin alls kommer att nå någon hamn?

Vinden är din egen liksom skeppet,
håll dig bara flytande och njut av vinden, håll i gång,
och du skall inte sakna underhållning då åtminstone
på känslu-oceanen som blir bara roligare
ju mer förskräckligt du blir blåst.

Utmattning

Var kommer de ifrån, de stackars satarna,
som bara tröttar ut dig med sin extremism,
de rotlösa som saknar mål och mening med sitt liv,
som lever bara för sin excentricitet,
som om den enda meningen med livet var att gå till överdrift
till vilket pris med vilka medel och med vilket resultat som helst,
och det bekymrar icke dem det minsta att de lämnar dig förbrukad
i ett dike när de blivit färdiga med dig och fullständigt kört över dig
med sitt fåfänga slösande av energi för ingenting
av fåfänga och nonsens för att göra elefanter av små knott.
Men de normala, då, kan man då inte hålla sig till dem,
som är förnuftiga och arbetar och inte sticker av?
De är så svåra att få tag i, ty de arbetar ju bara,
kommer sent hem varje kväll uttröttade och utbrända,
försvinner tidigt varje morgon efter sömnlös natt
som gett dem mera mardrömmar än vila,
och är ofta mest som automater eller spöken,
så de är ej mycket till att fira som celebret sällskap
då de dessutom är tråkiga; och därmed har du knappast annat val

än alla dessa freaks och extremister utan jobb
som håller på och sliter på dig med sitt outtröttliga fördömda patos,
som åtminstone är mindre tråkigt än normal slätstrukenhet och flatthet.

Den hemsökta mänskligheten

Spökena som plågar dig
är denna galna världs och tids fantomer,
som förstört den och gjort kärleken omöjlig
genom att förslava oss i Orwellska omänskligheters tyranni
med isolering av vår frihet i betonghöghusens kliniskhet
med samhällets lagenliga tvångskommendering till slavarbete på livstid
kallat 'plikter', 'skyldigheter', 'solidaritet' och 'skattepliktighet'
som bara bär rakt ner till folkhemssjukhuset
med underlättning av din färdväg genom tvångsmedicinering
för ditt eget bästa, piller som förgiftar dig från livet gradvis,
så du inte märker det och hur din dumhet ökas successivt
blott för att skona dig, du skall ju ändå dö, och livet är ju ändå bara plågsamt
och förvärras bara genom samhällets försämring,
så det är lika bra du avlägsnas så omärkligt som möjligt.

Vi är ju ändå alldeles för många här på jorden,
och de flesta väntar ju sig ändå världens undergång
så tyst och snabbt och effektivt som möjligt,
då ju ändå majoriteten bara lider, så det är väl bäst att den försvinner;
och så fortsätter vår mänsklighets spekulationer att bli bara sjukare.

Det enda hälsotecknet som finns kvar är kärleken,
som aldrig någonsin kan korrumpas medan den får leva.
Barn och sex är oväsentliga i sammanhanget,
de kan undvaras, om mänsklighetens överlevnad kräver det,
men man får aldrig släppa kärleken,
ty den är det enda som kan hålla oss vid liv.

Arbetsnarkomanen

Är han att beklaga eller att beundra?
Kanske båda, eller ingendera, ty han är sin lyckas offer,
som kan njuta av sitt arbete och sin produktivitet men fastnat i det,
som i en ond cirkel men av härlighet och lycka som han ej kan bryta.
Ofta ser man betänkliga konsekvenser av det onaturliga förhållandet,
som olyckliga misslyckade relationer, skilsmässor, förnedring och misär,
som ofta dock blott sporrar honom hårdare till större ansträngning,
och så förvärrar han sitt läge genom att blint skena i sitt ekorrhjul.
Problemet är att det finns ingen som kan hjälpa honom,
endast han själv kan befria sig ifrån sitt fängelse
som är hans arbete, hans paradiset och salighet,
hans sado-masochistiska självplågeri av ett perfekt och onaturligt helvete,

som dock otvivelaktigt esomoftast klarar av att frambringa mirakler av bestående natur och kvalitet att trotsa allt fåfängligt med.

Lustiga husets överstepräst

Han är med all rätt sin egen profet
eftersom han alltid har rätt
med sin självrättfärdighet som slår alla rekord,
i synnerhet då hans skelande syn är rättvänd
genom vad jag misstänker vara ett emaljöga,
för han ser dig aldrig rätt i ögonen.
Dock vet ingen rättare än han
precis vilka mediciner du skall äta
då han därmed vet att bota vad som helst
i namn av sin ofelbarhets rättighet
fastän du spolar ner dem på toaletten
eftersom du föredrar att hålla dig frisk och sund
så att du kan observera och märka etablissemangets vansinne
hos din egen ofelbara läkare och hans sköterskor
som håller honom försedd med mediciner,
sådana mediciner som han aldrig ger åt sina patienter,
då han vill vara säker på att bara kunna vara helt frisk själv
och ingen annan, då han behöver sina patienter
för sitt sjukhus beläggnings och statistiks och bidrags skull
så att sjukhuset blir lönsamt genom statliga subventioner,
utan vilka hans lustiga hus inte vore så roligt längre
men skulle bli nedläggningshotat
eftersom alla patienter skulle bli friska och rymma
och sköterskornas kroniska berusning skulle märkas
då de skulle vara ensamma om att medicinera
genom doktors ordination, för att samarbeta väl
såväl natt som dag på soffan
och glömma alla de förfriskade patienterna
som de så snöpligen misslyckats med att göra sjukare
då de alla spolade ner sina mediciner på toaletten...

Den gamla jungfrun

Jag vet att ni föraktar mig, ni oförbätterliga slynglar, som Balzac gjorde,
som skrev romaner bara för att uttrycka sitt hat för sådana som mig,
men, med respekt, vi är ej gamla jungfrur utan anledning.
Vi kan lära oss och observera ett och annat,
och det är för övertydligt vad ni män kan åstadkomma
som ej tvekar inför att förstöra livet både för er själva och för andra
i er ansvarslöshet mest mot oskyldiga offer.
Låt oss inte tala om aborter,
alla dessa fall av "oavsiktliga" och "otursamma" havandeskap
där den skyldige blott "råkade" nå ända fram för tidigt och för fort.

Jag tror de flesta fall av ensamstående och medellösa mödrar som ej kan försörja sig och sina barn har dessa odågor att tacka för sin lott. Låt oss ej nämna med ett ord de alla kvinnor som blev psykologiskt helt förstörda genom "olyckliga, otursamma, icke avsiktliga" missfall såsom resultat av våldtäkt eller annan "olycklig och oavsiktlig" misshandel. Låt oss ej förlora oss i dessa diskussioner vare sig sådana förekomster var av kärlek eller inte, vilket ni, män, alltid hävdar medan resultatet indikerar något annat. Låt oss inte diskutera sådant alls, men låt oss lämna dessa stackars män i fred som inte kan behandla kvinnor anständigt som människor, så kanske även de kan lära sig att lämna oss i fred, som jag av ren barmhärtighet och konsekvent gör dem, så att vi båda kan arbeta mera konstruktivt i fred med att exempelvis mer ägna oss åt kärlek, vilket faktiskt kräver mera artighet, respekt och godhet än den slibbiga och smutsiga vulgära lek som kallas sex.

Höst

Hur många dagar har du kvar
att fladdra runt på denna härjade förpinta jord
så djupt och smärtsamt sargad av misslyckanden,
mest bara misslyckanden, inte bara dina egna
men av så otaliga förlorade and bortslösade liv
och, värst av allt, av vänner alltför många som dog alltför unga.
Jag kunde skriva epitafier i evighet
blott för att sörja dem och gråta ut all deras smärta och min egen
för vad de ej lyckades med, allt som för dem gick snett,
allt deras ovärderliga och ofullbordade arbete
och, mest av allt, förlusten av dem själva, deras oskattbara själar.
Men de finns dock alla kvar där ute någonstans
och väntar kanske på ett annat tillfälle,
måhända på en bättre värld, men då kan de få vänta i all evighet,
då vi ej har sett den bli mycket bättre på ett antal tusen år.
Jag faller utför med min sorg som sällskap jämte vissna löv
i smärtans röda färger liksom kärleken och blodet
medan inga tårar räcker till att gråta ut all denna smärta
av den här så tragiska förslösade och utarmade världens liv.

Ur musikalisk synpunkt

Ur musikens synpunkt, vad är livet?
En relevant fråga, som focuserar essensen
av inte bara livet men själva existensen.
I begynnelsen var inte ordet utan Musik,
och vad i all världen handlade den musiken om?
Den hade vi minsann inte hört talas om tidigare,

och frågan är om den alls kunde höras,
så åtminstone kan den inte ha låtit illa.
Låt mig närmare förklara saken.
I begynnelsen förekom en sorts vibration
av liksom en idé, som måste ha varit musikalisk,
ty den hade en sådan enorm genomslagskraft
att universum genljöd av en sorts Big Bang.
Den är omöjlig att rekapitulera eller rekonstruera,
men det går inte att bortförklara,
att det var genom musik som allting tog sin början,
som den hemlighetsfulla eter som genompyr hela universum
och får själva planeterna att vibrera,
och det är själva livets hemlighet,
vars enda egentliga motivering är – musik.

Mannens motsvarighet till klimakteriet – kan vara som hårdast omkring 37-38-årsåldern, kan dock inträffa hur sent som helst (eller aldrig) och anses vara mildare ju senare (eller ju tidigare) det inträffar...

Reggie Perrin-syndromet

Det är inte någon kris men snarare personlighetsutveckling.
Plötsligt vaknar man en morgon för att finna
till sin stora häpnad, att ens liv var fullständigt förfelat,
man ser allting klart för första gången
och kan genomskåda fåvitskheten i allting, i allt besvär och jobb.
"Vad har jag hållit på med hela livet?" frågar man sig
med förskräckelse och inser att man inte levat alls.
Med ens blir sex onödigt undgängligt,
man genomskådar sitt förflutnas alla partners
och förstår att man ej alls behövde dem,
all kärlek transcenderas till ett högre plan av själsgemenskap,
plötsligt blir bestående och evig vänskap den allena acceptabla relationen,
man behöver inte längre sina pengar eller all sin egendom,
och i stället blir det angeläget att frigöra sig ifrån all världslighet
med all dess omständliga och bekymmersamma materialism,
och kärleken får en mer religiös betydelse, man blir till filosof
och fastnar med sitt huvud upp i himmelen för att njuta av det,
då man äntligen upptäcker verkligheten bakom molnen.
Det blir som ett uppvaknande ur en mardröm av blott löjliga bekymmer
som ifrån en sjukdom till ett mera mänskligt och naturligt tillstånd.

Gratulerar – du har lyckats med att bli normal
och kommit loss från världens malströms vansinniga hjärntvättsskarusell.

Blind kärlek

Du måste bara acceptera det:

för alltid kommer kärleken att gyckla med dig å det grymmaste och aldrig vara annat än ombytlig för att plåga och förbrylla dig, uppröra dig och göra dig förtvivlad med att alltid dölja sig och göra dig till blindbock så du aldrig kan se verkligheten men alltid falla offer för den som för kärleken, då kärlekens realitet för alltid bara kommer att förleda dig och dra med dig åt helvete i evig vilseföring, då den som du älskar aldrig skall förbli dig trogen eller värdig men blott utnyttja dig grymt och oförsonligt liksom alla andra som blott ser din utsatthet som tillfälle för dem att vara opportuna tills du ligger där utslagen, krossad, lemlästad och färdig intrasslad i vraket av ett skeppsbrootts alla strandade ruiner av våldtagna ideal; men det finns alltid en väg ut och någon lösning. Avlägsna ej ögonbindeln utan vidmakthåll din blindhet, vägra kompromissa med den falska verkligheten, utmana dess grymhet och bemöt den med ditt eget skönare alternativ, din egen kreativa värld av skönhet, ljus och högre harmoni som säkerligen kommer att stå sig långt bättre än den falska fåfångans förgänglighet. Objektet för din kärlek skall beständigt spela dig de vidrigaste spratt, men det får aldrig påverka din kärlek negativt, som alltid måste flöda vidare för att åtminstone berika alla andliga naturers värld som alltid kommer att behöva mera av den ärlighetens sanna kärlek som är enda meningen med livet.

11 september och sånt

När du får din näsa inslagen i blod så blir behovet av att slå tillbaka överväldigande, men det kan du inte göra medan näsan blöder, du blir tvungen att så länge svälja vreden och så bida någon tid alltmedan hettan dämpas tills motivationen lagt sig och du glömmer hela saken, men den ligger ändå kvar och gror inom dig outlöst och kapslar in sig i en infektion som kanske rentav leder fram till metastaser. Ändå är det bättre att begrava harmen än att slå tillbaka i kortsiktig vredes blinda hat och hämnd i hjärnsläppt tanklöshet och ignorans om konsekvensers obönhörlighet, som då blir denna onda cirkel av politiska vendettor där varenda etablissemangs självkrönta däre tar sig fram med gruppens egoistiska intressen som prioriteras framför alla vettiga alternativ igenom manipulationer blott för makten och dess destruktivitet, som när den stals i Vita Huset från Al Gore, vars främsta huvudbry är världsväxthuseffekten och dess överhängande och ständigt växande problem, medan kortsiktighetspolitikerna gör fiaskon av världskonferenser och styr världen in i krigsåtervändsgränders karuseller genom oljemaffiors manipulationer och åsidosättande av rätten

för att blunda för de mycket svårare problem
som smältningen av Grönlands och Antarktis isar innebär,
som, om den inte hejdas, kommer att föröda världen,
helt naturliga problem som mänskan skapat åt sig själv
och gäller hela mänskligheten och dess framtid utom all naturen,
frågor som är kliniskt fria från vendettors egoismers skenande –
ack, säg ej mer, jag storknar och kan bara gråtande försjunka ner i bön
och har fullkomligt glömt bort hur min näsa slogs i blod.

Kärlekens lag

När du verkligen är kär i någon
är tendensen att man idealiserar henne,
det är ofrånkomligt när det gäller kärlek
och vad som predestinerar den till undergång,
då den du älskar aldrig alltid kan motsvara idealet –
sådan är vår verklighet, tyvärr, det är naturligt,
och så måste du förlora den du älskar;
– blott din kärlek kan du aldrig någonsin förlora.

Den älskande till den älskade

Stanna kvar, min älskade, och håll mig sällskap
bara för i natt, och du skall ej behöva ångra det;
ty ju mer du giver, desto mera skall dig vara givet,
och jag ger inte upp dig, ty du är min själ,
du är mitt själva liv, som du har i din hand,
och det finns inget annat liv för mig än i din kärlek.
Jag vet att detta gränsar till att bränna ut sig
och förbruka våra energier,
det finns inget mer ansträngande än kärlek;
och ändå behöver vi den och kan icke leva utan den,
fastän den måste konsumera oss till slut
som i ett långsamt plågsamt självmord;
men den ger så mycket liv och glädje under vägen
och, väsentligast av allt, mer liv än vad vi redan äger.

På djupet

Varför kan vi inte få varandra?
– Och ändå äger vi varandra.
Ödet ställer sig i vägen för vår väg och skärmar av oss
för sin egen skull, så tycks det,
för mysteriets skull i vårt förhållande,
vars kärlek därför hela tiden eggas vidare
och bringas ut på större djup
av utsäglighetens tillgivenhet och intimitet

men utan att vi kommer någonsin för nära,
som om kärleken för oss mer rörde sig om vatten
av ofattbara oceandjup
än om någon eld som kunde brännas.
Kanske det är bättre så?
– Att aldrig vare sig förbruka eller bli förbrukad,
utan snarare att drunkna
i oändligheten av ett hav som aldrig upphör
utan bara växer hela tiden
till blott större och mer överväldigande skönhet.

Luftslott

Våra drömmar skall förverkligas en dag
när vi för alltid under timmars ändlöshet av sömnlös natt
blott skall få prata oupphörligt under ständigt mera kärlek tills vi storknar
i vår svett och salighet och underbara fullkomliga utmattning,
något som vi alla kan behöva, inte bara du och jag.
De undflyende drömmar som ej någonsin kan bli besannade
men alltid dock kan drömmas vidare är alltid nödvändiga
att bevara levande igenom ord, ty det är så man delar dem
och inte bara har dem såsom hägringar för önsketänkande,
och så kan de bekräftas och med tiden till och med besannas.
Det finns ingen större glädje eller näring för vår kärlek
än att drömma om det absolut omöjliga gemensamt,
ty det visar att de inte är omöjliga ändå,
då vad två människor tillsammans kan prestera genom drömmar
kan de också skapa och från ingenting tillsammans.

Torra gubbar

(Nils Ferlin-parafra)

När skönheten kom till byn
rynkade gubbarna sina pannor och sade:
"Vi bad henne aldrig att komma,"
och de gav henne sparken och körde ut henne,
för de visste att de klarade sig bättre utan skönhet
och besvär med sina frusna hjärtan av sten.
Och så levde de vidare utan dans eller sång
och utan något som kunde störa deras sinnesfrid,
ty de föredrog att leva utan skönhet
hellre än att riskera att bli upprörda
eller alls ha några känslor.

Ty den etablerade klokheten är så avancerad i sin framsynthet
att rara blomster som orkidéer måste förfrysa och torka ut
i dess kalla närhet och folk bli uttorkade av dess torra volymer

av pedantiska instruktioner om anvisningar och föreskrifter till förstening genom en så omfattande och pedagogisk hjärntvätt så att deras ögon aldrig mer ska kunna stråla av vakenhet eller deras intellekt aldrig mer skall kunna ifrågasätta något. I stället tvingas de till hårt fysiskt arbete genom allmännyttan i att lägga sten på börda till förmån för arbetsgivarna och de andra, de som så idogt lärt dem att bara sköta sina egna affärer och mest bara räkna sina pengar, eftersom de alltid var så få, och att avsky och förakta skratt och njutningar som till exempel av vackra orkidéer i en trädgård.

Men sångerna skall aldrig upphöra med att sjunga om sommaren som alltid återkommer med nytt solsken. Mycket kommer att gå över som aldrig var till någon glädje, och våra hjärtan kommer än en gång att lyftas upp, ty skönheten varken kommer eller går utom för att komma igen, det kommer sångerna aldrig att upphöra att sjunga om, fastän de torra gubbarna aldrig kommer att lyssna till dem, då de vet att deras inkrökthet ej är någonting att sjunga om.

Anonymitet

Man är begravnen levande i gråhetens sterilitet, dödgrävaren och mördaren är den likgiltighetens tystnad som är vacuumet man fötts i och som aldrig svikit en hur hårt man än har arbetat och kämpat för att i rättvisans namn utbryta sig ur detta skal av isolering, onaturlighet och brist på andlig livsluft. Själens föddes fri med egna vingar men har aldrig givits luft att veckla ut dem men stängts inne trålbunden av ignoransens tvångströja av ren samhällelig slentrian och fördom och likgiltighet. Och därför kvävs du, stackars fria ande, ödessyster och min tvillingsjäl, vars enda brott var kreativitet, överbegåvningens dödsstämpel av abnormitet och anomalitet förklarad tabu av normalitetens medelmåttighets fördomars intighet.

Osäkerhet

Din inre säkerhet är ingenting att lita på, och inte heller finns det någon yttre säkerhet. Ty ständigt kommer dina känslor att förinta dig och ligga i försåt med överraskande jordbävningar långt svårare än någon jordisk katastrof och närhelst du minst väntar det, och aldrig skall de lämna dig i fred, ty de finns alltid där som hungriga harpyor eller furier väntande i natten

bara på ett tillfälle att hugga klorna i din själ
och få den att förblöda ymnigt och olidligt
tills du irte längre kan stå ut
men måste lägga ut dig för din vän
och be om hans förbarmande och skydd
som en förlupen dåre sökande asyl.
Men ändå är det bättre att stå ut med slika känslor
än att vara utan dem, ty karriäristens hjärta är en frusen sten
och etablerade auktoriteter är förlorade för evigt
då de gjort sina karriärer och ej har något mera att se fram emot
förutom döden som den äntliga befriaren av deras frusna känsloliv
som de begravde levande i framgångens och självgodhetens bankvalv
som de tappat nyckeln till,
alltmedan den utsatta och sårbara själens dallrande och spröda asplöv
alltid kommer att få flyga fritt för vinden
lika länge som hon lider frivilligt för sina känslor.

Skriet från vildmarken

Du kallade på mig långt bortifrån
den andra sidan av den vilda ensamheten,
och jag lystrade till sången och förstod den genast,
ty det var en sång som endast den förstår som känner sorgen,
en sång av innerlig melankoli försmäktande av saknad
men helt utan smärta, utan tårar, bara fylld av ensamhet,
som från en trana som i flykten kommit bort från flocken
med ett rop av övergiven sällsam skönhet
av en sådan djup förtrollning och betagande personlighet
att jag själv kände mig som något liknande och träffad,
som ett hopplöst fall av främmande nomadisk längtans vildhet,
aldrig helt tillfreds med någon, alltid ensam i allt sällskap,
minst av allt belåten och i ro med sitt outhärdliga jag.
Så kan två vargar nå kontakt genom sin vildhets klagan
ylande tvärs över frusna tundror i Sibirien
och till sin oändliga förvåning finna
att de ej alls var helt ensamma i denna värld av främlingskap.

Två gamla själar

Vi är två gamla själar, du och jag,
och jag är nog benägen att placera dig i gamla Grekland
och identifiera dig som ursprunget till all mytologi
och källan till en högst märkvärdig kreativitet
som icke något mindre än en sannskyldig gedigen musa.
Även jag har mina rötter där, jag föddes i antikens Grekland
som mitt hjärta och min själ hört hemma i alltsedan dess
och alltid återvänt till och sökt sig tillbaka till,
som till något av ett moderssköte men i andlig mening,

denna källa till oändligt liv som aldrig sinar
för att underhålla hela mänskligheten
med sin skönhets charms utsågliga drömmar.
Alltså är vi två tidlösa själar
alltför gamla för att åldras mer och därför dömda till att alltid förbli unga
för att återfinna och förenas med varandra ständigt återkommande kontinuerligt
kanske genom all historien, för att hålla den i gång
och ständigt påminna vår mänsklighet om att ej någonsin ge upp
den konstruktiva skapelsens mission
som är det viktigaste som vi har att göra här i livet.

Tidlösa älskare

Vi har ingen tid för denna skoningslösa värld
av nonsens, ignorans och grymhet
såsom löjligt våld för ingenting,
så vi står utanför och kan däröver vara stolta
såsom kroniska utbölingar som tycker synd om hela eländet
av världsliga affärer, fåfångor, förryckthet och förgänglighet
som gör all politik till bara galenskap för eftertänksamhetens män
och kvinnor, som bör vägra samarbeta
med en sådan manlig mänsklighet
som bara kan forceringens och våldets språk,
den självvåldiga hårdhetens självdestruktiva vanvett.
Till vår olycka så lider dock de flesta män i ansvarsfulla positioner
av den galenskapen och bör därför tvångsomhändertagas,
medan de få kloka och anständiga mänskliga undantagen
tvingas att ta avstånd och förvisa världen ut ur sina liv
för att alls kunna ägna sig åt det väsentliga,
det enda som består och har betydelse i längden, som är kärlek.

Apollon och Afrodite

Olympen drabbades av ännu en skandal
när ett nytt rykte spordes
som berättade att självaste Apollon
fallit platt, av alla gudar, och för Afrodite!
Dionysos kunde inte hålla sig för skratt,
Poseidon liksom Zeus skakade på huvudet,
Artemis ville inte höra mera utan stack iväg,
den overseende erfarna Hera log som alltför välbekant
med mänskliga och gudomliga svagheter,
Athena vägrade tro sina öron
och var som den enda helt chockerad,
medan Hermes ensam som Apollons broder
tog sig före att ta reda på vad som egentligen stod på.
Så han begav sig till Hefaistos och frågade
om faktiskt dennes ökända gemål bedragit honom.

"Finner du det då så konstigt?" frågade Hefaistos.
 "Vet du inte att hon går i säng med vem som helst?"
 "Men att hon gör det med Apollon!" svarade då Hermes konsternerat.
 "Fråga honom," svarade den gamle lytte smeden,
 "jag har ingenting med saken alls att göra."
 Hermes gav sig då åstad och sökte upp Apollon
 som han fann i sängen hos den fagra Afrodite,
 båda djupt insnärjda i varandras långa gyllne hår
 och alltför uppenbart i mer än anständig avnjutning av sitt läge.
 "Vad är detta?" frågade då Hermes uppbragt
 och med armarna i kors. "Har vi då inte haft tillräckligt med skandaler
 här ibland oss på Olympen? Och av alla gudar du, Apollon,
 och med Afrodite!" Då såg lugnt Apollon Hermes djupt i ögonen
 och frågade: "Och skulle du då, Hermes, avstå ifrån Afrodite,
 om du hade chansen? Vem är du att missunna mig denna skönhets kärlek,
 och skulle du då på fullt allvar verkligen ha djärvheten att vägra
 inte bara mig men någon över huvud taget privilegiet
 att få älska skönheten för endast hennes skull,
 om så hon var en hora, själva Afrodite och en annans hustru?
 Gode Hermes, lämna mig i fred här med min kärlek, sök din egen,
 och det skall du veta, att om jag så är den kyskaste av gudar
 med det högsta ryktet för moral, integritet, idealism och dygd,
 så är dock även jag i underordnad ställning när det gäller kärlek,
 störst bland svagheter men samtidigt den enda maktfullkomliga gudomligheten
 som vi alla måste ödmjuka oss inför, även Zeus, vilket Hera kan berätta om;
 och till och med Artemis, syster min, fast hon förblir en jungfru,
 måste acceptera kärleken som ensam härskare i universum
 över allt liv, över människornas öden och till och med över gudars,
 vilket du nog skall förstå om inte förr när vi är borta medan kärleken består."
 Så talade Apollon och vände sin uppmärksamhet tillbaka till gudinnans tysta charm
 för att förlora sig fullkomligt, djupt i hennes skönhet,
 medan broder Hermes gav sig av försänkt i grubbel
 då han aldrig tidigare kommit att fundera på den möjligheten
 att till och med gudarna med tiden kunde visa sig bli dödliga,
 men kom så plötsligt fram till en klar insikt:
 "Han har rätt, för sjuutton! Klart att vi är dödliga,
 såvida inte vi hängiver oss åt kärleken,
 då endast kärleken, naturligtvis, i denna värld
 i enlighet med den allena helt naturliga av lagar
 måste helt behärska livet och allena ge odödlighet!"
 Och han gav sig tillbaka till Olympen
 och förklarade för alla gudarna därstädes,
 att allting var i sin ordning, att Apollon visste vad han gjorde
 och att han nu visade dem vägen och den enda vägen för dem alla
 att i trots mot tiden och historien överleva dödligheten
 och så till och med besegra tidens gång för alltid.

Sanningen om saken

Sanningen om saken är,
att kärlek, om den är äkta, är för djup för att kunna uttryckas klart
och kan därför aldrig uttryckas tillräckligt,
varför din kärlek, ju sannare och djupare den är,
desto lättare blir missförstådd,
och då börjar den verkliga processen
med introvertering och grubblerier utan ände i all evighet,
det problematiska analyserandet av vad som gick fel,
vilket egentligen ingenting gjorde;
kärleken bara trasslade in sig i sig själv
och fastnade som ett ofullbordat samlag
och var för sann och för djup för att få plats i verkligheten
och, kort sagt, helt enkelt övergick till ett ideal.
Hur löser man det problemet?
Det är helt enkelt omöjligt.
När kärleken blivit ett ideal förblir den ett ideal,
och det finns ingen bot, den bara håller på och upphör aldrig
liksom en satellit på blindkurs ut i rymden som bara ständigt fortsätter vidare
mot ingenstans men med evighetens viktigaste budskap ombord
med förklaringen till hela universums gåta
som är själva livets innersta hemlighet.

Det låsta samhället

Du är aldrig hemma när jag söker dig.
Jag är så trött på att behöva klättra över stängsel,
alla dessa låsta dörrar håller fel folk borta,
hur kan någon idka vänskap, umgänge och kärlek
eller ens ha ett humant fungerande samhälle
om man måste kunna koder till vartenda hus man går till?
Måste kärleken då sättas bakom stängsel
och med våld och tvångsåtgärder utestängas från vartenda hem?
Skall då privatliv göras synonymt med isolering?
I Orwells sköna nya värld är kärleken en farlig sjukdom
som med alla medel måste motstås och bekämpas och elimineras
genom mediciner såsom pesticider och droger
som motverkar människans förmåga till att tänka klart,
och mänskliga kontakter är ett hot mot samhällsordningen.
Den enda tillåtna kulturen är det allmänna tillrättalagda hjärntvättsflödet,
som nödvändigt är obligatoriskt för varenda en,
och den som motstår överhetens påbjudna indoktrinering
är asocial och potentiell som samhällsfarligt element
och att betrakta som en subversiv och kriminell säkerhetsrisk
som noga måste kontrolleras och bevakas
genom helst ett utarbetat övervakningssystem av helst kameror på varje gata,
så att varje drag av honom kan analyseras och tas upp i hans behandling.
Denna dehumanisering och denaturalisering av vår mänsklighet

för ordningens och säkerhetens skull, för att politiker
skall få det lättare att sköta manipulationen,
för etablissemangets lögner, hyckleri och cyniska omänsklighet,
är jag så gränslöst trött på, och jag vill ej längre hålla på
med att bestiga höga stängsel och forcera taggtrådshinder,
bryta mig in genom låsta dörrar spärrade med ständigt nya koder
bara för att träffa och få se min vän, som lider av sin ensamhet,
som alla andra.

En av dessa historier...

Vart tog du vägen, stackars vän,
min fjäril med de spröda vingarna,
som svepte dig i slöjor i blott varma färger
liksom för att höja och förlänga vingarna,
en drottning på den tiden i ett hov av skönhet
omringad av vackra idealiska beundrare
som jag fick ansvar för och levde upp till.
Alla flög vi lätt iväg på kärleks vingar på den tiden
liksom även du, när någon stal min säng med dig på köpet,
men jag älskade dig fortfarande och ej mindre efter det,
men något brast i dig, och du tog aldrig mera mig på allvar
och vägrade mottaga flera dikter
och såg ingen återvändo.
Var det bättre då att gå och tända på
och falla för de nedrigaste luffare?
Du fick ett barn med din förförare
och blev en hård och bitter kvinna
som jag aldrig mera kände igen
som den där ljuva fjärilen med långa varma vingar.
Några gånger sökte du återuppliva vad som varit,
men jag fastnade i alltför hårt arbete
och kunde inte offra för en kärleks instabilitet
de ideal jag hade kvar. I stället har jag sedan dess
blott arbetat för kärlek.

Socialarbetarens facit

Hur fick vi detta galna samhälle
av vrak och utbrändheter överallt
som bara går på piller, droger och tabletter
och behöver psykiatriker och terapi mest varje dag
om de ej super ner sig, minst i perioder
men helst hela tiden bara för att alls stå ut
med detta onaturlighetens samhälle av isolering,
övervakning och miljöförstöring, George Orwells eget folkhem,

det mest idealiska tänkbara, där varenda en blir salig
om de bara finner sig i skvalsamhällets hjärntvätt.
Vilken flykt som helst från verkligheten görs berättigad
i detta idealiska Orwellska folkhem,
och det håller nästan på att bli det enda som folk har att leva för,
verklighetsflykten alltså, - vad som helst men bara inte mera gråhet.
Låt oss alltså vara glada och stå ut med ständigt mera sten på börda
bara för att underlätta livet för varandra
och ej gå på några finter som vill lura oss på detta enda liv vi har
här på en pinne i den gyllne buren
av George Orwells underbara folkhems idealiskhet
för hemförlovning av för tidigt helt senildementa fall
av flinande utbrända idioter.

Embarras de richesse

Denna lag är mycket märklig
som beskriver glädjens allvarliga konsekvenser,
hurusom ju mera gott du lever, desto mer olycklig blir du,
och ju mer du äger, desto mera vill du ha och saknar du.
Om du blir bortskämd med att få allt vad du vill så blir du helt förstörd,
och ju högre du har höjt din levnadsstandard,
desto mera troligt kommer du att drabbas av förfärliga sjukdomar,
då de flesta sjukdomar idag är sjukdomar av välfärd;
medan om du jobbar hårt, är fattig och får ständigt tampus med motgångar
klarar du mer troligt hälsan och långt bättre än de välbeställda
som uttråkade mest äger att oro sig för sina rikedomar och sin egendom,
för hutlösa taxeringar och börsens turbulenser, och får ingenting
för alla sina sorger och bekymmer för sin egendom och sina pengar
utom en högst ovälkommen alltför tidig hjärtattack, om inte något värre.
Sådan är den, världens outrannsakliga visdom och dess gång,
att allt du strävar efter slår tillbaka,
och vad du än har förtjänat
får du bara vad du aldrig har förtjänat.

Misshandlade damers tröst

En älskares själ är alltid bräddad med tårar
som han inte kan utgjuta,
ty de är icke tårar som flyter som vanligt vatten
men måste särbehandlas för att kunna få utlopp.
Det finns bara ett sätt att behandla dem,
och det är genom det poetiska temperamentet,
som filtrerar och ombildar dessa ovärderliga tårar
till de ljuvligaste juveler av oförgänglig skönhet
som flödar ut av ett ousinligt ymnighetshorn
bara till glädje för läsande ögon
och till tröst för misshandlade damer,

som i poetens tårar omvandlade till drömmar
av skönhet finner en kärlek av djupare värde
än mannens grovhets yttringars brutalitet.

En ung flicka, Eunice, omkom i en bilolycka.
Hennes älskare, Joshua från Mexico, ville inte leva utan henne och sköt sig.

Requiem för döda älskare

Varför diktar man, när orden ändå inte räcker till?
När döden kommer såsom allra mest olämpligt
mitt i kärleken när blomman skall slå ut
blir tystnaden öronbedövande till outhärdlighet,
och gråten stockar sig i halsen för att fastna där för gott,
den gråt, som kunde ha fyllt oceaner
och gjort dessa dubbelt saltare med all sin bitterhet
och fått dem till att svämma över universum
fastän deras gravar redan är så bottenlösa.
Ingenting är bottenlösare än sorgen,
och det finns ej sorg så bitter och så djup
som den som fyller universum med sitt dån
av outhärdlig tystnad i all evighet
inför den sanna kärleken som dog.

Självordsbombaren

Tusen rupier i belöning
om du går till marknaden och släpper av en bomb
så att så många blir lemlästade som möjligt
garanterat säkert och kontant
om du blott överlever.
Tack, sa självordsbombaren,
men jag vill ha betalt i förväg.
De från topp till tå maskerade
med endast ögonvråarna knappt skönjbara
kunde se så mycket dock
att de utbytte sinsemellan menande en blick
och gav den frivillige kandidaten
allt i förskott, men dock på det villkoret:
HAN MÅSTE LYCKAS!
Och han lovade att göra fromt sitt allra bästa.
Och han var ej dummare än att han visste
mycket noga var hans arbetsgivare
och terrorister jämte deras chefer
hade sin central och var de skulle träffas nästa gång,
han skulle ju ha en rapport att leverera,
så dit gick han när det var det rätta ögonblicket,
släppte av en bomb som detonerade

som en väl kraftig brakare,
och där flög många anonyma väl maskerade
tvättäkta terrorister mer än högt i luften,
och då de var så ordentligt anonyma och maskerade
så fick man aldrig veta vilka eller hur många de var.
De ingick i den ungefärliga indefinita potten:
hittills blott sexhundrafemtio tusen offer
för ett krig emellan alla emot alla i Irak,
alltmedan bara en vill vara där och stanna kvar,
som råkar vara själva presidenten av Amerika.

Kärlek, inte krig, herr president!

Då du aldrig åstadkommit något gott
alltsedan du blev president igenom fusk
igenommyglat av din brorsa guvernören,
applåderad in till Vita Huset av tomater, ruttna ägg
och annat ruttet avfall bombarderat
den där regniga invigningsdagen
då du aldrig vågade gå ut ur bilen
av sånt folk som visste vad du gjort,
och då det första som du gjorde i din ansvarsställning
var att i Amerika accelerera skogsavverkningen
och inleda projekt för nedsmutsning och exploatering av Alaska
för naturligtvis ett främjande av dina oljiga affärer
under konsekvent förnekande av förekomsten av växthuseffekten,
och allt detta ändå var långt före kriget i Irak,
ditt största fiasko, misstag och amerikanska katastrof,
som om det inte var tillräckligt med ett dödshugg mot Amerikas ekonomi,
då du ändå var inställd på att ruinera din nation från början,
av naturligtvis okunnighet allenast,
har din administration benämnts den sämsta någonsin,
så är det lika bra du drager något gammalt över dig och går till sängs
och där gör bättre saker under täcket,
då det kanske är vad du behöver, stackars President.

Den vassa eggen

Att varje morgon vakna upp
till tvingad kamp med plågorna i sina lemmar
bara för att en dag till förbli vid liv och kunna arbeta,
det dagliga enviget bara för att göra livet uthärdligt
och acceptabelt och i ringaste mån njutbart
är långt mera än ett heltidsarbete.
Det är att slåss för livet och för överlevnaden

i omöjlig balansgång på en lina med förbundna ögon
utan nät, där linan skär djupt in i dina fötter,
den så vassa eggen som Somerset Maugham beskrev
i vad som faktiskt var den första hippieskildringen
om människans desorientering i vår tid
i denna galna värld förstörd av mänskan själv
med bara sällsynta upplysta individer
medvetna om mänsklighetens vilsenhet
och sökande efter en lösning
som de såsom individer bara finner individuellt.
Dilemmat saknar utgång
medan blott introverteringen kan leda vidare
till kanske en alternativ nödlösning
genom inre kanske metafysiska kanaler
till den nödvändiga räddningen av mänskligheten,
av naturen, livet och planeten och vår framtid
för att göra kärleken alls möjlig
i en desperat beslutsamhet att vägra låta den få dö.

Käringen mot strömmen

(skriven tillsammans med Nina)

Strömmen är den allmänna självdestruktiviteten,
världsförgiftningen och samhällskorruptionen
genom skvalkultur och tröstmedicinering
genom medicinbolagens urholkning av samhället
med parasitiska miljardrekordvinster på helt legala droger,
medan det är lika lönsamt med fördumningen av massorna
igenom massmediala monopol, reklamfinansierade förstås,
som utesluter all uppbygglig vettig positiv information;
men allt detta vet vi alla
men är ändå dumma nog att låta oss fortsätta bli fördummade
igenom skvalsamhällets destruktiva hjärntvätt
medan fler och fler får hjärntumörer av elallergi
och spänningsnäten bara intensifieras
då ju fler och fler behöver bli beroende av sin mobiltrafik
då denna är det bästa medlet till att hålla stressen uppe,
odla den och för folkhälsans skull accelerera den,
ty stressens fördel är ju att den hindrar folk
att känna efter i hur hög grad de mår dåligt,
för just vilket ändamål, att döda instinkt, insikt och intuition,
det gäller just att dränka mänskligheten i legala droger,
genom verklighetsflykt, skvalkultur och ytlighet och flärd
och helst av allt så mycket oväsen som möjligt,

så att finstämdhet och känslighet för skönhet och musik
må dränkas i kapitalistisk vinst av skval och hjärntvätt
så att alla blir bedövade och dödade i själen
så att samhället och ordningen må triumfera över människan;
men alla dessa lögners destruktiva nonsens
skiter jag fullkomligt i och vänder mig mot strömmen resolut
då jag som käring vägrar flyta med som alla andra döda fiskar.

Tomten på dekis

Vad begär ni av mig egentligen?
Att ställa upp för en ihjälkommersialiserad jul?
Att köra omkring med mina renar i en värld utan snö
där ni fördärvat hela klimatet med era utsläpp?
Att tjoa och hoa och vara glad i allt ert oväsen
av dunka-dunk och skval för överröstande av allt som låter bra
och acceptera att ni förvandlat julen till en ihjälprostitution
av allt som var gott och vackert med julen
genom all er förbannade skvalreklam,
som bara gjort mig till ett universellt åtlöje
och ständigt mera så under de senaste 50 åren?
Att vara go' och gla' när ni bara krigar och håller på,
när ert samhälle huvudsakligen ägnar sig åt social utslagning,
när julgranar knappt kan växa längre i ert försurade klimat
i alla era kalhuggna utrotningshotade skogar,
och när ni skiter i alla hospitaliserade levande begravda
och döende medan ni bara roar er och frossar
och äter vad som helst bara för att få fisa och diarréa mera?
Nej, det enda vettiga med dagens moderna julfirande
är snapsen och flaskan, glöggen och vinet,
att ni ändå är förnuftiga nog att bedöva er i all er misslyckade dårskap;
och vänta er inte några julklappar eller skorstensnedsläpp av mig,
tro inte att ni någonsin mera skall få se mig,
för jag kommer inte att göra någonting annat i jul
än bara sitta hemma och dricka.

13.

Naturligtvis hade Gerhards död varit en chock för oss och ett högst oväntat sabotage mot hela vår utredning, men vi var tvungna att gå vidare. Han hade vetat en hel del om Nina som ingen annan visste, men han hade bara levt för sin kärlek för henne, det var hans egen passion som styrkt honom i hans diktning, och allt tydde på att han egentligen förstått henne minst av alla. Han hade engagerat sig i denna gåta, men ju djupare och innerligare hans engagemang hade varit, desto mindre hade han kommit åt henne. Det hade räckt för honom att resa bort, så hade hon genast flyttat ihop med en annan. Vi hade ingenting mer att hämta av hans erfarenhet och vittnesbörd om henne. Han var död och mycket mera död, kändes det, än vad hon var.

”Vi måste lägga Gerhard till handlingarna, Lionello. Han är ett avslutat kapitel. Han har själv avslutat det mera effektivt än vad någon annan hade kunnat göra det.”

”Och ändå var han bara en ur högen,” sade Lionello. ”Han visste mer om henne än kanske någon annan, han kanske rentav älskade henne mer än jag, och ändå har hela hans digra lunta inte gett oss ett spår till hennes hemlighet och personlighet. Hon var insyltad med alla och i bråk med mer eller mindre alla, men alla älskade henne kanske lika mycket som Gerhard gjorde det. Jag är rädd att de andra friarna och älskarna vi har att undersöka kommer att ge oss lika litet som Gerhard.”

”Jag delar fullständigt din mening,” sade jag. ”Låt oss därför försöka från en annan ända. Hon kände ju även andra. Hon hade ju mycket goda vänner bland sådana som aldrig kunde drömma om att få henne.”

”Du menar invaliderna?”

”Inte bara. Hon hade också flera nära vänner bland äldre personer, några av hennes bästa vänner var fadersgestalter, som inte kunde drömma om att få henne.”

Han medgav att spåret var intressant, och vi beslöt att pröva det.

En av hennes vänner av detta slaget var en gammal polack, en musiker som för länge sedan lagt av, en judisk överlevande från Warszawaghetton som lämnat Polen som artonåring 1945 och sedan levt och arbetat i Sverige hela sitt liv först som industriarbetare på SKF och sedan som lärare i byggnadsteknik på Chalmers. Vi visste var vi skulle finna honom, då han sedan decennier tillbaka hade sina rutiner och stamkrogar.

Det visade sig att han blev glad åt att få prata om Nina. Han mindes henne gärna, och även han hade känt en sida av henne som ingen annan känt.

”Hon var mycket intresserad av mina minnen från kriget och från Warszawas sista dagar och tröttnade aldrig på att höra om hur vi som överlevt hade haft det under den svåraste tiden under den tyska ockupationen. Hon ansåg att alla hade mycket att lära sig av det andra världskrigets fasor och att det därför trots allt varit mera till godo än av ondo.”

”Vad då till exempel?”

”Jag är säker på att alla överlevande från Auschwitz skulle säga samma sak. Levande igenomkomna från detta absoluta helvete visste vi vad livet handlade om, vi kunde se det i dess rätta perspektiv och värdesätta vad som gav livet någon mening, och för oss musiker var det först och främst skönheten. Musiken hade trots allt överlevt Förintelsen, Richard Strauss komponerade sina *”Metamorphosen”*, kanske 1900-talets skönaste orkesterverk, den tyska musiken fanns kvar trots nazismens omfattande *Götterdämmerung*, vi hade lyckats med det omöjliga, vi hade överlevt som skönhetens förvaltare, och just för att det varit så extremt svårt visste vi klarare än vad kanske någon vetat i historien vad skönhet egentligen var för något och vad det var i den som var värt att ta vara på och hur den gav mening åt livet. Vår estetik överträffade genom vår luttring all skönhet som tidigare förekommit i historien. Så upplevde vi oss själva, och vi kände oss ha en mission att uppfylla, att ge denna absoluta skönhet vidare och se till att den fortsatte förvaltas och utvecklas, om inte för annat så för att i det oändliga trotsa allt fult och omänskligt, all ofrihet och grymhet, allt barbari och all råhet. Vi var kanske de högst utbildade idealister som någonsin funnits.

Och detta förstod Nina. Hon ville ta vara på det och hade egna visioner om hur hon skulle frälsa världen och bidra med bättre alternativ till de sköna konsternas förflackning, den råa populärmusikens populism, den banaliserande och förödande kommersialiseringen av all konst och välfärdens förkrossande förslöande av mänskligheten både fysiskt och moraliskt. Hon var ju expert på Chopin, den renaste

musik som någonsin komponerats, hon visste lika väl som någon överlevande musiker från Warszawaghettot vad skönhet egentligen var för något, och hon såg det som sin livsuppgift att demonstrera detta för mänskligheten. Och så klar över det hela var hon, så säker på sin sak var hon och ett sådant gränslöst självförtroende hade hon, att hon var säker på att hon inte kunde misslyckas. Jag kunde inte heller tro att hon var död när den nyheten kom, och jag vägrade gå på hennes begravning. Något sådant var inte trovärdigt. Det stämde inte med hennes personlighet."

Här var alltså en till som aldrig accepterat att hon var död.

Det var hur intressant som helst.

14.

"Vi känner ju hur många som helst som var olyckligt kära i henne, vem var inte det, men fanns det ingen alls som hon själv var olyckligt kär i?"

"Jo, det fanns faktiskt en. Hon bodde ju en tid samman med en äldre kompositör, som hon dyrkade, kanske just för att han var den ende som var fullkomligt likgiltig och oberörd av henne."

För omväxlings skull beslöt vi att undersöka detta unika exemplar av en människa som representerade den direkta motsatsen till vad alla andra representerade. Han var fortfarande verksam, han var lätt att hitta, så det var bara att köra på.

"Vad vill ni gräva upp henne för?" frågade han oss när vi träffades på ett kafé för att intervjua honom. "Hon är ju död. Varför inte låta henne vara död?"

"Ingen annan än du vill låta henne vara död. Du är den första i vår undersökning vi stött på som accepterat att hon är död. Tyckte du så illa om henne? Gjorde hon dig illa, eller gjorde du henne illa?"

"Tvärtom, vi var de bästa vänner, och ingen av oss gjorde den andra illa. Jag var helt enkelt bara inte sexuellt intresserad av henne, vilket alla andra var till förbannelse. Alla de andra gjorde henne så mycket illa de kunde. Är det därför de förföljs av så dåligt samvete att de inte vill låta henne vila i frid?"

"Men hur kunde du vara likgiltig för henne?" insisterade jag. "Hon var ju den vackraste kvinnan i staden, ingen kunde förbli oberörd inför henne, hennes väsen var det älskligaste på jorden, hon var ju bara extrem kvinnlighet med alla dess bästa egenskaper övertydliga i hennes direkta utstrålning, och ni bodde ju tillsammans, så hur kunde du vara likgiltig för henne? Inbilla mig inte att ni inte låg tillsammans."

"Naturligtvis låg vi tillsammans, men vi hade inte sex tillsammans."

Han förbluffade oss. "Vad är det för amsagor du drar? Hur kunde ni låta bli att ha sex tillsammans, om ni en gång låg tillsammans?"

"Det gick inte. Hon var för skör och mager. Dessutom hade hon ett kroniskt ryggont. Man kunde knappt röra vid henne, så kunde hon gå sönder. Hon valde mig för att jag inte kunde göra henne illa. Jag var faktiskt sexuellt likgiltig för henne, och det tror jag nästan vem som helst hade varit som alls fått se henne naken. Hon var ju bara skinn och ben, platta bröst, ingen ända, alla revbenen syntes, hon var som en mager skrika hos Dostojevskij. Jag rörde henne aldrig på det sättet. Det kan låta otroligt, men så var det faktiskt. Vi kunde bo tillsammans därför att jag förstod hur ömtålig hon var och visade den hänsynen mot henne att inte penetrera den ömtåligheten."

"Och ändå är du lika kallsinnig inför hennes kallnade lik som hon själv. Jag kände ju henne minst lika väl som någon annan av hennes älskare. Hur kan du vara

så kallsinnig, om du en gång blev berörd av hennes personlighet? Här är något som inte stämmer," invände Lionello.

"Det var väl du som identifierade henne, Lionello? Jag vet inte hur hon dog. Jag vet bara att det var ett ohyggligt vanställt lik som hittades. Alla vägrade identifiera henne utom du. Hade du inte gjort det hade jag ställt upp och gjort det, och jag lovar dig, att jag inte hade rynkat på näsan. Jag kände bara hennes ande. Kroppen var mig fullständigt likgiltig. Den anden finns kvar och lever vidare, men den kroppen glömmer jag gärna. Den var ingenting att ha."

Hans kallsinne chockerade oss och i synnerhet mig. "Ändå älskade hon dig kanske mer än någon annan."

"Hon älskade inte någon, Anders. Hon älskade bara sig själv. Hon förföljde mig med sin så kallade kärlek, men det var bara kärlek till sig själv. Jag smickrade hennes egenkärlek med att lämna henne orörd. Hon var glad i mig för att jag lämnade henne i fred. Hon var inget sexualobjekt, hur attraktiv och charmerande hon än var, och misstaget som alla de andra begick var att låta sig bli sexuellt attraherade av hennes ytliga skönhet och charm. Jag såg alltid under ytan på kvinnorna, och hos alla utom en fanns det ingenting under ytan."

"Och vad fanns det under ytan på Nina?" frågade jag.

Han förblev helt saklig. "Ingenting," sade han. "Hon var därvidlag som alla andra. Det enda undantaget från den regeln som jag någonsin känt var min moder. Ingen dam jag känt, och jag har känt många, hade samma djup som min moder. Ja, det var rena moderskänslor, men just moderskänslorna, ömheten för ett utsatt och hjälplöst barn, det svagaste liv som någonsin ser dagen, är inte bara det bästa hos kvinnan utan kvinnlighetens hjärta. Kvinnor kan inte älska, men deras bästa egenskaper kommer fram när de får vårda. Jag behövde aldrig någonsin vård, allra minst Ninas, men den vård som gavs mig som barn av min moder var nog för hela livet och det enda som alls fick mig att finna livet värt att leva, förvalta och utnyttja. Jag fann aldrig något bättre hos någon annan kvinna."

"Har du då aldrig älskat någon?" frågade Lionello.

"Jo, jag har haft mina svagheter. Jag blev lätt kär som ung – vem blir inte det? Jag begick mina misstag, men det var bara misstag, och jag lärde mig snabbt, att den farligaste fälla en man kunde gå i var att börja tycka synd om en kvinna, att känna sig skyldig att ta hand om henne för att det var synd om henne. Det är alltid det totala självbedrägeriet. Det är aldrig synd om någon människa, men alla människor tycker synd om sig själva, i synnerhet kvinnor. Och alla människor som tycker synd om sig själva är bara egenkära och aldrig värda mer än rent förakt."

"Föraktade du då Nina?" frågade Lionello.

"Nej, det var det jag aldrig gjorde, och hon var den enda jag aldrig lärde mig att förakta. Det var bara därför vi kunde leva tillsammans."

Vi ansåg inte att vi kunde få ut mycket mer av detta obeskrivliga förhållande. Vår man hade gett oss alldeles tillräckligt, och det kunde inte bli bättre. Han hade gett oss en helt annan syn på saken, som inte det minsta förde oss närmare mysteriets lösning utan tvärtom fjärmade oss från den, men som ändå gett oss betydelsefulla inblickar i denna gåtfulla kvinnas själ, som vi aldrig kunnat få från annat håll.

Vi tackade honom och gick vidare.

"Vem tror du att älskade henne mest?" frågade jag.

"Det är omöjligt att säga. Alla älskade henne mest. Man kan inte jämföra graden av deras kärlek mellan dem, för alla kommer att hävda att ingen kunde älska henne mer än varenda en av dem gjorde. Men jag tror jag vet vem som kan ha älskat henne ursinnigast."

"En psykopat?"

"Nej, motsatsen."

Vi sökte upp honom. Det var en av Gerhards goda vänner, en förlorartyp, en författare och dramatiker, som aldrig fått en pjäs uppförd och aldrig fått någonting publicerat. Ändå var han säker på att ingen kunde skriva bättre än han.

Till slut hade han givit upp och upphört med att skicka in manus till förlagen, som bara refuserade utan kommentarer i enahanda stereotypa intetsägande formler, och då träffade han Nina och greps av en överväldigande passion till henne, mest därför att hon påminde honom om hans enda syster, som var den han älskade mest i världen.

När han hörde vårt ärende sade han: "Jag kan tyvärr inte hjälpa er. Ingen hade något motiv för att mörda Nina, ty vi älskade henne alla för mycket. Vi älskade henne så mycket att vi inte ens kunde känna någon svartsjuka över henne. Vi respekterade henne för mycket, och vi visste, att hon aldrig skulle kunna bedra någon av oss med att ge sig åt någon enskild kavaljer."

"Men hon sammanlevde ju i perioder med både den och den andra," invände Lionello.

"Jo, men bara med sådana som hon kunde vara säker på att inte bråkade med henne eller förnedrade henne. Hon hade en naturlig grundläggande avsky för alla karlar som ville ha sex och tyckte att varje form av sex var det vulgäraste och banalaste som fanns. Därför var hon så avog mot mig fastän jag verkligen älskade henne uppriktigt och bara ville ge henne en äkta kärlek."

"Det ville alla," sade Lionello.

"Men min kärlek var äkta," envisades diktaren.

"Varför sade hon nej till dig då?"

"Därför att hon trodde att jag ville ha sex med henne."

"Ville du inte det då?"

"Jo, men inte på det sättet."

Han hade svårt för att förklara sig. Det var en patetisk älskare vi hade framför oss, en älskare av det allra vanligaste slaget, som förtärs av sin passion och aldrig kan kanalisera den i rätt riktning, som bara förvillas och förvirras av sina egna känslor och som från början spårar ur och inte längre kan särskilja verkligheten från sina egna fantasier. Han älskade henne verkligen med en sådan glöd att det måste skrämma henne, och därför var det kört från början. Han var redo att glömma sitt författarskap och bränna alla sina alster för att i stället helt koncentrera sig på ett liv med henne, men hon föredrog att han fortsatte arbeta hårt och anstränga sig för att komma sig fram och sätta kärleken i andra rummet efter arbetet. Hade man en konstnärlig kallelse, menade hon, måste man prioritera den i alla lägen, och med den hade ingen kärlek någon rätt att konkurrera. Därför föraktade hon honom för att han ville överge detta kall för sin kärlek till henne och betraktade hon honom som en narr, och det var han också.

"Har du börjat skriva igen efter hennes död?"

"Jag har börjat arbeta på en roman om henne, men jag får aldrig någon rätsida på den. Jag vet inte vad den egentligen ska handla om, för det värsta av allt är, att jag förlorade mig i henne så gränslöst att jag aldrig ens lärde känna henne."

Han var förlorad. Han hade förlorat sig i henne från början och förblivit förlorad. Ingenting kunde rädda honom. Han var en förlorare.

Dock tog vi fasta på den intressanta och viktiga utsagan från honom att ingen som känt henne kunnat ha motiv till att mörda henne. Jag fann detta synnerligen intressant. Hur hade hon dött egentligen? Vad hade egentligen hänt? Om allt detta visste Lionello mycket mer än vad han låtsades om, och ändå var han mycket ivrigare i att fördjupa forskningarna i saken för att få veta mera än vad jag var.

16.

Vi rycktes bryskt upp ur våra vidare forskningar och funderingar av ytterligare ett självmordsfall. Vi fick veta det först några dagar efter att det hänt, men den som skjutit sig var ingen mindre än Manfred, den sista vi hade intervjuat, den misslyckade författaren och älskaren. Ingenting hade kunnat chockera oss mera. Han hade varit vän med Gerhard, och här var nu två som omedelbart efter våra förhör av dem om Nina hade begått självmord. Dock lämnade även Manfred en brasklapp efter sig, som närmast gav intryck av att sopa igen alla riktiga spår för att i stället lägga ut dimridåer:

”Ingen bär någon skuld till min död utom jag själv. Jag har helt enkelt fått nog. Jag har aldrig lyckats skaffa mig någon utkomst, inget förlag har någonsin velat ge mig en chans, medan att skriva var det enda jag kunde, och samtidigt hotar den globala växthuseffekten förstöra hela världen medan kineserna ockuperar, förtrycker och exploaterar ihjäl Tibet, vilket världen låtit dem göra sedan 58 år och inte mer än ryckt på axlarna åt, medan vänstervågor och Kinakommunistsympatier gått i mondiala modevågor och nu hela världen tävlar om att få dela på Kinas kapitalistiska vinster. De har byggt en järnväg till Lhasa bara för att accelerera den etniska kvävningen av Tibet med kineser och för att underlätta plundringen av dess naturrikedomar, främst mineraler. Jag vill inte vara med längre i en värld som mänskligheten har fördärvat.”

Han nämnde inte ett ord om sin olyckliga kärlek, som han blivit våldsamt påmind om genom oss. Pistolen han hade skjutit sig med hade han ägt i årtal och troligen skaffat sig i lönnmord. Andras vittnesmål tydde på att han funderat på självmord ända sedan Ninas död. Därmed verkade det tyvärr troligt att vår påminnelse om henne aktualiserat den självdestruktiva kursen.

Detta var för oss ett svidande nederlag. Vi ville inte ha fler självmord som resultat av vår utredning. Våra forskningar i Ninas underliga död fick inte leda oss ner i ett träsk av självmordsutredningar.

Vi var därför närmast hågade att lägga ner hela projektet, när vi plötsligt kontaktades av Josef, en äldre humanist och lärare, som numera dragit sig tillbaka.

”Jag har förstått att ni försöker utreda omständigheterna kring Ninas död,” sade han.

”Kände ni henne? Kan ni hjälpa oss?” sade Lionello.

”Det är därför jag ringer.”

Han ville träffa oss för närmare samtal, och vi lyckades ordna ett möte samma eftermiddag på ett lämpligt kafé.

17.

Han frågade oss noga hur långt vi hade kommit i våra efterforskningar, vem vi hade träffat, vad vi hade fått veta och vilka steg vi ämnade ta, för att bilda sig en uppfattning om naturen av vår efterforskning. Han drog sin slutsats av vad han fick veta:

"Jag får det intrycket att ni söker svar på era frågor bland alldeles fel folk. Kände ni henne så litet, att ni bara går efter hennes ytliga bekantskaper? Tänk då efter vem hon egentligen var och vilka hon umgicks med! Är ni inga psykologer alls?"

Han underkände alltså hela vår undersökning på rak arm.

"Vad hade ni själv med henne att göra? Var ni hennes lärare?"

"Hon hade en fallenhet för att dras till äldre och mognare män. Hon sökte alltid efter en fadersgestalt. Vi träffades på en loppmarknad, och genom att vi hade gemensamma vänner inom socialt engagerade frikyrkokretsar kom vi att umgås en del. Samtidigt var hon alltid på jakt efter faran. Hon var öppen för allt utom för risken att ha tråkigt. Det var det enda hon konsekvent uteslöt ur sitt liv. Hon ville att alla skulle älska henne, ju fler desto bättre, men ingen fick komma henne för nära, då ett nära förhållande kunde ha ödesdigra följder för hennes psyke. Hon hade väldigt lätt för att överanstränga sig psykiskt. Alla känslomässiga engagemang reserverade hon därför helst åt musiken. Därför ville hon egentligen aldrig ha någon partner medan hon samtidigt aldrig kunde säga nej till någon potentiell älskare, som bara inte kom henne för nära eller kunde skada henne."

"Var det någon som gjorde det?" frågade Lionello.

"Ni tänker förstås på det där fyllot som hon bodde tillsammans med en tid. Det fanns fler än han. Genom stadsmissionen kom hon i kontakt med direkt kriminella element, som sysslade med droger, och det gav henne till och med en viss spänning att umgås med rena narkomaner."

"Kan ni hjälpa oss med denna utredning?" frågade jag.

"Inte mer än som rådgivare. Tänk på vem hon var, och sök reda på likasinnade. Jag tänker på hennes företräden när det gäller mode och inriktningar. Hon var ju egentligen närmast en renodlad så kallad hippie med sitt extremt långa hår, sina pittoreska munderingar, ullfodrad kashmirläderkappa, flamboyanta kjolar och så vidare. Hon umgicks gärna med pojkar av samma beskaffenhet."

"Tänker du på någon särskild?"

"Jag tänker på vissa kollektiv, till exempel det där *new age*-experimentet norr om Ljungskile och det där fria drogrehabiliteringslägret drivet av den där pingstpastorn nere i Askim. Hon var engagerad i båda rörelserna och kände alla de extremaste krafterna bakom dem, både de ledande idealisterna och de värsta urspårarna."

"Kan motivet till hennes mord ha funnits i sådana kretsar?" frågade jag.

"Det är mer än vad jag vet, men ni kan där säkert finna länkar till tänkbara lösningar på gåtan."

"Hon använde aldrig knark själv. Det är ett som jag är helt säker på," sade Lionello. "Vad skulle hon då ha med sådana människor att göra?"

"Extremismen. Hon drogs till folk som ville ha mer än medelmåttigt ut av livet. Hon var själv en ytterlighetsmänniska även om hon höll sig inom konsten och var mycket disciplinerad som konstnär. Hur dog hon egentligen? Vet ni ens det?"

"Det var Lionello som fick identifiera henne," ursäktade jag mig.

"Det var polisen som kontaktade mig," förklarade Lionello. "Det var innan jag själv blev misstänkt. De hade hittat ett illa medfaret lik som tydde på hennes identitet. Jag var den som stod henne närmast då, vilket någon visste, varför polisen kontaktade mig. Ingen annan visste något. Mordet kan ha ägt rum inom just sådana kretsar som du antyder, Josef, men jag kan inte förstå motivet. Ingen hade något

direkt emot henne, hur påfrestande hon än var, hur mycket hon än kunde provocera och göra vem som helst förbannad, och hur dålig hon än var på att samarbeta. Hon levde helt efter sitt eget huvud och kunde göra vem som helst galen av sina våldsamma svängningar, men alla älskade henne, och ingen ville henne något fysiskt ont."

"Det har alltså aldrig uppdragats något trovärdigt motiv?" frågade Josef.

"Nej," erkände Lionello.

"Så länge man svävar i det blå i motivfrågan," återtog Josef resignerat, "tror jag varken polisen eller ni någonsin kommer att kunna lösa gåtan."

18.

Naturligtvis vinnlade vi oss om att hålla kontakten med denne kloke, erfarne kultiverade lärare, och han bjöd bland annat på följande ur sin fatabur:

Lärarens facit

"Läraryrket var för mig ett kall lett av ren idealism, som i Sverige bara tvingades till haveri genom skolöverstyrelsens hopplösa robotisering genom inskränkt centralstyrning.

Jag ville undervisa i allt som jag fann det värt att undervisa i, alla ämnen som innebar uppbyggliga kunskaper, kort sagt, i alla bildande ämnen. Naturvetenskaperna var för mig tekniska och själlösa och mänskligt döda, varför jag ratade dem som ointressanta, medan all för människan värdefull kunskap fanns i humaniora: historia (den sanna historien om människorna själva), religion (människans ständiga jakt på det andliga och hennes erfarenheter därav), språk (människans kommunikationsförmåga), konster (hennes kreativitet) och framför allt litteratur (det heliga skrivna ordet om människan själv). Alla dessa ämnen mer eller mindre skrotades, avfördes, kördes över och uteslöts ur det moderna samhället, åtminstone i Sverige, allra värst i Kina, men hela världen har följt i de ledande destruktiva makternas fotspår.

Ett folk med bristande kunskaper i dessa ämnen måste bli dumma, lättare att manipulera, mera inskränkta i sin verklighetsuppfattning, mera låsta i de begränsade värderingar de har, svårare att utbilda och mera enkelspårigt hjärntvättade. Politiker har tenderat att sträva därefter och har därmed förrått sina egna medborgare och försämrat förutsättningarna för framtiden.

Enda vägen ut ur detta dilemma är att ta initiativ till självutbildning, ta avstånd från statliga och centralt styrda utbildningsanstalter och stänga av skvaldelen av massmedia.

Boken är det viktigaste av allt. All lärdom och kunskap finns i böckerna, ett folks bildningsnivå kan mätas i dess läsning av böcker, och ett samhälles kulturella standards barometer är dess förhållande till boken och den status boken gives. Numera finns dock även Internet som komplement, som därigenom är det enda positiva som hänt i kulturutvecklingen sedan andra världskrigets slut."

19.

"Jag beklagar, Lionello, men det känns som om du dolde något för mig och bedrev den här undersökningen i helt andra syften än vad du låter påskina."

"Du är bara frustrerad för att vi inte kommer någon vart."

"Naturligtvis är jag det också, men har du verkligen helt rent mjöl i påsen? Är det verkligen ingenting du vet som du inte talat om för mig?"

"Vad vill du veta?"

"Allt som jag inte vet."

"Och hur ska jag veta vad det är?"

"Du slingrar dig. Nåväl, jag ska avslöja mina misstankar. Allt i vår undersökning hittills har mer och mer lett mig in på den misstanken att Nina kanske inte alls är död."

"Jag identifierade ju henne själv."

"Och varför gjorde ingen annan det? Kunde det bevisas att det var hon?"

"Och varför skulle jag komma med dig hit hela vägen från Indien och tillsammans med dig bedriva klappjakt på mördaren och äntligen försöka få veta vem det var om jag visste att hon inte var död? Varför skulle jag ta den risken att polisen skulle få nys om att jag var här och väcka deras misstänksamhet i så fall?"

"Ingenting stämmer i den här historien, Lionello."

"Det är just därför vi undersöker saken."

"Tror du då att vi någonsin kan få veta någonting?"

"Absolut. Vi måste få veta mera än vad vi gör. Vi har många namn kvar på listan."

"Kände du de där kriminella elementen? Narkomanerna och rehabiliteringsfallen, hippisarna och bohemerna?"

"Åtminstone några."

"Har du någon aning om motivet till hennes död? Kan du ens gissa det?"

"Allt sådant är vi här för att reda ut. Det var ditt förslag, Anders. Jag kom med dig för att jag själv ville ta reda på allt vad som egentligen hände. Vi var för chockade då för två år sedan för att orka göra något. Vi orkade då inte gripa tag i några lösa trådar. Vi trodde polisen skulle klara ut det, men polisen har inte gjort någonting på två år."

"Det var för att du försvann. Du var deras viktigaste och kanske enda ledtråd."

"Därför är jag här för att åtgärda allt det som polisen inte ens försökte åtgärda. Jag vill veta vad hon egentligen hade att frukta."

"Så du vet ingenting?"

Han tvekade. "Jag lovar dig, Anders, att vi inte ska släppa detta fall förrän vi har fått veta så mycket som vi någonsin kan få veta. Jag släpper det inte förrän du släpper det."

"Då är det i alla fall mycket som du inte vet och som du vill få reda på."

"Ja."

Jag nöjde mig med det. Vi fortsatte undersökningen.

20.

Vi begav oss till den märkliga före detta sjömanskyrkan, som en förutseende präst för tjugo år sedan gått i bräsch och trotsat hela statskyrkan för att få öppna för uteliggare och hemlösa, medellösa och utslagna, då kyrkan ändå för det mesta bara stod tom och det nästan aldrig kom något folk till gudstjänsterna. Han hade fått inte bara hela kyrkorådet men hela statskyrkan emot sig, naturligtvis, och han hade nesligen förflyttats, för att kyrkan skulle få slippa befatta sig med en så pinsamt medmänsklig präst, varpå man efter hans martyrium naturligtvis så småningom kommit på bättre tankar och funnit, att han faktiskt hade haft rätt, varför man då,

efter tio år, tog sig före att omorganisera just denna speciella avsides liggande och illa beryktade kyrka till allmän asyl för sådana som samhället inte hade något utrymme för och ville bli av med.

Sedan dess hade verksamheten här utvecklats med så goda resultat, att hela staden börjat betrakta denna förut så föraktade och förkastade kyrka med nya och beundrande ögon. Här förekom rehabiliteringsprogram för både alkoholister och narkomaner och andra missbrukare, spelmissbrukare, arbetsnarkomaner, kriminella och inte minst dårar. Särskilt utbredd var just alkoholistrehabiliteringen, här förekom gruppterapier varje dag som i regel var framgångsrika, samtidigt som de var så liberala, att ett fyllo när som helst fick lämna gruppen om han ville börja dricka igen, vilket inte hindrade att han var hjärtligt välkommen tillbaka om han ville försöka hålla sig nykter igen. En storartad tolerans var den gemensamma faktorn för alla hjälpverksamheter här, som nästan helt låg i händerna på ett halvt dussin ovanligt högt mänskligt framstående präster, både manliga och kvinnliga.

Hit tog mig Lionello med för att vi skulle få kontakt med några av de mest betänkliga element som Nina stått på intim fot med. Prästerna var väl medvetna om vad som försiggick, de förstod mer än väl att Lionellos inkognito måste bevaras om vi alls skulle kunna bedriva vår efterforskning, och den förståelse som vi bemöttes med här var förvånande, i synnerhet från alkoholisterna och narkomanerna.

De hade alla älskat Nina. Den saken var klar. Varenda en av dem stod så långt fjärran från ett motiv till att vilja beröva henne livet som någon kunde komma. Somliga grät när de påmindes om henne. Det var rörande. Det stod nästan klart för oss från början att hon verkligen hade haft alla sina bästa vänner här, bland dessa av samhället ratade och missbrukade människor, dessa strandade vrak som ändå klamrade sig fast vid livets vrakspillror, dessa förstörda liv som överlevt sig själva, dessa patetiska, ibland vämjeliga, ibland förvånande genialiska, alltid originella och djupt mänskliga asociala utstötta parias. Hon hade aldrig funnit ett riktigt hem i Sverige och aldrig kunnat förlika sig med det hårda, systematiserade, kategoriska och skyggslappsfyrcantiga byråkratiskt fördärvade Sverige, men här bland dessa andra som råkat illa ut för dess omänsklighet hade hon funnit vänner och ett hem.

Jag förstod nästan genast att vi egentligen ingenting hade att hämta där, då det inte fanns en själ bland alla dessa förlorade liv som ens haft den minsta onda tanke emot henne. Vi fick dock några tips som vi tog vara på.

Däremot hörde Josef av sig igen, när han hittat några papper som han fått från Nina och bevarat men glömt var han lagt undan dem. Han hade dock sökt dem då han påmints om henne genom sin kontakt med oss och slutligen funnit dem. De visar en helt annan sida av Nina än vad vi lärt känna tidigare och vittnar både om hennes oförsonlighet gentemot det hårda samhället och om hennes säregna språkbegåvning – hon kunde lära sig vilket språk som helst bara genom att höra det, och svenska hade hon behärskat nästan fullkomligt efter bara något år.

21.

”Vänta bara!

En bräcklig mamsell ifrån Wasa
blev till sin utomordentliga fasa
gift i ett främmande land
och slagen av samhällets hand

till ett skarn som fick allting att rasa.

Politikerdiarré

Politiker har ingen heder
där de gormar ifrån sin kateder
och bara spyr nonsens
som om de fått rännmens
och kräver blind lydnad med eder.

Knölarnas promenad

En arg ung dam ifrån Gränna
fick alla gamånger att rånna
hysteriskt som idioter
för att få sina kvoter
i hennes sköte att bränna.

Giftiga tanter

Under belägring en tant
hemsökte av en usel fjant
som med våld svor henne till tystnad
för att maskera sin lystnad
och kräva med henne som pant
mer makt som politiker – men slant,
för han var och förblev blott en fjant.

Jag vet det!

Nej, det kan jag inte avslöja,
nu måste jag tveka och dröja
med att draga fram denna löja
där han bakom skrivbordets slöja
tror sig komma undan med allt
som han dolt under bordet helt kallt
som en annan som stickat en tröja,
men förr eller senare avslöjas allt.

Den etablerade sanningen

Grovhuggarlater i riksdagen
brukar belönas med avdragen,
annars så finns ju fallskärmsbidragen
medan man skär ner på socialbidragen,

då ingen magnat vill bli dragen
vid näsan – så blir endast populasen bedragen.

Svartskallar

Ingen vill väl jobba svart,
det var ju aldrig så smart
då det var emot lagen
och man kunde bli tagen
för mindre och det rätt så snart
efter svåra konkursen
som tvingat en in på den kursen
att för att blott klara sin skatt
nödgas arbeta svart.

Fuck you!

Tro inte att jag alltid älskat er,
käraste svinbyråkrater,
för er så välsignade tröghet
som går hand i hand med er slöhet
som tillkommer er i er höghet
då ni bara lever på era later.

Rakare språk torde erfordras

Det var Tage Danielsson som i sin fromhet
omvandlade myndighetsbegreppet överhet
till mera rakt språk som övermakt
som mest var bra på ren slakt
av allt som blott luktade mänsklighet.

Den levande begravdas röst

Man ska bara lyssna, inte tala,
bara passivt emottaga, inte tänka,
bara vara tyst och snäll och ej agera,
inte säga vad man tänker och helst inte tänka själv,
bara acceptera allt och låta allt passera,
och därför har all världen alltid gått mot undergången,
ty det är politiker som alltid styrt den
desto bättre ju mer tyst opposition
mot undergången genom ren passivitet.
Ty den som gjorde något, tänkte rätt och sade vad han tänkte
blev alltid desto mera tystad ju mer rätt det var
och desto mera effektivt begravd uti likgiltighetens kista.

Det finns ingen mera effektiv begravning
än den av allting levande
som råkar veta med sig att ha rätt.

Lärare är till för att förr eller senare ge upp

Låt mig inte vara bitter
Låt mig bara säga som det är
Om det är bittert så beror det på din egen smak
Det är inte mitt fel att allt är så som det är
Tvärtom, den genomsådande är oskyldig,
ty den som ser försöker göra något åt det,
och förintar sig mot ignoransens pansarmur av dumhet
som har inget mer att säga till försvar för sig än "Jaså?"
och begriper ingenting
och fortsätter att bromsa allt ihjäl
till imploderande förstoppning,
ty endast omfattande naturkatastrofer
har någonsin förmått ge mänskan
någon lärdom alls – som hon då genast glömt.

Pinsamt dödsfall

En bitter tant gick ur tiden
och hade ansetts rätt så vriden,
men när en och annan fick spader
som inte gjort den tanten gläder
så undrade man: Vad i friden
gick åt denna djävulska tiden,
när alla for ut i tirader
och drog sig ur striden
baklänges i långa rader
när tanten utspökad i siden
förbannade sina bravader
och alla som sett henne i den,
den uttjänta sviden
för nattbruk av siden.

Politiskt manifest

Överhetseländets självmordskurser i retrodestruktivitet
typ obligatorisk depressivitet (annars passar man inte in i systemet)
framtingar sjukskrivningstvång i ständigt tilltagande anonymitet,
då tjänandet av pengar med lagliga medel inom välfärdssamhället
visar sig förödande i längden

genom skatteplikens automatiserade överdrifters absurditet.
Alltså måste alla svartjobb göras vita
innan folkhemmet kollapsar även i praktiken
utom som det redan gjorde från början ur alla mänskliga synpunkter –
utom den politiska likriktningens, som ju alltid är omänsklig.
Politiken bara är sådan och har alltid varit det.
Det är ett universellt axiom och syndrom.
Vilken idioti som helst är mänskligare och sundare.

Förlagspolitik

Enligt uppgift publicerar ett etablerat resursrikt förlag mindre än 1% av den manusflora som strömmar in.

Det betyder att mer än 99% av alla författare på svenska refuseras och förblir refuserade och aldrig kommer ut.

Alla dessa begravs levande av förlagsvärlden.

Vilka är alla dessa?

Romantiska poeter.

Historiska romaner.

Överkursförfattare (med alltför stort ordförråd, alltför avancerat språk, alltför långa meningar eller alltför tidlöst innehåll). Hit hör alla överkvalificerade författare, vilka tydligen är de flesta.

Alla författare som med någon enda mening kan tänkas kunna såra någon annan människa, läs etablisseman. Hit hör naturligtvis nästan alla.

Sanningssägare, avslöjare och analytiker som träffar alltför mitt i prick och därför upprör.

Alla författare som har någon invändning mot något i samhället. (Vem har det inte?)

Alla negativa, anarkistiska och socialkritiska tendenser är uteslutna från början (med undantag för sådana som uppvisar tillräckligt mycket sex och våld).

Vilka är då undantagen, som trots allt släpps igenom nålsögat? Svaret är enkelt. Alla dom som garanterat säljer.

Kort sagt går all förlags- och utgivningspolitik i praktiken ut på att bortse från allt som över huvud taget luktar kvalitet medan det enda som ges någon uppmärksamhet alls är säljbarheten. Därför domineras alla genrer av sex och våld, för det säljer.

Resultatet är dock det betänkliga, att all litteratur skrotas och icke gives någon chans medan bara dagsländor tillåts leva, och det spelar ingen roll hur kort deras livstid blir, bara de ger pengar för tillfället.

Huvudansvaret ligger dock inte hos förlagen utan hos kulturpolitiken, som inte existerar när det gäller förfördelad kvalitet.

Det som ingen vågar skriva om

Gamla testamentets profeter blev itusågade, slängda ner i brunnar, fick sina tungor uttryckta med glödande tänger, sattes i lejongropar m.m.

Idag nöjer man sig med mobbning, ju tystare, desto effektivare och bättre.

Effektivast är den automatiska mobbningen, som ingen är medveten om.

Allt som inte passar in förpassas till den automatiska mobbningspraxisen.

Ex. en fattig som inte kan försvara sig, som polisen jävlas med och anmäler för en struntsak som leder till åtal och straff och ruiner, bara för att hon var oskyldig och inte kunde försvara sig. De flesta juridiska s.k. "skitfall" handlar om detta. De begravs levande genom automatisk mobbning.

Men det värsta av alla brott är att våga säga sanningen, till exempel att våga påstå att konsekvensen av växthuseffekten faktiskt är utomordentligt kriminaliserande för hela mänskligheten, som måste framstå som en vidrigare skadeinsekt än någon förödande gräshoppsvärm, då faktiskt människorna idag är fler än några samlade gräshoppsvärmar och mycket glupskare och mer skadliga för allt naturligt liv i världen, då ju människorna milt sagt håller på att döda och uppsluka allt liv på planeten.

Domedagsprofeter som råkar ha rätt avfärdas genast.

Men jag är ingen domedagsprofet utan bara en ensam kvinna mot hela mänskligheten, som vågar ta allt fritt liv i naturen i försvar mot hela mänskligheten.

Och fastän detta är förnuftigt gör jag det inte av rent förnuft utan bara av intuition, då jag fattar (utan förnuftigt resonering) att enda hoppet för allt liv och för människans framtid är att ta naturen i försvar mot människan.

I konsekvens därmed måste jag som en annan kirurg även fatta den ståndpunkten, att om patientens liv skall kunna räddas måste man avlägsna parasiterna/cancern/hjärntumören, även om det inte går att avlägsna tumören utan oöverskådliga skador för hjärnan.

Parallellen är, att om mänskligheten skall kunna överleva, måste man bli av med en stor del av mänskligheten, eller åtminstone en stor del av hennes levnadsstandard.

Men sådant får man inte säga, för då säger man sanningen, och då förpassas man automatiskt till systemet för tyst effektiv mobbning genom begravning levande genom total förträngning och ignorerande av allt obehagligt sanningsprat.

I litterära sammanhang kallas det ihjälrefusering.

Myndighetsdefinition

Myndigheter utmärker sig för att trampa ner alla svagare, och ju svagare, desto bättre, desto effektivare trampningar och förnedringar.

En myndighet som inte trampar ner de svagare är inte myndig och gör inte skäl för sitt namn. Därför måste den hela tiden vara på jakt efter tillräckligt svaga att trampa ner.

Socialbidragstagare hör till de svagaste, då de i själva verket är tiggare som måste blotta sig och förnedra sig för att överleva. Dem älskar myndigheter att trampa ner, i synnerhet ensamstående kvinnor som inte kan försvara sig. Är de då dessutom konstnärer är det ännu tacksammare. Sådana kan lugnt vägras socialbidrag, i synnerhet om de inte kan klara sig själva, saknar sinne för ekonomi och har någon sjuk anhörig att ta hand om. Gefundenes Fressen! Slå ner dom och klå dom! Dom bara ljuger! Dom har det aldrig så eländigt som dom presenterar sina bevis för att de har! Mänskligt lidande är för myndigheterna bara till för att ökas. Lagg sten på börda på alla som dignar under omänskliga bördor! Kan de bära så tunga lass kan de bära mera! Det är vår plikt som myndighet att slå ner dem! Vi får ju inte vara undfallande.

Så fungerar det omänskliga mänskliga samhället. Gör slut på alla myndigheter och överheter och övermakter, och först då kan världen bli mänsklig igen.

Det är inte anarki. Det är rent logiskt humanitärt tänkande.”

22.

Dessa märkliga fragment beredde oss många fler frågor än de gav oss det minsta svar på gåtan Nina. Hade hon verkligen skrivit dessa dikter och kåserier själv, utan att ha svenska som modersmål? Det kunde jag inte tro. Jag ställde Josef mot väggen i denna fråga, och han medgav, att de utgjort hennes skrivövningar i svenska. Han hade varit hennes lärare och rättat henne, och nästan allt hade hon först skrivit på engelska eller åtminstone inte utan engelsk-svenska lexikon. Därmed var det svårt för att inte säga omöjligt att säga vad som var Nina och vad som var Josef i detta. Det var Ninas personlighet men Josefs språk, var den mest troliga slutsats jag kunde dra.

I kyrkan för de utstötta förekom det en blind äldre man som varit Ninas förtrogne. Jag blev särskilt intresserad av honom, kanske i synnerhet då Lionello helt avrådde mig från att ha något med honom att göra. Han hette Steven och var ursprungligen skotte och hade en del svårigheter med svenska språket fastän han bott så länge här, men jag gav mig inte.

Min besvikelse blev därför total, när han, fastän han tydligen stått på närmare fot med Nina än någon annan i den församlingen, nekade blankt till att alls diskutera Nina. Det enda han ville yttra alls i hennes ärende var ett namn: Arthur. Ville jag veta något skulle jag kontakta Arthur.

Vem var då Arthur? Med onda förningar vågade jag ändå ge namnet till Lionello, som genast blev tyst som graven. Om han visste vem Arthur var vägrade han berätta någonting om det.

Därmed stod jag för första gången helt ensam på bara mina egna ben i denna undersökning. Lionello hade plötsligt gett upp allt vidare samarbete.

Desto intressantare skulle det bli att fortsätta ensam. Dock gav jag mig inte så lätt.

”Varför vill du inte prata om Arthur?” provocerade jag Lionello.

”Jag skulle inte rekommendera dig att ha något med honom att göra.”

”Alltså känner du honom.”

”Ja, han är okänd.”

”Varför?”

Lionello suckade. ”Han hörde till de första stora pundarna här i staden. Han gjorde sig känd för att organisera de stora kravallerna på 70-talet. Han var polisens och ordningens fiende nummer ett och försörjde sig i många år på att, som han menade, ’upplysa’ och ’frälsa’ ungdomar med narkotika. Han var väl den främsta förföraren och värvaren av knarkproselyter här på hela 70- och 80-talet. Sedan började han resa regelbundet till Indien och lyckades få sig förtidspensionerad, och sedan dess har han levt billigt men gott och bara haft droger som extraknäck.”

”Och varför vill du inte att jag ska träffa honom? Vad hade han med Nina att göra?”

”Om han får veta att jag är här är risken att han förråder mig till polisen.”

”Varför?”

”Han och jag var alltid mördande konkurrenter.”

”Om vad?”

”Fråga inte så dumt. Du kan väl gissa.”

”Om Nina?”

"Bland annat."

"Känner ni varandra från Indien?"

"Nej, vi träffas aldrig i Indien, fastän han reser dit lika regelbundet som jag, men han reste dit först. Numera reser han bara till Goa, medan jag ju bara håller mig till bergen."

"Hur lärde Nina känna honom?"

"Du frågar för mycket. Ställer du honom samma frågor ska du få se att du får veta ännu mindre än genom mig."

Här fanns mycket att hämta som jag dock förstod att jag fick hämta ensam. Lionello hade uppenbart dunkla motiv för att inte hjälpa mig komma till rätta med Arthur.

23.

Han bodde högst upp på Allmänna Vägen 3 B, ett pittoreskt gammalt hus, där det bara tycktes bo gamla original. Jag tog en chansning och gick dit ensam och ringde på. Han öppnade. Vilken tur jag hade!

"Arthur?" frågade jag individen som öppnade.

"Ja. Vem är du?"

"Jag kommer från Lionello."

"Jag vet. Det är du som undersöker vem som mördade Nina tillsammans med Lionello."

"Så du vet att Lionello är här?"

"Det vet alla."

"Han var rädd att du skulle rapportera honom till polisen."

"Ingen risk. Det behövs inte. Polisen struntar gärna i honom. Men kom in. Du vill väl fråga mig vem som mördade Nina." Det var något av ett illa dolt hån i rösten.

"Inte bara. Det är mycket annat jag vill veta också. Varför, till exempel, ville Lionello inte att jag uppsökte dig?"

"Det förstår jag mycket väl. Vi står för nära varandra för att kunna tåla varandra."

"Nå," sade jag när jag fått slå mig ner i en rymlig gammal maläten fåtölj i hans överbelamrade, slarviga, smutsiga och sjaskiga men trivsamma lilla hem, "vad vet du om fallet Nina?"

"Vad vill du veta?"

"Helst varför hon mördades och av vem."

"Lämna henne i fred. Låt henne vara död. Det var vad hon själv ville. Hur mycket har du fått veta?"

"Ingenting."

"Kom igen. Något har du väl fått veta. Ni har ju snokat omkring i hela stan."

"Det intressantaste var några dikter och kåserier som hon själv hade skrivit tydligt ihop med sin lärare."

"Då vet du att hon kom i klammeri med nästan varenda myndighet i Sverige. Hon var expert på att göra alla överheter till sina fiender. Det var hennes enda problem här."

"Inte med alla älskarna?"

"Jo, det också."

"Men vem hade motiv till att döda henne?"

"Det kommer vi aldrig att få veta. Mordet tystade alla bråkstakar och potentiella mördare och fick myndigheterna att omedelbart lägga ner ärendet. Hon är död. Låt henne vara död."

"Flera av hennes älskare menar att hon fortfarande lever och tog livet av sig i den uppfattningen."

"Jag vet. Stackars Gerhard. Han accepterade aldrig hennes död. Har inte Lionello berättat något om mordet?"

"Det lär ha varit väl magstarkt för de flesta."

"Hon fiskades upp ur Rosenlundskanalen alldeles ohyggligt illa medfaren. Du känner väl till Rosenlund? Det är där alla hororna går. Ibland hittar man dem knivstuckna eller strypta i kanalen. De går dit för att riskera livet för att få ett ligg för att kunna överleva och kanske få en hacka över till att kunna fortsätta med sitt yrke genom en knuff framåt med en bedövande och förlösande heroinspruta. Det är den som kostar pengar och som håller dem fast i den onda cirkeln av prostitution."

"Vill du säga att Nina var prostituerad?"

"Nej, det var hon aldrig. Hon gjorde allting gratis. Hon var en helt annan sort. Hon klarade sig utan något som helst beroende. Hon tog aldrig knark och drack aldrig något starkare än vin. Hon inte ens rökte. Därför kunde hon leva på ingenting, därför blev myndigheterna så misstänksamma mot henne för att hon aldrig uppvisade någon svaghet eller något beroende, därför satte de åt henne då de misstänkte att hon arbetade svart, vilket hon inte alls gjorde. Hon åkte ju på turnéer ibland men vanligen gratis. Hon behövde inte pengar. Vad hon behövde var frihet. Därför band hon sig aldrig till någon kille, därför ville hon aldrig gifta sig och skaffa sig det lagliga skyddet och tryggheten, det enda hon behövde var att få vara fri i sin musik och sitt skapande. Hon älskade alla, och alla älskade henne, men ingen kom någonsin åt henne, och de som försökte råkade bara illa ut."

"Du skulle berätta om mordet."

"Hon hittades både strypt och med halsen avskuren. Det var ett rep runt den avskurna halsen. Ansiktet var massakrerat. Det var bara en blodig massa, och håret hade mördaren skurit av. Det var bara testar kvar av hennes långa vackra mörkblonda hår."

"Hon var visst berömd för sitt hår."

"Det var det vackraste håret i staden. Hon var inte för blond och inte för mörk. Hon var blond men mörkt blond utan att vara brunett. Hon var mörkblond men mera blond än mörk. Det var en mycket behaglig färg, liksom beige mellan vitt och gult, det låg en sordin över hennes mjuka hårfärg, som gjorde att man aldrig glömde dess skiftande färgers mjukhet. Och just det hårets skönhet hade mördaren gjort lika mycket för att förstöra som det vackra, fint utmejslade ansiktet i tydlig total psykopatisk hysteri."

"Du behöver inte berätta mera. Så mordet skulle tyda på att det var en vettvilling som begick det?"

"Minst. Han hade fortsatt rådbråka henne långt efter att hon var död."

"Och ingen som kände henne kunde ha gjort något sådant?"

"Nej."

"Varför blev då Lionello misstänkt?"

"Därför att alla anklagade honom. De betraktade honom som ansvarig då han stått henne närmast. De krävde att han skulle ta ansvar för vad ingen kunde ta ansvar för då ingen ville göra det. Det blev för tungt för honom. Därför stack han."

"Hjälpte du honom till Indien?"

"Delvis, ja."

"Han råkade nämna att du också gjort honom äran stridig om att få ta hand om Nina. Var du också hennes älskare?"

"Aldrig. Hon hade aldrig någon älskare."

"Vad??!!"

"Det kan låta förvånande, men fast hon gick i säng med vem som helst hade hon aldrig sex med någon. Det var så hon fungerade. Hon var fri även från det behovet och beroendet."

"Så vad hade du att göra med henne?"

"Hon avundades mig mina resor till Indien och ville följa med. Det hade varit för tufft för henne. Har man inte varit där förut och kunnat vänja sig vid bakteriefloran där kan man råka ut för precis vad som helst, och då är det vanligen drastiskt. Det ville jag inte utsätta henne för. Jag bad henne vänta, men hon envisades. Så kom mordet emellan."

"Var du här då eller i Indien?"

"Jag var kvar här."

"Hur långt efteråt stack Lionello?"

"Efter bara några veckor."

"Och du?"

"Efter en månad."

"Och ni har aldrig träffats där?"

"Jag var den som brukade resa dit först av oss. Jag kunde hjälpa honom med några kontakter. Det var allt."

"Vad då för kontakter?"

"Folk som kunde hjälpa honom till rätta."

"Till exempel John Westerberg?"

"Hur känner du honom?" Han verkade alarmerad.

"Jag har bara hört talas om honom. Den där läraren tycks ha känt honom."

"Josef?"

"Ja."

"Vet Josef något om Nina?"

"Inte så mycket som du."

Han verkade lättad.

"Vet du något mera?" fortsatte jag, då han tydligt dolde något.

"Jag vill inte belasta dig med onödiga upplysningar. Om du vill ha närmare uppgifter om något särskilt, så kom tillbaka. Hälsa Lionello, att jag inte har något emot att träffa honom, och att han ingenting har att frukta från min sida. Vi sitter i samma båt."

Han betonade det sista.

Jag nöjde mig därmed. Han var tillgänglig, och vi kunde fritt intervjua honom när som helst. Det var goda nyheter.

Lionello var spänd på att få höra så mycket som möjligt om mitt samtal med Arthur. Dock tycktes det inte vara samma goda nyheter för honom som det var för mig.

"Det var två saker som förbryllade mig i mitt samtal med honom," sade jag. "Det första var, att jag skulle låta Nina vara död och att hon själv ville ha det så. Menade han att hon ville dö?"

"Hon fick ju bara problem här i Sverige. Hon förföljdes av galna älskare, och myndigheterna gjorde allt för att sabotera hennes liv. Tillsammans blev det kanske två hundkoppel för mycket för henne, som ansatte henne från två håll samtidigt."

"Skulle vi då ge upp jakten på hennes mördare, för att hon eventuellt bara lät honom ta livet av henne?"

"Jag är lika ivrig att få alla hennes förföljare kartlagda som du, Anders, och kanske vi den vägen kan hitta fram till den avgörande. Vad var det andra?"

"Han blev konsternerad när jag nämnde John Westerberg."

Han blev nästan lika konsternerad.

"Känner du honom?"

"Bara genom Josef, som haft en del med honom att göra. Vet Westerberg något om fallet?"

"Absolut inte. Vad skulle han veta?"

"Ändå visade du nästan samma reaktion på hans namn som Arthur. Vad vet han om er som väcker ert alarm?"

"Ingenting." Han ljög. Det syntes på honom, och han visste att det märktes att han ljög. "Vad tänker du göra härnäst?"

"Jag måste träffa Josef igen."

"Josef vet inget mer om Nina."

"Nej, men han kan veta något annat."

"Nåväl, gå till Josef. Själv måste jag tala med Arthur."

"Han är hemma nu."

Och han gick direkt till Arthur. I ljuset av vad som sedan hände kan jag tänka mig att deras samtal gick till ungefär så här:

Lionello: "Anders har sökt upp Josef. Det är möjligt att han vill ta kontakt med John."

Arthur: "Ingenting kan hindra honom i så fall. John är fullkomligt öppen och hederlig."

"I så fall kan han få veta hela historien."

"Än sen?"

"Då kommer han att ställa frågor."

"Och då ska han få svar på dem. Varför kom du hem, Lio? Du visste väl vilka risker du tog."

"Jag måste få veta läget i staden. Jag måste få veta hur mycket folk visste och vad som sades."

"Risken du tog med att komma hit var att hela saken skulle bli känd. Frågan är om vi alls kan avstyra det nu längre."

"Anders är ingen skvallrare. Han måste väl fatta att hålla tyst om han får veta för mycket."

"Det är ditt risktagande, Lio. Ingen visste här vad som hände utom du och jag."

"Och dina hejdukar."

"Du menar de som hittade henne och friserade henne."

"Ja."

"De vet ingenting. De visste ingenting från början och har glömt allt genast. Mina Bandidos är lika tysta som graven."

"Och om vi måste tysta Anders?"

"Han tystnar nog själv. Det gör alla som får veta för mycket."

25.

Josef var lika tillmötesgående och förbindlig som alltid. Han var hjälpsamheten själv och ville gärna ge mig John Westerbergs elpost-adress, som han haft sedan länge. Men kuriöst nog gav han mig en annan nyckel först:

"Innan du kontaktar Westerberg borde du tala med en viss Marcus som står Westerberg mycket nära."

"Hur träffar jag denne Marcus? Vem är han?"

Marcus var tydligen en dramatiker av något slag som dock mest sysslade med översättningar, korrekturläsningar och redigeringar i brist på dramaturgisk anställning. Han gav mig exakta instruktioner om hur jag skulle finna honom.

Även Marcus var en Indienresenär, och en av hans starkaste magneter i Indien var just denne John Westerberg, som han känt i nästan 30 år. De var nästan som kusiner eller fosterbröder och hade samarbetat ett antal år litterärt i olika engagemang för tibetanernas sak. Marcus var dock fast stationerad i Sverige och väl insatt i hur samhället fungerade. Han förklarade utförligt för mig sin tolkning av Ninas situation.

"Detta är ett mobbningssamhälle där alla mobbar varandra som alls har någon fot i samhället. Det är vad samhället lever på. Det är ett enda stort kottteri alltsammans där alla intrigerar mot varandra och i synnerhet mot dem i högre ställning - så fort man kommer in med en fot i samhället gäller det att oavbrutet bearbeta dem som sitter över en med ryktesspridning och bakdanteri. Det är avundsjukan som regerar och bestämmer allt. Har man pengar kan man klara sig, ty då kan man alltid betala sig ut ur obekväma situationer och landa mjukt och till och med köpa sig vänskap och förbindelser. Men är man fattig har man ingen chans, och då är kvalitet det sämsta man kan ha att försöka vifta med, ty någon kvalitet finns inte i samhället och får inte finnas, då allt bara bestäms av tillgång och efterfrågan, att göra sig hörd över alla andra och kunna köra över så många som möjligt. Man måste vara en integrerad del av systemet från början - annars släpps man aldrig in, ty det etablerade samhället består bara av stängda dörrar.

Är man då en kvalificerad konstnär som lever för sina ideal blir man utskrattad, avhånad och mer eller mindre våldtagen. Nina var en sådan, en grön jungfrutalang av osedvanlig begåvning, som bara lyckades ge gratiskonserter för att hon spelade så bra. Vacker kvalificerad musik betalas inte i Sverige, medan etablerade kompositörer lever på att anställda yrkesmusiker tvingas framföra deras artificiella katzenjammer utan en enda ren ton. Nina genomskådade allt detta och trodde först inte att det var sant som hon uppdagade i det helt byråkratistyrda kottersamhället, varför hon tog upp saken med mig. Jag berättade om mina erfarenheter inom teatern. Alla nya pjäser refuseras blankt, då bara redan etablerade pjäser gäller, hur depressiva, tråkiga och sjuka de än må vara. Redan Christopher Marlowe, den som verkligen skrev Shakespeare, tvingades under jorden på ett tidigt stadium för att alls få kunna fortsätta ägna sig åt dramatik, tvingad till att avstå från namn, ära och ryktbarhet av politiska avundsintriger. Jag har själv skrivit 185 pjäser av alla slag, från farser till blodiga tragedier, från trilogier till enaktare, och har aldrig fått en pjäs antagen, i

bästa fall mottagen utan kommentar eller vidare åtgärder. Kulturkvaliteten har körts över av etablissemangets kommersialism och är i det närmaste död och kan bara fortsätta leva underjordiskt eller i landsflykt, som Bo Cavefors, landets främsta bokförläggare, som tvingades i landsflykt av en skatterazzia som ruinerade honom. Det finns många sådana exempel. Även Ingmar Bergman tvingades i landsflykt av myndigheterna. Det är den sköna nya världen av år 1984 som satts i oomkullrunkeligt system av alla de okvalificerade, omdömeslösa och smaklösa som parasiterar på det för att därmed få trycka ner alla andra.

Kontakta du Westerberg och hör om han vet vad som hände med Nina sedan. Efter att jag belyst samhället för henne sågs hon aldrig mer i detta samhälle. Hon blev uppskuren av samhället när hon inte passade in i det. Kalla det en tillrättaläggning av en omöjlig konstnär.”

Sade Marcus och fortsatte försvinna in i sin dator. Det var allt han hade kvar av sin levande begravda teaterkarriär.

26.

I mitt mail till John Westerberg, eller, som han hette på svenska, Johannes B. Westerberg, ty han var trots allt svensk, följde jag Josefs instruktioner till punkt och pricka. Josef betydde tydligen något alldeles särskilt för honom, ty han bad mig enkom hälsa från *Josef Weiser*, som var hans fulla namn.

I ljuset av vad som senare kom fram måste jag här tillfoga den lilla pusselbiten om Magda, en flicka från Räddningscentralen som var en av de strandade musiker Nina försökte ta hand om. Denna Magda hade fått med allt i sin Golgatavandring genom myndigheternas gatlopp. Magda hade blivit ensamstående moder med ett barn, hon hade tvingats till prostitution och åtalats för detta, polisen hade förföljt henne, hon hade utsatts för taxeringsmyndigheternas inkquisition och skönstaxerats för att dessa myndigheter inte kunnat tro att Magda kunnat leva på så litet som hon faktiskt gjort och uppgivit, vilket gett henne årliga påtvingade hembesök av Kronofogden, som aldrig funnit något hos henne att mäta ut, varför de årliga tvångspåhållningarna fortsatt i det oändliga, då hon aldrig kunnat betala något av de pådyvlade skulderna som påhittats av en byråkratis automatiska förfarande med sådana som hon, och slutligen tvingats stärka sig med heroinsprutor för att kunna stå ut med pressen och kunderna, vilket lett till att hon blivit heroinist.

Hon hade börjat som violinist men aldrig fått någon anständig anställning, varför hon börjat spela på jazzklubbar och den vägen hamnat in på nödvändiga extraknäck genom tillfällig prostitution, som blivit framgångsrik och stadig. När hon träffade Nina hade hon inte tagit ner violinen från sin vägg på tre år men samtidigt vägrat pantsätta den, då hon en gång begått misstaget att se sig tvungen till att göra detta, varpå hon just då, utan sin violin, missat ett gyllene tillfälle till bättre anställning.

Det enda Magda mera orkade göra när hon träffade Nina var att ge upp. Det vägrade Nina låta henne göra, och hon tog sig an den olyckliga kollegan med en moders och äldre systers varmaste tålmod. Magda var nästan galen av sorg och förtvivlan redan och tillbringade större delen av sina dagar hejdlöst gråtandes, så där var mycket för Nina att trösta.

Jag nämner detta för att Magdas violin kom att få en viss betydelse för Ninas fall. Nina spelade nämligen också violin utom piano.

Så här löd mitt mail till John Westerberg:

"Broder, vi känner inte varandra, men vi har gemensamma bekanta, av vilka två är en viss Lionello Vecchio samt Josef Weiser, som ber att få framföra sin hälsning, i hopp om att en sådan mände bidra till att du kunde hjälpa oss. Problemet gäller en viss dam vid namn Nina Belfrage, som fick ett olyckligt slut här i Göteborg för två år sedan utan att mordet på henne någonsin kunnat lösas. Den som stod närmast henne när det hände var vår vän Lionello, kallad Lio, som kort efter mordet begav sig till Indien och förblev där, varunder han fick någon hjälp med sin bärgning genom dig, enligt hans egen uppgift. Helt oväntat stötte jag ihop med Lio när jag själv senast befann mig i Dharamsala, varvid vi båda överväldigades av gemensamma minnen av denna Nina; och jag lyckades övertala honom att komma med mig tillbaka till Göteborg för att äntligen försöka utreda vad som egentligen hände. Jag har förstått att även du varit i Göteborg och har försänkningar här genom framför allt en viss dramatiker vid namn Marcus Borenstein. Det var Josef Weiser som rekommenderade mig att först intervjua Marcus innan jag kontaktade dig. Marcus var förvisso hjälpsam och tillhandahöll värdefull information som dock inte kunde föra oss närmare mysteriets lösning. Om du nu råkar veta någonting alls om fallet, som vi kunde ha nytta av, vore även den absolut minimalaste hjälp av oöverskådlig betydelse, då vi hittills bara lyckats finna fallet ännu mörkare än vad det redan var.

Med vänliga hälsningar,

Anders Lavmyr."

Naturligtvis bekände jag för Lio vad jag gjort, och han kontaktade genast Arthur. Med någon iver, som jag undrade vad den kunde betyda, insisterade de sedan på att vi skulle mötas alla tre. "Har något hänt?" frågade jag.

"Nej, ingenting har hänt, men vi vet vad som har hänt, och det är lika bra att du får veta det också. Annars får du ändå veta det genom Johannes."

Jag nästan kände hur isberget började lossna från glaciären och bävade inför vad som kunde bli en lavinartad kalvning.

Arthur kom och var förbindligheten själv. Han log och var på gott humör och lyste av vänlighet på ett sätt som jag inte sett ett spår av förra gången vi träffats. Även Lio verkade ovanligt godmodig.

"Vad föredrar du?" frågade Arthur. "Vill du veta, vad du annars kommer att få veta genom John, genom oss eller genom honom?"

"Menar ni att ni vet något som ni förtigit för mig?"

"Ja," bekände Lionello, "vi har vetat allt hela tiden, men för säkerhets skull iakttog vi fallets nödvändiga sekretess så länge som möjligt. Nu har det visat sig att du på egen hand inte kunnat undvika att få veta allt. Då är det onödigt att längre iaktta någon tystnadsplikt."

"Vad vet ni?" fick jag andlöst fram halvt under rösten med bävande ansträngning.

"Vi ska berätta precis hur det gick till," sade Lio.

Det handlade om Nina och Magda, två olyckssystrar som funnit varandra, båda musiker, den ena hopplöst urspårad och fruktansvärt olycklig efter att hennes barn hade tagits ifrån henne av myndigheterna, och den andra något av en räddande ängel, som kunde orka med Magdas galna förtvivlan maskerad under en kroniskt glättig hysteri, som gjorde sken av att ha allt under kontroll och vara hur glad som helst men som bara skenade med henne rakt ner i helvetet. Magda tydde sig till Nina som till en äldre syster och nästan som till den moder vars kärlek hon aldrig undfått, och Nina orkade stå ut med hennes nycker, hennes anfall, hennes groteska humörsvängningar mellan de extremaste ytterhetslägen, hennes bittra grymhet och hennes hjärtslitande patetiskhet. Nina tyckte inte alls synd om henne och hade svårt för att tåla hennes vansinne men gjorde det ändå med en jungfrus och filosofers övermänskliga tålmod. Som följd blev Magda henne så tacksam att hon kunde och ville göra vad som helst för henne. Hon blev fullständig avhängig Nina och var villig att gå i döden för henne. Just för att Nina var oförmögen att tycka synd om henne kom hon att utgöra den enda möjliga lindring för Magda som hon alls kunde finna i detta livet. Genom Nina lyckades hon nästan förlika sig med sitt öde.

De var dessutom lika varandra som systrar, Magda var yngre, men de hade båda samma smala ansikten, spetsiga hakor, hårfärg och figur. Båda var magra som skrikor, som kvinnliga musiker ofta är. De var vana vid att spela ut sig fullständigt och glömma att äta mellan uppträdandena. De hade således ungefär samma livsstil, även om Nina i motsats till Magda skötte sig fullständigt väl, och kunde även därför förstå varandra mer än väl. De var sannerligen ödessystrar även om de samtidigt var varandras motsatser.

En dag frågade Magda sin äldre syster vad hon önskade sig mest av allt i livet. Hon blev inte sen med svaret: att få resa till Indien tillsammans med Lionello, som var den hon älskade, och att få slippa komma tillbaka, ty ju mer hon hade lärt sig av samhället här, desto mer hade hon lärt sig att avsky dess vulgära barbari och inskränkthet. Hon ville bara försvinna från Sverige för gott för att få ägna sig åt ett liv av uteslutande bara kärlek och konstnärlig frihet på ett mindre ihjälbyråkratiserat ställe. Magda log skälmskt och sade: "Det skall du få av mig."

"Vad tänker du på?"

"Vet du vad jag själv önskar mig mest av allt och ämnar ge mig själv i gåva?"

"Nej?"

"Döden."

Hon sade det skälmskt leende som om det verkligen var något att se fram emot. Nina omfamnade henne genast och sade: "Nej, Magda, så får du inte säga. Du är ung ännu och kan ännu komma ifrån porrträsket och dina kunder. Du måste ge din egen rehabilitering en chans!"

Magda sköt henne ifrån sig och sade: "Tror du inte jag har försökt? Tror du inte jag suttit och torkat ihjäl på torken och nästan dött där av leda? Tror du inte jag försökt hålla mig borta från knarket? Men efter att de tog min baby ifrån mig vet jag att det är omöjligt. Jag vill inte leva längre utan mitt barn! Det var det enda jag någonsin ägde! Jag måste ta livet av mig, Nina. Jag har inget annat val. De underkände mig som moder, men jag *var* ändå en moder! Det här livet är förverkat, förstört, jag har ingenting kvar här utom bara ruiner."

"Du har mig."

Magda lugnade sig. "Jag vet att jag kommer att ha dig även från andra sidan graven."

Nina kunde inte avgöra om Magda i detta ögonblick var fullständigt galen eller på något sätt verkligen hade kommit till klarhet om sitt liv. Hon hade själv hört en läkare säga om Magda att hon var fullständigt förstörd särskilt ända in i själen. Hon såg faktiskt äldre ut än Nina.

"Vad menar du?" frågade Nina till slut.

Magda blev ivrig igen. Hon grep entusiastiskt tag om Nina och sade: "Jag har tänkt ut allt, Nina! Det kommer att bli så bra! Jag har talat med Arthurs vänner och föreslagit dem en rolig plan, och de är med på den, om jag verkligen inte kan avstyra mitt eget självmord. Det blir jag som försvinner och dör medan du får fara till Indien med Lionello i mitt ställe, där ni sedan får leva lyckliga i alla era dagar, utan myndigheter, utan svinaktig byråkrati, utan mördande jantelagar, utan kunglig avundsjuka som sticker käppar i era liv och utan galna älskare överallt som bara vill våldta dig. Du slipper allt! Jag ger dig allt!"

Nina var mållös. Hon bad stilla Magda än en gång förklara vad hon menade.

"När jag är död får grabbarna vanställa mitt lik till oigenkännlighet. Vi är ganska lika till utseendet och figuren, vi är av samma magra taniga typ, vi är nästan lika anorektiska båda två, men den största skillnaden mellan oss är håret, så det får de göra sig av med. Vi har ungefär samma hårfärg annars, men mitt ansikte får de förstöra. Ingen kommer att sakna mig när jag är borta, jag är redan skrotad av alla, men du skall försvinna så totalt, att alla genast skall sakna dig, och när de så hittar ett oigenkännligt lik dumpat i Rosenlundskanalen skall alla genast tro att det är du, och Lionello själv skall identifiera dig."

"Har du pratat om det med honom?"

"Arthur har gjort det. Större delen av planen är Arthurs, därför att han ville hjälpa mig."

"Du är inte klok," sade Nina beundrande.

"Jag vet. Men ingen av er kan hindra mitt självmord. Jag har tänkt på det i årtal. När de tog Babsen ifrån mig bestämde jag mig. Jag kan inte leva utan mitt enda barn! Jag kan inte få fler barn! Och jag kan inte få henne tillbaka! De krävde att jag skulle sluta gå på gatan och sluta knarka för att få mitt barn igen, men utan mitt barn kan jag inte annat än gå på gatan och knarka! Du måste förstå mig! Skona mig och hjälp mig! Lev, Nina, det liv som jag aldrig fick leva!" Och hon fick ett våldsamt gråtanfall och slängde sig i Ninas armar, som tröstade henne så gott hon kunde som hon alltid gjort. Och hon förstod att Magda inte gick att rädda. Att Magda med sin död kunde ge Nina en möjlighet att försvinna från alla de problem som förföljt henne ända sedan hon kom till Sverige var det enda goda Magda kunde göra med sitt liv för någon. Hon ville göra för Nina det enda hon kunde göra för henne, för att hon, som alla andra, älskade henne.

Det var Arthur som regisserade det hela. Så fort Magda var död gick Arthur och hans kumpaner och hämtade liket och preparerade det så att det skulle chockera så mycket som möjligt och ingen skulle kunna tvivla på att det misshandlats till döds.

Det gällde att göra det så avskräckande att ingen skulle vilja undersöka det närmare och samtidigt förse det med omisskännliga bevis på att det var Nina, och Arthurs grabbar kunde sina konster: de hade tidigare maskerat lik för att hjälpa levande identiteter på flykt. Nina hade då redan gått under jorden och bodde hos några av Arthurs vänner långt ute på landet, medan Lionello skötte om formaliteterna kring dödsfallet. Som de alla fyra tagit för givet kontaktades Lionello av polisen som den man som stått Nina närmast, och han fick identifiera henne hur svårt det än var – så oigenkännligt som liket var hade definitivt ingen annan kunnat identifiera henne. Ninas familj hade informerats av Nina själv – hon hade förklarat för dem att hon måste försvinna för att alls klara livhanken, och hon hade gett dem instruktioner att vägra identifiera liket, vilken order var lätt för dem att lyda. Ingen hade frivilligt velat identifiera ett sådant lik. Ninas order till sin familj hade för övrigt varit att helt enkelt bara hålla tyst. Hon hade avkrävt dem fullständig tystnadsplikt.

När kusten var klar hade Lionello farit med Nina över till Danmark smugglade av Arthurs kontakter ner till Christiania, där de aldrig visat sig tillsammans. Nina hade hållit sig dold, och Lionello hade snabbt klarat av de nödvändiga formaliteterna. Då Nina haft dubbelt medborgarskap förelåg det inga svårigheter för henne. Indiska ambassaden var känd för att aldrig ställa några frågor. Under de senaste trettio åren hade bara västerlandets underligaste typer rest till Indien. Det var bara under de senaste 7-8 åren som vanliga turister börjat resa dit.

De kom iväg till Indien men satt på flyget för säkerhets skull inte tillsammans. Först när de kom fram till Indien kände de sig fria nog att kunna börja leva som de ville. Nina hade med sig Magdas violin, det enda minne av Magda hon velat ha med sig.

31.

Jag var milt sagt konfunderad. Jag kunde bara stammande få fram: "Så allt var bara båg?"

Lionello hade aldrig varit mera sansad. Han sade som en tröstande fader: "Jag var tvungen att få veta vad man visste i Sverige och om någon misstänkte något, för Ninas säkerhet. Att du råkade komma resande förbi var en Guds gåva. Det gav mig chansen att sondera terrängen efter dramats uppförande och vilka effekter det haft. Bara det att du inte misstänkte något alls var det bästa tänkbara tecken, och jag ville se om det var likadant med er alla. När du sedan till råga på köpet själv bad mig komma hem och hjälpa dig utreda saken var det som en oemotståndlig utmaning. Det hade inte kunnat bli bättre. Jag var med från början, men jag misstänkte nog att du förr eller senare måste få reda på sanningen, men inte förrän du fått lära dig hur viktigt det var att den då förblev skyddad."

"Så Nina mår hur bra som helst i Indien?"

"Hon har blivit som en indisk prinsessa. Hon älskar de indiska kläderna och har aldrig klippt sitt hår. Hon är lycklig för första gången i sitt liv. Hon framträder vid folkmusikfestivaler och är en populär artist. Ingen härifrån skulle känna igen henne som Nina längre. Hon spelar aldrig mera jazz. Den indiska musiken är mycket intressantare."

"Och hennes familj?"

"De låter henne vara. Huvudsaken är att hon är lycklig. De vidmakthåller hennes vackra lägenhet ifall hon skulle vilja komma tillbaka på något tillfälligt besök. De

älskar henne som alla andra. Hon uttryckte ett sentimentalt önskemål att få hålla kvar sin bostad om det var möjligt, och det var möjligt. Även hennes familj utnyttjar den som gäst- och övernattningslokal vid behov. Naturligtvis hade jag alltid nyckel till den."

Jag gjorde en kraftansträngning för att försöka hämta mig. "Lionello, jag skulle vilja beteckna hela denna historia som ett *practical joke* som du drivit med mig."

"Det var en för bra historia för att inte förtjäna att framläggas försiktigt."

"Så ingen var Ninas mördare, men i stället var Magda den som gav henne hennes liv?"

"Hon fick så många karlar och myndigheter efter sig här att hon kände sig konstant hotad till livet och kunde aldrig acceptera vad hon kallade 'det paranoida samhället' där medborgarna terroriseras av en samhällsmentalitet som är fullständigt onaturlig. Hennes egna ord."

"Var bor ni i Indien?"

"Vi är mest på resande fot, precis som John Westerberg, som hjälpte oss till rätta från början, vi har en sorts hem i Manali, men helst håller vi oss till Dharamsala, Nepal och Darjeelingtrakten med Sikkim. Om somrarna far vi ibland upp till Ladakh, Spiti och Kashmir."

Han log. Det var ett underfundigt leende han presterade med en så infernaliskt spjuveraktig glimt i ögonen att jag plötsligt inte kunde bärga mig för skratt. Så många tårar hade vi alla utgjutit för Nina, och plötsligt stod det klart för oss att hon bara hade skrattat åt oss alla hela tiden.

"Du måste komma och hälsa på oss, Anders. Du måste få träffa Nina igen."

"Vågar jag det, Lio? Jag var bara en av alla dessa karlar som älskade ihjäl sig för hennes skull. Även jag ansåg mig älska henne mer än alla andra. Men hon valde dig och din frihet. Är ni gifta?"

"Naturligtvis inte."

"Håll till godo, Lio. Res hem till Indien och till din Nina. Jag kommer nog tillbaka dit, men om vi träffas då får det bli en likadan lyckträff som gjorde att jag först trodde att du bara var en annan tibetan i Dharamsala."

"Dock kände du igen mig."

"Ja, och jag är rädd att jag även skulle ha känt igen Nina genast, om hon varit där. I så fall, Lio, hade jag varken trott att det var hon eller på denna historia. Att du kom med mig hem och lät mig gå igenom den ordentligt, och det har du en viss ära för, hade varit enda sättet för mig att någonsin kunna fatta den och tro den."

Vi gick ut och tog ett glas vin tillsammans alla tre och underhöll oss hela återstoden av den kvällen och natten med gamla minnen av gamla vänner och bekantskaper, många av dem tragiskt bortgångna som Gerhard och Magda, och endast en av dem mera levande än någonsin fastän hon enligt alla ovedersägliga byråkratiska bevis var fullkomligt död och begravnen.

32.

Så kom då till slut ett svarsmail från Johannes B. Westerberg:

”Broder, med anledning av din förfrågan får jag meddela, att just denna Nina vars död ni försöker utreda aldrig har varit död. Det måste vara ett missförstånd, som jag är säker på att Lionello Vecchio kan reda ut åt dig. Annars får du komma hit och se med dina egna ögon att hon lever.

Med vänliga hälsningar,

John B. Westerberg

Slutredigerat i Göteborg den 7 februari 2007.

Copyright © Christian Lanciai 2007